ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

Grupul editorial ALCRIS
lansează o nouă colecţie de carte

„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“

În curând grupul editorial **ALCRIS** *lansează o nouă colecție de carte:* ***„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“*** *– mai multe întâmplări, răsturnări de situații, decepții, bucurii și multă dragoste pe parcursul a 320 de pagini – la un preț foarte accesibil sutelor de mii de cititori.*

Titlu original (eng.): Forever

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FORD, MAGIE
Frumosul meu aventurier/ Margie Ford
Traducător: Cornel Romoșan
București: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-646-446-6
13 978-973-646-446-1
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

MARGIE FORD

Frumosul meu aventurier

ALCRIS

Vă recomandăm, în aceași colecție:

585. Aventura Dragostei – Marilyn Manning

Julie Brewster, copywrighter de modă se consideră fericită că poate face o călătorie la Londra. Pentru a-și liniști bunicul, este de acord să locuiască în casa lui Morgan Stuart, un vechi prieten al acestuia.

Spre uimirea ei, Julie descoperă că Morgan este nu numai tânăr, ci și foarte atrăgător. Se îndrăgostește imediat de el.

Din nefericire, Morgan o tratează ca pe un copil. Cum ar putea Julie să-i demonstreze că este o femeie matură, capabilă să-și împartă viața cu a lui și mai ales să-l iubească?

586. Madona cu părul de aur – Theresa Dale

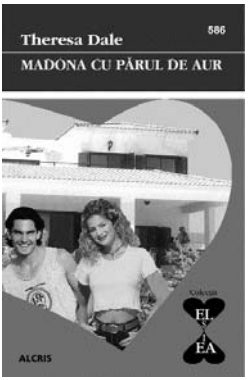

Sarah Beckett și prietenul ei Michael și-au propus să petreacă o vacanță activă în Spania, alături de celebrul pictor Miguel Cordova.Veniți aici pentru a se perfecționa în arta picturii, cei doi tineri nu se așteptau ca existența să le fie tulburată de forța irezistibilă a personalității marelui artist.

Capitolul 1

Înainte de a trece pragul barului, Bernadette Chapman șovăi câteva clipe. Stabilimentul nu era prea arătos: o sală veche, demodată și întunecată, care mirosea a alcool ieftin și a transpirație. Pe tavan, un ventilator antic făcea cu greu să se miște aerul viciat greu al încăperii. Ici și colo, grupuri de bărbați așezați la mese, cei mai mulți ocupați să joace cărți, având la îndemână paharele cu băutură. Era un local nu prea îmbietor, cum erau destule în cartierul portului din Mombasa. Adunându-și tot curajul, fata se hotărî în cele din urmă să intre; o impunea misiunea ei.

Cu fusta gri, serioasă, cămașa de muselină deschisă la culoare și pantofii fără toc, părea foarte nepotrivită pentru un asemenea loc. Ochii albaștri, mari și nevinovați, părul blond tuns scurt, figura proaspătă și fină o făceau să pară mult mai tânără decât era în realitate. Ar fi putut foarte bine

să fie luată drept o liceană deși era învățătoare și preda deja de câțiva ani…

Intrarea ei în cafeneaua rău famată nu trecu neobservată. Cea mai mare parte a consumatorilor, ridicându-și capetele, o priviră cu o expresie în care senzualitatea era amestecată cu surprinderea și reprosul. Barmanul, un negru imens îmbrăcat într-un tricou, cu bicepși impresionanți, o strigă din spatele tejghelei:

– Cauți pe cineva, domnișoară? Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, se grăbi nou-venita să-i răspundă.

Trebuia neapărat să fie cât se poate de discretă. Pe de altă parte, i se făcuse o descriere destul de amănunțită a persoanei oe care o căuta, deci nu era nevoie să întrebe dacă se afla acolo, putea să-l recunoască destul de lesne.

Privirea Bernadettei scrută cu atenție sala și păru în cele din urmă să identifice persoana pe care o căuta. Porni hotărâtă printre mese, stârnind din nou curiozitatea consumatorilor, în cea mai mare parte negri, docheri în port. Ajunse la un grup și se opri în fața unui bărbat care, spera ea, era persoana cu care vroia să ia legătura. Curios lucru, era singurul care nu părea interesat de ea. Cu o țigară în gură, se uita atent la cărțile care abia fuseseră împărțite, ca să-și facă planul de bătaie.

– Ești colonelul Forrester? întrebă răspicat tânăra femeie. Colonelul Sam Forrester?

Brusc, toate discuțiile din bar se întrerupseră, toate privirile îndreptându-se asupra bărbatului cu țigara în gură.

Dar acesta părea să nu fi auzit întrebarea pusă de nou-venita. Fără să clipească, continua, imperturbabil, să examineze cărțile pe care le avea în mână. Trecu un timp care păru o veșnicie până la reacția celui întrebat.

– Eu zic pas… spuse el în cele din urmă o voce groasă, lăsând cărțile pe masă.

Ridicându-se brusc, o luă de mână pe cea care întrebase și, înainte ca ea să poată protesta, o scoase brutal afară. Pe Bernadette o cuprinse panica; Dumnezeule! pe mâinile cui ajunsese? Nu era vorba despre bărbatul pe care-l căuta? Însă, de când venise în Africa, învățase un lucru: pe continentul ăsta, cel mai mic semn de teamă putea să se dovedească fatal. Așa că se străduí să-și păstreze sângele rece. Se uită calm la individul despre care nu știa ce să creadă.

– Ești colonelul Forrester? întrebă din nou pe tonul serios pe care-l folosea în clasă.

Necunoscutul care purta pantaloni de stofă kaki și o cămașă cu mânecile suflecate, care lăsa să i se vadă bicepșii și musculatura puternică, nu catadicsi să răspundă. Încrucișându-și brațele la piept, o întrebă cu glas autoritar:

– Tu cine ești?

Tânăra oftă resemnată.

– Mă numesc Bernadette Chapman, consimți să se prezinte. Sunt cadru didactic la un colegiu privat din Bulawayo.

– Bulawayo! repetă bărbatul ca un ecou, cu o expresie de surprindere. Ei bine, nu-i prea aproape, dacă stau să mă gândesc bine.

Comentariul fusese făcut cu o notă clară de sarcasm, dar Bernadette consideră că era mai bine să nu ia în seamă.

– Eu m-am prezentat. Acum, e rândul tău. Ești sau nu colonelul Forrester?

– De ce vrei să te întâlnești cu el?

– Am un motiv, de bună seamă, afirmă ea, iritată.

– Da? Care este?

– Nu-ți spun până nu sunt sigură că ești cel pe care-l caut.

Individul, a cărui față era întoarsă la umbră, trase nonșalant un fum din țigară.

– Sunt într-adevăr colonelul Sam Forrester, încuviință el după câteva clipe. Cine te-a trimis și ce vrei de la mine?

Se vedea că era neîncrezător. Bernadette n-avea de ales, trebuia să fie sinceră cu el.

– Îl cunoști pe un tip Claude Dorléac, nu-i așa? Mi s-a spus că poți să mă pui în legătură cu el.

– Cine ți-a spus asta?

– Recepționerul de la hotelul Excelsior din Mombasa, unde stau. Timothy Ng… Ng…

– Ngulu, veni completarea.

Învârtindu-și țigara între degetul mare și arătător, se uită câteva clipe gânditor la cea cu care vorbea înainte de a întreba din nou:

– De ce trebuie să te întâlnești cu Dorléac?

Femeia oftă din nou, de data asta exasperată.

– Chiar trebuie să știi? întrebă, sfidătoare.

– Da… cel puțin dacă vrei să te ajut.

Bernadette șovăi. Putea oare să aibă încredere în interlocutorul său?… Ca să-și atingă scopul, trebuia totuși să-i dea niște explicații.

– E o poveste mai complicată, începu să spună, fără tragere de inimă. Mă aflu în Mombasa împreună cu doamna Althoff, directoarea de la școala mea, și un grup de eleve. Trebuia să ajungem la Nairobi, dar pe doamna Althoff a cuprins-o subit acces de malarie. În condițiile astea, am crezut că e mai bine să întrerupem voiajul și să încercăm să ne întoarcem imediat în Zimbabwe. De alfel…

În momentul acela, tânăra se tulbură evident.

– Da… o încurajă laconic colonelul Forrester.

– Printre copii sunt și două fetițe ale unei personalități africane dintr-o țară în care au izbucnit niște tulburări.

Colonelul rânji, și luă o expresie îngrijorată.

– Un adevărat război civil, nu ocoli cuvintele, miss Chapman. Și protejatele voastre nu sunt altele decât fetele prințului Tzongari, nu-i așa?

Bernadette trebui să încuviințeze.

– Datoria noastră, a mea și a doamnei Althoff, este să ajungem cât mai repede la școală ca să le punem la adăpost pe fetițele prințului.

– Cum așa? Școala o să fie apărată de un batalion de milițieni înarmați până în dinți ?

– Nu, bineînțeles, dar zidurile sunt înalte și se păstrează mai bine secretele. Și nimeni nu știe că fetele stau acolo.

– De asta nu vreți să luați un avion dintr-o cursă regulată ca să ajungeți în Zimbabwe. Pentru că, pentru a face asta, ați fi obligate să declinați identitatea fetelor cu riscul de a le da idei rele dușnamilor tatălui lor.

Tânăra femeie încuviință cu tristețe.

– Așa stau lucrurile… Și cum, după prietenul tău Timothy Ng… Ng…

– Ngulu, completă din nou bărbatul râzând.

– Claude Dorléac are un avion cu care, pentru o sumă adecvată, poate să transporte pe oricine oriunde în Africa, m-am adresat dumitale. Pentru că, după cum spune Timothy Ng…ulu, ești singurul om din Mombasa care poate să mă pună în legătură cu aviatorul…

Își privi interlocutorul drept în ochi.

– Poți să-mi faci serviciul ăsta, colonele Forrester?

– Nu, răspunse acesta scurt.

Copleșită, Bernadette ridică din umeri. Planul ei se năruise asemenea unui castel din cărți de joc, și nu mai era nici o speranță să plece cât mai repede din Mombasa.

– Înțeleg, comentă ea, supărată. Ei bine, o să mă adresez altcuiva. Scuză-mă, colonele, că te-am făcut să-ți pierzi timpul prețios.

Făcând stânga împrejur, se pregătea să plece când o mână viguroasă o prinse de braț și o sili să se întoarcă.

– Stai o clipă, miss Chapman. Nu pot acum să fac ce mi-ai cerut, pentru că am un motiv întemeiat: în momentul de față, Dorléac nu este în Mombasa, pentru că face un transport la Kinshasa.

Interlocutoarea făcu ocii mari.

– La Kinshasa! exclamă, stupefiată. Dar este în capătul celălalt al Africii… la două mii cinci sute de kilometri de aici.

– Bravo, spuse bărbatul cu ironie. Pun pariu că ești profesoară de geografie.

Cu un gest studiat, vârî țigara în gură, privind cu tupeu silueta zveltă a tinerei.

– Dar o să-l văd pe Claude astă-seară sau mâine dimineață, continuă el râzând. O să-i transmit mesajul tău. Stai la hotel, o să trec să-ți spun răspunsul lui.

– Mulțumesc, murmură femeia, sincer recunoscătoare.

Nu mai avu timp să adauge nimic, pentru că deja, pierzându-se în fluxul de trecători, colonelul Sam Forrester dispăruse. Astfel, gânditoare, Bernadette porni spre hotelul unde stătea.

Mergând pe artera principală a marelui oraș portuar, încins și aglomerat, se gândea la ciudatul personaj care era colonelul. Era convinsă de un lucru: avea de-a face cu cineva ieșit din comun. Un luptător, dur, șiret, gata orcând

să acționeze, în jurul căruia parcă plutea un parfum de mister. O impresionaseră mai ales privirea lui; ochii cenușii aveau ceva teribil de rece și calculat, dar în același timp se citea în ei o sinceritate naivă. Dacă Sam Forrester trebuia în general să fie inflexibil și nemilos, trebuia de asemenea ca uneori să dea dovadă de generozitate, chiar bunătate. Și, în primul rând, intuiția feminină a Bernadettei o asigura că era cineva în care putea să aibă încredere. Dându-și cuvântul, trebuia să se țină de el orice s-ar fi întâmplat.

Recăpătându-și speranța că situația delicată în care se afla avea de bună seamă să se rezolve cu ajutorul colonelului Forrester, tânăra ajunse la hotelul Excelsior. Se grăbi să-i comunice doamnei Althoff, pe care malaria o ținea imobilizată în pat, că dacă totul mergea bine, cât de curând puteau să părăsească discret Mombasa. Bineînțeles că nu adusese vorba despre episodul care se întâmplase la barul din port.

Restul zilei, Bernadette se ocupă de micul grup de școlărițe turbulente, care nu erau deloc încântate să rămână încuiate în hotel în loc să vadă, așa cum fusese prevăzut, parcurile naturale din Kenya, și să contemple de aproape leii, girafele, struții și gazelele.

Din fericire, direcțiunea hotelului avusese amabilitatea să le pună la dispoziție un ansamblu de trei camere care comunicau între ele. În primele două fuseseră instalate paturi suprapuse și în felul acesta puteau s-o folosească pe

a treia ca sală de joacă și de studiu în același timp. Miss Chapman organizase acolo în fiecare după-amiază o serie de activități educative pentru ca fetele să-și petreacă timpul fără să se plictisească în timpul ședерii înăuntru. Cu o mare ușurare, profesoara constatase că seara se terminase cu bine. După o cină ușoară, putuse să le culce pe fete fără probleme.

– Acum dorm, veni să-i spună doamnei Althoff. Cum vă simțiți? N-aveți nevoie de nimic?

– De nimic. Mulțumesc, Bernadette.

Bătrâna îi zâmbi afectuos.

– Cred că ești obosită după o zi atât de grea. Ar fi bine să te duci să te culci și tu.

Dar nu asta era intenția Bernadettei.

– Mor de cald, spuse tânăra. Mai întâi, o să ies puțin afară să iau aer.

Pe chipul doamnei Althoff se întipări o expresie dezaprobatoare.

– Nu-i prea prudent, draga mea. Străzile din Mombasa, după o anumită oră, au reputația că nu mai sunt sigure.

– Nu vă faceți griji, nu mă îndepărtez prea mult. Am să beau un suc rece la barul de peste drum și pe urmă mă întorc.

După ce-și luă rămas-bun, tânăra plecă. Prudentă, evitase să-și ia geanta și se mulțumise să-și strecoare în buzunar două cecuri de voiaj și cheia camerei. Pentru că, dacă n-o

sperja să se plimbe noaptea prin Mombasa, totuși, așa cum îi spusese de nenumărate ori bunica în copilărie, era mai bine să nu întreacă măsura…

În barul în care intră, încă nu era lume la ora aceea. Se așeză la o masă și comandă un suc de fructe. După câteva minute, fără să se grăbească, un picolo cu o dezimvoltură ostentativă veni să-i aducă băutura pe care o plăti cu un cec de voiaj.

Abia sorbise o dată din pahar, și atenția Bernadettei fu atrasă de un miros de fum, pe care-l cunoștea.

– Miss Chapman, rosti o voce bărbătească, făcând-o să tresară ușor.

O siluetă zveltă și puternică stătea lângă ea.

– Bună seara, colonele Forrester. Tocmai mă gândeam la dumneata.

– Adevărat? Mă flatezi, o ironiză bărbatul, privind-o atent cu ochii lui cenușii.

– Pot să-ți propun să stai la masă cu mine?

Bărbatul zâmbi amuzat și malițios în același timp.

– Cu mare plăcere, nu întârzie răspunsul.

În clipa următoare, se așeza pe un scaun de la masa Bernadettei. Își schimbase hainele și acum purta niște pantaloni bleumarin și o bluză negru-antracit, ca și cum ar fi adoptat o ținută de camuflaj care să-l facă să se piardă ușor în noapte. Ce fel de om era dacă vroia să treacă neobservat? Dar alungă imediat din minte această întrebare; era mai bine să nu știe nimic…

Spre marea ei surprindere, ospătarul, mai devreme atât de nonșalant, veni în fugă să vadă ce vroia colonelul Forrester.

– Ca de obicei, David, un whisky cu sifon, ceru clientul.

Ospătarul nu întârzie prea mult să se întoarcă aducând un pahar plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului pe care-l așeză în fața lui Sam Forrester.

– Ei bine, se pare că toată lumea din Mombasa te cunoaște, remarcă tânăra pe un ton ironic de admirație.

Colonelul zâmbi apoi duse paharul la gură și sorbi o dată.

– Așa stau lucrurile. Dar renumele ăsta nu are decât avantaje; prea multă lumină, nu se potrivește cu acțiunea.

Aruncând o privire discretă, Bernadette se asigură să barmanul ajunsese la tejghea și întrebă încet:

– Ai vești despre Dorléac?

– Da, spuse încet colonelul, l-am întâlnit acum o oră. E de acord să-ți pună avionul la dispoziție. Dar cu o condiție: să fii de acord să mai mergi cu un alt pasager și, în felul ăsta, să faci un ocol. Spune că o să ajungeți la Salisbury mâine seară, înainte de a se înnopta.

Gândindu-se la spusele colonelului, Bernadette se gândi câteva clipe înainte de a fi de acord:

– Îmi convine… Și când am pleca?

O expresie de bucurie răutăcioasă sclipi în ochii cenușii ai bărbatului care-și privi interlocutoarea ca și cum i-ar fi lansat o provocare.

– În zori, veni răspunsul ca un cuțit de ghilotină.

– Foarte bine, încuviință Bernadette aparent sigură pe ea. De unde decolăm?

– De pe o pistă privată de la periferie.

Lăsând paharul pe masă, Forrester scoase din buzunarul pantalonilor o foaie de hârtie pe care i-o întinse tinerei.

– Ăsta-i un plan ca să te descurci. Vezi să nu întârzii, pentru că Dorléac nu te așteaptă.

– Mulțumesc, spuse Bernadette luând hârtia. Acum mă întorc la hotel ca să fac bagajele.

– Te însoțesc, decretă colonelul. Vreau să-i spun lui Timothy să vă cheme un taxi care să vă ia mâine dimineață foarte devreme.

Se ridicară. Sam Forrester lăsă o bancnotă pe masă ca să plătească ce băuse, apoi ieșiră împreună din cafenea. În holul de la Excelsior, Timothy Ngulu se afla la postul lui la ghișeul de recepție. Acceptă amabil să facă ce i se ceruse. După ce dădu un telefon, anunță că două mașini aveau să-i aștepte în fața hotelului, a doua zi când se crăpa de ziuă.

Bernadette se pregătea să-l părăsească pe colonel, dar acesta insistă amabil s-o conducă până la camera ei. Fie! dacă vroia să facă pe cavalerul…

După ce luară liftul obosit al clădirii, ajunseră amândoi la etajul unde se aflau camerele școlărițelor din Bulawayo, directoarea și profesoara lor.

– Noapte bună, colonele, spuse Bernadette scoțând cheia. Mi-ai fost de marea jutor și îți mulțumesc foarte mult pentru amabilitate.

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet cu mai multe înțelesuri.

– Poate o să-ți pară rău, mâine dimineață, când vei vedea că avionul lui Dorléac nu-i prea confortabil. În plus, prețul e destul de scump.

– Nu se pune problema de bani! Slavă Domnului, școala noastră are norocul să se bazeze pe câțiva binefăcători generoși.

Tânăra vârî cheia în broască.

– Orice-ar fi, îți sunt foarte recunoscătoare. Doar un mulțumesc nu mi se pare de-ajuns pentru binele pe care ni l-ai făcut.

– Dacă te simți obligată față de mine, nimic nu te poate împiedica să-mi mulțumești într-un fel mai palpabil.

Evident! Ce proastă fusese că nu se gândise mai devreme! Se gândise la un comision care i s-ar fi cuvenit pentru ce făcuse.

– Da, bineînțeles, bălmăji ea deschizând ușa. Colonele, dacă vrei să intri o clipă, îl invită fără să-i remarce zâmbetul cinic de triumf.

Odată intrați în camera care fusese amenajată ca sală de studiu, Bernadette își luă geanta și scoase un teanc de bancnote.

– Cât vrei? Nu prea sunt la curent cu tarifele care se practică în asemenea cazuri.

Sam Forrester o privi ridicând din sprâncene nedumerit înainte de a pufni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Haide, miss Chapman, nu face pe inocenta! spuse colonelul în vreme ce îndrepta spre ea.

– Nici nu mă gândesc, bombăni tânăra, speriată, dându-se înapoi.

Brațele puternice ale bărbatului o țineau strâns într-o îmbrățișare din care nu putea să scape.

– Pe tine te vreau, nu altceva, spuse colonelul încet, înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Și când te gândești că puțin mai devreme îl crezuse un bărbat deosebit de ceilalți! Ce greșeală făcuse! Cu câtă naivitate se lăsase prinsă în această capcană! Și doamna Althoff putea să apară în orice clipă. Ce scandal ar face! Fără să mai pună la socoteală că plecarea nesperată la Salisbury risca să fie compromisă, dacă bătrâna, cu principii morale rigide, descoperea că bărbatul care o săruta înfocat pe miss Chapman era artizanul ei principal.

Mobilizându-și toată energia, femeia întoarse violent capul.

– Ce faci, colonele? întrebă, indignată.

– Vezi bine ce fac, te sărut ca răsplată pentru ce am făcut, replică bărbatul pe un ton aparent liniștit.

Înainte de a o lua de la capăt, Bernadette se smuci și reuși să se elibereze. Se duse imediat la ușa pe care o deschise larg.

– Până la urmă, doar un mulțumesc o să fie de-ajuns. Te rog să pleci imediat, colonele.

O privi aproape un minut cu o expresie șovăitoare. În ochii lui cenușii se citea un amestec de surprindere și dezamăgire. Apoi, brusc, luă o hotărâre; fără să spună un cuvânt, trecu prin fața ei, o salută clătinând din cap și ieși.

În timp ce zgomotul pașilor se îndepărta pe hol, ea se grăbi să închidă ușă și s-o încuie de două ori. Încă sub efectul șocului, își lipi obrazul care ardea de ușă. Era în afară de orice pericol. Slavă Domnului, nu se va mai întâlni niciodată cu colonelul Sam Forrester.

Capitolul 2

Dimineață, foarte devreme, pe la trei și jumătate, Bernadette o trezi pe doamna Althoff și pe fete, și le spuse vestea: într-o oră aveau să plece spre Zimbabwe cu un avion care urma să-și ia zborul de pe o pistă privată. Din fericire, încă toropite de somn, fetele nu protestară când de bine de rău se înghesuiră în cele două taxiuri care le așteptau în fața hotelului.

Bernadette se instală în mașina din față ca să-l îndrume pe șofer pe unde să meargă, folosind planul pe care i-l scițase colonelul Forrester pe o foaie de hârtie. Itinerarul se dovedi atât de întortocheat, încât tânăra profesoară căzu pe gânduri; poate colonelul vrusese să le facă o farsă și să le rătăcească în periferiile Mombasei…

Dar până la urmă, după un ocol pe un drum necrezut de desfundat, apăru la vedere un teren plat care părea să fie ceea ce căutau. Uf! Slavă Domnului, ajungeau.

Ușurarea Bernadettei nu dură prea mult, pentru că atunci când coborî din mașină, descoperi la capătul pistei avionul cu care trebuia să fie transportate fetele, doamna Althoff și ea însăși într-un zbor mai lung de o mie două sute de kilometri, pe deasupra unor imense păduri virgine și regiuni neexplorate. Avionul, care parcă supraviețuise primului război mondial, nu inspira prea multă încredere. Bernadette nu-și putu stăpâni un țipăt de groază.

– Nu-ți fie frică, spuse în spatele ei o voce caldă de bărbat. Pasărea mea de fier n-arată prea bine, dar, crede-mă, motoarele sunt în cea mai bună formă.

Ieșind din umbră, un tânăr zvelt, îmbrăcat în combinezon de pilot, veni lângă ea.

– Miss Chapman ?

– Da, confirmă fata clătinând din cap.

– Sunt Claude Henri Francois Dorléac, și vă stau la dispoziție, declară el înclinându-se cu galanterie franțuzească, la fel ca accentul, de altfel. Repet, motoarele sunt excelente; vin direct de la uzinele McDonnell Douglas, marcă unanim recunoscută pe plan mondial. Vă garantez că o să ajungeți fără nici o problemă.

Sub autoritatea doamnei Althoff, micul grup de fete, flecărind și râzând, se apropia, cu bagajele în mână.

– Bună dimineața, domnișoarelor! Bine ați venit la bord! le primi pilotul, încântat. O să puteți urca imediat.

Cu multă curtoazie, el o ajută pe venerabila directoare să urce. Când veni rândul Bernadettei, mâinile lui căpătară

mai multă îndrăzneală și gesturile deveniră mai familiare. Se vede că e francez, își spuse ea, curtenitor cu femeile, dar foarte serios când era vorba să facă ce are de făcut… Cel puțin, așa spera.

După ce văzu că puștoaicele se așezaseră pe banchetele instalate pe flancurile fuselajului, tânăra se întoarse spre Dorléac.

– Când decolăm?

– În câteva minute, așa cum am stabilit. De îndată ce se crapă de ziuă.

– Dar plecăm singure? Nu mai așteptăm pe cineva?

– Ba da. De bună seamă, nu va întârzia prea mult… Aha, uite-l.

Se auzea zgomotul motorului unui Land Rover care se apropia. Nu după mult timp, mașina opri lângă avion. Un bărbat mărunt ieși imediat. Aplecându-se pe ușă ca să vadă ce se-ntâmpla, Bernadettei nu-i veni să-și creadă ochilor: era vorba despre simpaticul Timothy Ngulu, recepționerul de la hotelul Excelsior.

– Miss Chapman! îi făcu el semn cu mâna. Totul e bine?

– Da… nici o problemă, îi răspunse stupefiată. Deci tu ești cel care…

– Îmi pare rău că te decepționez, interveni o voce gravă, virilă, bărbătească, pe care o cunoștea foarte bine. Eu sunt cel care o să vă însoțească.

Ieșind din Land Rover, silueta masivă a colonelului Forrester apăru în spatele lui Timothy. Era îmbrăcat în

salopetă, purta pe cap o caschetă de parașutist și era încălțat cu bocanci grei.

– Pleci la război, colonele? întrebă ironic Bernadette, care, totuși, nu-și revenea din surpriza neplăcută.

Fără să-și dea osteneala să răspundă, Sam Forrester se uită la ea o clipă, cu o expresie ironică, aproape răutăcioasă.

– Timothy, n-avem timp de pierdut. Fă imediat ce ți-am spus! lansă ordinul ca un militar adevărat.

Cei doi bărbați, ajutați de Dorléac, începură să descarce cutiile grele de lemn, închise ermetic, din Land Rover ca să le transbordeze în avion. Odată treaba terminată, colonelul decretă:

– Putem să plecăm, Claude.

Colonelul urcă în avion și se instală pe locul copilotului. Ușa carligii fu închisă. Francezul se așeză în fața manetelor. Curând, motoarele începură să se învârtească, făcând un zgomot asurzitor; încet, aparatul se puse în mișcare și începu să înainteze pe pista de pământ bătătorit. Apoi maneta de gaz fu împinsă la maximum; cu un uruit înspăimântător, avionul țâșni înainte. În timp ce primele licăriri ale zorilor apăreau la orizont, aparatul se desprinse de pământ.

Excitate, ca și cum ar fi fost vorba de un nou joc de iarmaroc, fetele tropăiau, țipau bucuroase și râdeau cât le ținea gura. Nu la fel stăteau lucrurile cu cele două femei care le însoțeau, crispate și palide, conștiente de pericolul pe care-l reprezenta decolarea.

Cu un zâmbet radios pe buze, Forrester se întorsese spre ele și le privea amuzat.

– Cum vă simțiți? Sper că nu prea rău! țipă colonelul ca să acopere zgomotul infernal.

– Perfect, răspunse Bernadette încercând să-i răspundă pe același ton sarcastic. Ne pregătim să bem o cană de ceai. Ne faci onoarea să vii cu noi, colonele?

Încruntându-se, doamna Althoff o privi cu o expresie dezaprobatoare pe însoțitoarea care se înroși imediat

– Nu este… omul datorită căruia ne aflăm în avionul ăsta și al cărui zel ne permite să ne întoarcem la noi?

Bernadette n-avu încotro și trebui să admită că așa era.

– Ei bine, continuă bătrâna, cred că ai putea să-i vorbești puțin mai frumos și să arăți că-i ești recunoscătoare.

Forrester auzi cuvintele acestea. Întorcându-se din nou, îi adresă directoarei zâmbetul cel mai fermecător.

– Nu vă faceți griji, doamnă; miss Chapman mi-a mulțumit deja din plin, declară colonelul plin de subînțelesuri. În orice caz, sunt încântat că vă pot fi de folos.

Ce ipocrit infam! Ce fariseu! se înfurie în sinea ei Bernadette, văzând cât de flatată era doamna Althoff. Oh! individul ăsta putea ușor să profite de o bătrână credulă și inocentă aruncându-i praf în ochi. Cât despre ea, își formase deja o părere clară: colonelul Forrester nu era un cavaler al vremii de azi sărind în ajutorul celor slabi și asupriți, ba dimpotrivă, nu era decât un aventurier cinic,

dur și egoist, căutând numai să-și satisfacă interesele și instinctele cele mai josnice.

***

Decolaseră de vreo două ore și zborul continua monoton, fără probleme când, ridicându-se de pe locul lui, Forrester ieși din carlingă și se apropie de Bernadette.

– Aterizăm în douăzeci de minute, spuse el după ce se lăsă pe vine. Ar fi bine să le trezești pe fete, ar fi mai prudent. Șocul aterizării poate să fie destul de violent, ar putea fi aruncate de pe locurile lor și s-ar putea răni.

– Ești grijuliu ca o cloșcă, comentă tânăra pe un ton de prefăcută admirație.

Ochii cenușii, pătrunzători, ai colonelului o fixară o clipă foarte atent.

– Încă ești supărată pe mine pentru aseară, nu-i așa? spuse încet astfel încât doamna Althoff să nu poată auzi.

Pe urmă, ridică din umeri cu nepăsare.

– M-am înșelat asupra intențiilor tale, asta-i tot, continuă el. În orice caz, frumoasă cum ești, bănuiesc că, în trecut, ai avut de multe ori ocazia să respingi bărbați.

Făcându-se că nu aude această tentativă de justificare învelită în lingușeală, tânăra femeie schimbă vorba și întrebă pe nepusă masă:

– Toate lăzile aste îți aparțin, colonele?

– Nicidecum. Eu doar le duc destinatarului. Dar ce rost are întrebarea asta?

– Doar o simplă curiozitate din partea mea! veni răspunsul sec.

Ea făcu o scurtă pauză înainte de a continua pe un ton furios:

– Haide colonele, nu mă crede proastă. Știu foarte bine ce se află în cutiile astea: mitraliere, grenade, rachete… Tot felul de lucruri periculoase care ar putea foarte bine să explodeze în cazul unui șoc destul de violent.

Forrester păru puțin surprins preț de o clipă, apoi, revenindu-și repede, spuse convingător:

– N-are de ce să-ți fie frică. Riscul unei explozii spontane este întru totul exclus cu asemenea jucării.

Bernadette îl fulgeră cu privirea.

– Îți atrag atenția că dacă li se întâmplă ceva copiilor, o să te consider direct răspunzător.

– Îți mai spun o dată, încărcătura mea nu reprezintă nici un pericol.

Tânăra femeie replică pe un ton acuzator:

– Bineînțeles, din moment ce este vorba doar de făină și medicamente care să vină în ajutorul africanilor care mor de foame și sunt bolnavi.

Chipul lui Forrester se întunecă deodată, expresia îi deveni dură, de-a dreptul ostilă.

– Ascultă-mă bine, miss Chapman, toate astea nu sunt treaba ta. Pe viitor să nu-ți mai vâri nasul în treburile mele! E clar?

Apoi, ridicându-se brusc, se duse furios în cabina de pilotaj, alături de Claude Dorléac. Tremurând de furie,

Bernadette îl urmări câteva clipe cu privirea. Îndrăznise să i se adreseze cu atâta brutalitate! Nu-și revenea…Totuși, nu era momentul potrivit să acorde prea mare importanță stării de spirit; trebuia să trezească fetele și să le pregătească pentru aterizarea care urma peste un sfert de oră…

Doar dacă nu se întâmpla ceva care să grăbească lucrurile.

Totul se petrecu atunci cu o rapiditate halucinantă. Tânăra femeie tocmai o scutura de umăr pe doamna Althoff, când, deodată, aparatul parcă se dădu peste cap și păru că pică în nas. Trezite brusc din somn, școlărițele începură toate să țipe de frică, îngrozite.

Căderea părea inevitabilă. Doamne! în câteva secunde, avionul avea să se zdrobească de pământ cu toți pasagerii.

Deodată, traiectoria avionului se redresă. Dezechilibrată, Bernadette fu proiectată înainte și se întinse pe jos cât era de lungă. Se lovi cu capul de una din lăzile de lemn. Prin ceața care, în mintea ei, se îndesea vertiginos, parcă-l auzi pe Claude Dorléac înjurând firma McDonnell Douglas și motoarele ei nenorocite, apoi își pierdu cunoștința.

Când își veni în fire, tânăra femeie se simți cărată de două brațe puternice. Ochii i se deschiseră încet-încet, descoperind cerul albastru, și, mult mai aproape, trăsăturile virile ale chipului colonelului Sam Forrester.

Ce naiba se întâmpla cu ea acolo?… Deodată, își aduse aminte totul. Imagini groaznice de catastrofă aeriană, trupuri calcinate îi apăreau în fața ochilor.

– Și fetele? se trezi țipând, neliniștită.

– Au tras o sperietură serioasă și atât, o liniști Forrester. Cât despre doamna Atlon…

– Athoff, se grăbi să rectifice Bernadette.

– Și ea e bine mersi. Se pare că șocul a vindecat-o definitiv de malarie.

– Slavă Domnului! mai avu puterea să exclame tânăra femeie. Dar ce s-a întâmplat de fapt?

– O pană de motor neașteptată. Dorleac a reușit să facă o aterizare forțată care să limiteze pagubele.

Colonelul vorbise pe un ton neutru, aproape indiferent, dar își lăsă povara pe iarba verde, cu o neașteptată delicatețe, la umbra unui baobab.

– O să vedem dacă ai pățit ceva.

Ca un cunoscător, începu să-i pipăie trupul. Bernadette se înroși ca racul, când, după ce-i desfăcuse cămașa, îi verifică trupul.

– Ai avut noroc, totul pare să fie în ordine, spuse doctorul ocazional cu un zâmbet binevoitor. Acum, închide ochii. Deschide-i. Câte degete vezi?

– Două… Unul are chiar o cicatrice proaspătă.

– Perfect, perfect.

El se ridică, și își privi atent pacienta.

– Nu te simți ametită? Nu ți-e greață?

– Mă doare puțin capul, atâta tot… „Doctore“ Forrester, acum mă lași să-mi văd de treburile pe care le am de făcut?

Colonelul păru să nu guste gluma ei.

– Nici nu se pune problema! După un asemenea șoc sunt de așteptat reacții secundare.

Bernadette se pregătea să protesteze când veni ceata de școlărițe, doamna Althoff urmându-le la câțiva pași. Fetele făcură cerc în jurul profesoarei lor.

– Miss Chapman, ne-a fost tare frică pentru dumneata, începu Lizbeth în vreme ce celelalte o aprobau clătinând din cap. Am crezut chiar că ai murit.

– Colonelul Forrester te-a strigat de multe ori, dar nu răspundeai, adăugă Melissande.

– Atunci a început să înjure, interveni Tumara, fata cea mică a prințului Tzongari.

– Ah, da! încuviință Jessica zâmbind încântată. Din fericire, doamna Althoff n-a auzit nimic, altfel s-ar fi supărat foarte tare.

– Chiar așa crezi, Jessica? o apostrofă bătrâna, care venise și ea aproape. Să știi că am șaizeci și doi de ani și am avut ocazia să aud multe înjurături în viața mea. Însă, date fiind împrejurările în care ne aflăm, vorbele colonelului Forrester pot fi iertate fără nici o problemă.

Directoarea își făcu loc printre fete ca să ajungă la Bernadette.

– Cum te simți, draga mea?

– Puțin slăbită, atâta tot.

Doamna Althoff își strânse la piept trusa de prim-ajutor cu care se înarmase. Pe față i se citea o expresie de adevărată ușurare: era clar că tremurase pentru tânăra profesoară de care se simțea atât de aproapiată.

Tocmai atunci se apropie Claude Dorléac, în combinezonul lui de pilot și cu mâinile murdare de ulei.

– Cum stă treaba? întrebă laconic Forrester.

Francezul se strâmbă.

– Nu-i foarte bine. Unul din cele trei motoare nu mai poate fi folosit. Sistemul de alimentare al celorlalte două e într-o stare vai de ea… dar se poate repara.

– O să putem pleca din nou? întrebă doamna Althoff.

– Da, răspunse convingător pilotul. Sam și cu mine suntem în stare să facem o asemenea reparație. O să fie nevoie de câteva ore bune de muncă. Ar fi posibil să nu putem decola până mâine dimineață.

Ceva în glasul pilotului, ca un fel de mesaj implicit la adresa colonelului, o frapă pe Bernadette care deodată, avu o intuiție.

– N-a fost vorba, din întâmplare de un act de sabotaj? întrebă tânăra, bănuitoare.

Cu o expresie amărâtă, Dorléac o privi o clipă, înainte de a răspunde:

– E posibil și așa ceva, domnișoară. Avionul a stat ieri, toată noaptea pe pista de la Mombasa nesupravegheat. N-aș vrea să te sperii degeaba, dar…

– Acum răul e făcut, i-o tăie brusc femeia.

Privirea ei albastră, acuzatoare, se mută asupra lui Forrester.

– Nu cumva din cauza încărcăturii valoroase pe care o transporți ne bucurăm de atâta atenție ?

Colonelul, ostentativ, nu răspunse.

– Conținutul lăzilor nu prezintă nici acum nici un pericol, nu-i așa? reveni la atac tânăra femeie.

Vizibil nesimțindu-se în largul lui, colonelul continua să tacă în timp ce Orleac, încruntându-se, se uita pe rând la cei doi. Se întreba ce se întâmplase între ei, de simțeau într-una nevoia să se ciondănească așa?…

– Sam, ar fi bine să începem imediat să reparăm avionul, interveni pilotul ca să pună capăt situației tensionate care putea să declanșeze un conflict.

– Bineînțeles, Claude. Să mergem!

Cei doi bărbați se îndepărtară către avionul care se vedea la o sută de metri mai departe. Fără să mai stea pe gânduri, se apucară imediat de treabă, dezbrăcați până la brâu sub arzătorul soare african.

Nu dură mult până ce doamna Althoff și fetele căzură toropite de căldura toridă și își făcură siesta, culcate la umbra copacilor mari.

La mijlocul după-amiezii, Bernadette, după ce moțăi și ea un timp, se trezi. Se hotărî să se ducă să vadă în ce stadiu se afla reparația.

– Pot să fiu de folos cu ceva? le strigă celor doi bărbați pe care șiroia transpirația amestecată cu ulei.

Forrester fu cel care răspunse:

– E o ploscă plină cu apă în cabină, sub scaunul pilotului. Du-te s-o cauți.

Cu toate că cererea fusese formulată cu o autoritate aproape jignitoare, tânăra femeie se conformă fără să discute. După ce băură pe săturate și se stropiră pe față cu apă, Forrester și Dorléac se întoarseră la treaba pe care o aveau de făcut fără să-i mai acorde nici un pic de atenție Bernadettei.

– Colonele, se hotărî femeia să intervină după câteva minute ca să rupă tăcerea apăsătoare, să știi că dacă adineauri te-am criticat, e pentru că mi-am asumat responsabilitatea pentru fetele astea. Au fost cât pe ce să piară, și asta numai din cauza dumitale. Nu poți să spui că nu.

– De acord, domnișoară scrupuloasă, mormăi el printre dinți, recunosc: orice zgârietură a vreunei fete ar fi din vina mea… Acum, ești mulțumită?

Bernadette aprobă cu o discretă clătinare a capului, ceea ce păru să-l amuze pe interlocutor.

– Foarte bine, adăugă el. Acum, lasă-ne să ne vedem liniștiți de treabă. Poți să pleci.

Înainte ca tânăra femeie să-i poată răspunde, îi întoarse ostentativ spatele, apucându-se din nou de treabă. Supărată ca un copil care fusese dojenit, bătu în retragere și porni spre pâlcul de arbori unde doamna Althoff și fetele stăteau liniștite. Era clar un lucru: colonelul se dovedea a fi un om imposibil, arogant, trufaș și disprețuitor; parcă era întruparea bărbatului sigur pe el și dominator, pe care nu-l putea suferi.

Ajunsă la umbra unui baobab uriaș, Bernadette se așeză, cu spatele lipit de trunchi. Ce căldură toropitoare era! Fără să-și dea seama, ochii i se închiseră și ațipi…

– Gata cu somnul, Bernadette. Scoală-te, o trezi o voce aspră și batjocoritoare în același timp. Trebuie să cinăm.

Dumnezeule! Nu înțelesese că nu-i plăcea să-l vadă lângă ea? Se făcu mai departe că dormea.

– Bernadette?

Orice urmă de amuzament dispăruse din acest appel, lăsând locul unei adevărate îngrijorări. Tânăra femeie continuă să nu aibă nici o reacție. Înțelese că ochii lui cenușii o priveau atent.

– Bernadette, mă auzi? Răspunde-mi.

În continuare, nici o mișcare. Colonelul se aplecă spre ea în timp ce femeia abia putea să se stăpânească să nu pufnească în râs. Un deget îi ridică o pleoapă.

– Te rog să deschizi ochii.

Deschise ochii și clipi de câteva ori; îl privi pe Forrester ca pe un necunoscut.

– Dar… cine… cine ești? bombăni, aparent confuză.

Pe fața colonelului se întipări imediat spaima.

– Cum, nu mă recunoști? exclamă bărbatul, neliniștit.

Aruncând repede o privire, Bernadette văzu că doamna Althoff și fetele nu erau prin preajmă. N-ar fi vrut să le sperie de pomană. Nu, nu era nici un martor la scena care se desfășura, jocul putea să continue.

– Unde… unde sunt? mai spuse femeia făcând ochii mari.

– Haide, fă un efort, vino-ți în fire, o rugă Forrester, care o prinsese de umeri și o scutura încet, ca și cum ar fi vrut ca în felul ăsta s-o trezească din letargia pe care o simula. Cel puțin, îți aduci aminte cum te cheamă?

Cea întrebată șovăi mai mult și răspunse cu convingere.

– Mi-ai spus Bernadette, nu-i așa?… Cât despre numele de familie? Hmm… Degeaba caut, n-am nici o idee.

– Fir-ar să fie! este consecința șocului, murmură pentru el colonelul, din ce în ce mai alarmat.

Trebuia cu orice preț să declanșeze un declic în mintea femeii care, fără îndoială, era într-o criză de amnezie. Dacă putea să răspundă la o singură întrebare, poate toată memoria i-ar putea reveni dintr-o dată.

– Ce meserie ai?

Bernadette se încruntă, ca și cum ar fi făcut tot posibilul să se concentreze.

– Ei bine… sunt… învățătoare, mi se pare. Într-un pension privat… în Zimbabwe… Mai precis, la Bulawayo.

– Bravo! sări în sus Forrester, care-și recăpăta încrederea.

– Dar dumneata, cine ești? Și cum se face că suntem împreună în acest colț pierdut din savană, domnule… domnule…?

Și, înainte ca ea să poată schița cel mai mic gest de apărare, bărbatul puse stăpânire pe buzele ei. Dar sărutul acesta nu semăna deloc cu cel pe care i-l furase cu o seară înainte, în camera de la hotel. Nici urmă de violență, de agresivitate, ba dimpotrivă, o delicatețe și o tandrețe

surprinzătoare. Buzele lui se arătau mângâietoare și convingătoare. Și, încet-încet, în timp ce răsuflările lor se contopeau, o exaltare plăcută o cuprindea.

– Asta nu-ți aduce aminte de nimic? îi șopti el la ureche.

– Ei bine, să vedem… mi se pare…

Dar urmarea răspunsului se amână, pentru că bărbatul începu din nou ceea ce făcuse înainte. Și nici prin cap netrecându-i să refuze, Bernadette, cucerită de atâta blândețe, îi răspundea sărutului, începând să-i placă acest lucru.

Când palmele lui i se așezară pe talie, strecurându-se sub cămașă și palpându-i sânii, tânăra se cutremură voluptuos. Dar se temperă repede. Era prea periculos să se joace cu focul; stăpână acum pe situație, risca să piardă controlul.

– Încetează, te rog, îl imploră depărtându-se repede de el.

Colonelul păru că ezită o clipă. În sfârșit, îmbrățișarea lui slăbi; cu regret, se ridică.

– Remediul meu s-a dovedit eficient? Ți-ai regăsit în cele din urmă memoria? întrebă întinzând mâna tinerei ca s-o ajute să se ridice.

Ochii ei albaștri îl priviră cu reproș.

– Colonele Forrester, nu scapi niciodată ocazia, nu-i așa?

– Aha! Cel puțin îți aduci aminte de numele meu; iată deja un prim rezultat.

– Nu sunt pregătită să-l uit. Nici felul josnic cum ai profitat de mine. Acum, la fel ca în camera de la hotelul din Mombasa.

El pufni într-un hohot de râs batjocoritor și amuzat.

– Pe curând! Miss Chapman, amnezia dumitale se pare că s-a terminat. Poți să vii la masă. Nu-ți promit mâncare bună, dar cel puțin n-o să te culci cu burta goală.

Și, cu Bernadette alături, porni spre avionul lângă care se vedeau școlărițele și directoarea lor, așezate în cerc pentru un picnic improvizat.

– Înainte de a ajunge la ceilalți, vreau să-ți spun două vorbe, anunță Forrester, oprindu-se. E vorba despre o problemă destul de neplăcută.

Însoțitoarea îl privi cu o expresie gravă.

– Ce se-ntâmplă? se neliniști femeia. Stricăciunile sunt mai importante decât ați crezut la început?

Colonelul privi în direcția aparatului a cărui siluetă se profila în lumina apusului.

– Nu chiar, mormăi el cu jumătate de glas. Dar Dorléac este categoric: al treilea motor e clar că nu mai poate funcționa. Ca să decolăm, greutatea avionului trebuie cât mai mult ușurată.

Soluția care se impunea părea evidentă. Totuși, Bernadette întrebă cu un zâmbet bănuitor:

– Asta ce înseamnă?

– Că o să fiu obligat să-mi abandonez încărcătura.

– Ce pierdere gravă! triumfă, sarcastică.

O fulgeră cu ochii cenușii, pătrunzători.

– Nu te bucura atât de repede, miss Chapman. Nu vom lăsa jos numai lăzile mele. Mai trebuie să rămână jos și doi pasageri, adăugă el cu un zâmbet sardonic.

Tânăra femeie primi vestea aparent cu sânge-rece.

– Tu și cu mine, nu-i așa! comentă pe un ton indiferent, în timp ce în sinea ei se declanșase un seism.

– Da, încuviință Forrester, așa am hotărât și noi doi, Dorleac și cu mine. Dar acum…

Se întrerupse, șovăind, cu o expresie îngrijorată.

– Nu mai sunt atât de sigur. Ai avut un șoc foarte puternic. În cazul tău, poate să apară oricând o hemoragie cerebrală.

– Nu vorbi prostii, interveni Bernadette, mă simt cât se poate de bine. În rest, cine, în afară de mine, ar putea să rămână? O bătrână de șaizeci și doi de ani? Cu siguranță, nu! Una dintre fete? Nici să nu te gândești!… Nu, eu o să te însoțesc.

– Vedem noi, murmură bărbatul, nedumerit.

Și, unul lângă altul, continuară în tăcere drumul spre avion. Dar acum, totul era clar: dimineață, când avionul va decola, ea va rămâne cu colonelul Forrester. Singură cu el. În inima arzătoare a Africii misterioase.

Capitolul 3

Bernadette și Sam ajunseră nu după multă vreme lângă avion, alături de ceilalți. Se strânseseră într-un cerc mai mare ca să poată mânca. Cina consta în rații militare, având ca element de bază carnea de vacă la conservă.

Ceea ce nu-l împiedică pe Claude Dorléac să fie într-o bună dispoziție care-i destinse și pe ceilalți. Cu un zâmbet amuzat, el o privi pe Bernadette care, după ce luase ultima bucată de carne din conservă, îndepărta cutia cu o expresie puțin dezgustată.

– Mâncarea parcă a fost pregătită de cel mai priceput bucătar, nu-i așa? spuse aviatorul, glumeț.

– Cam așa, răspunse femeia, puțin mai veselă. Dar n-am de ce să mă plâng, am avut parte și de mâncare mai proastă.

– Mă faci curios, domnișoară.

Și, sub privirea întunecată a lui Forrester care urmărea ce se întâmpla, francezul se duse și se așeză foarte aproape de „domnișoară". Era clar că ar fi vrut să-i facă puțină curte, dar asta prietenește, fără să întreacă măsura.

– În ce împrejurări ai avut ocazia să mănânci ceva mai „bun" decât am mâncat acum? întrebă maliții aviatorul.

– Când am fost la Belfast, veni imediat răspunsul.

Înălțându-și sprâncenele, Dorléac nu-și ascunse uimirea.

– La Belfast? În Irlanda de Nord? Vorbești serios?

– Bineînțeles. În urmă cu câțiva ani, am avut ocazia să stau un timp acolo. Organizația Mondială a Sănătății făcea o anchetă despre carențele alimentare pe care le suportau locuitorii din ghetourile catolice. În cadrul acestei misiuni, era nevoie de cineva care să facă documentarea. Și printr-un vechi prieten de familie, am ajuns să fac rost de postul ăsta.

– Un vechi prieten de familie?... Sau, mai degrabă, iubitul tău?

Bernadette pufni în râs.

– Nicidecum, e vorba despre vicarul din Liverpool.

Aviatorul era din ce în ce mai surprins.

– Cuuum!? Printre relațiile tale se află un cleric situat atât de sus?

– Da, îl cunosc foarte bine și de mult timp. Unchiul meu a făcut seminarul împreună cu el, desluși lucrurile tânăra femeie. Dar scuză-mă...

Se ridică. Remarcase că fetele căscau și dădeau semne de oboseală. Era timpul să meargă la culcare. În avion, fu amenajat un dormitor improvizat în care, nu peste mult

timp, fetițele fură instalate, de bine de rău. Bineînțeles, habitaclul nu oferea condiții de prea mult confort, dar puteau să doarmă acolo o noapte, în condiții de siguranță.

Doamna Althoff, epuizată după această zi lungă începută din zori și plină de emoții, adormi o dată cu cele mici. După ce stătu cu ele și le privi câteva minute, Bernadete se hotărî să iasă afară să se plimbe în răcoarea nopții. Ieșind din avion, dădu peste Dorléac și Forrester, care stăteau de vorbă. Vorbeau franțuzește, ceea ce o făcea să nu înțeleagă prea mare lucru. Când se apropie, cei doi tăcură brusc.

– Încă nu te-ai culcat? Du-te imediat și te culcă! îi ordonă colonelul.

– Dar nu sunt obosită, spuse cea apostrofată pe un ton care se vroia glacial.

Chiar așa! Toată ziua nu știa altceva decât să dea ordine! Nu putea să vorbească frumos cu ea? Evident, nu se punea problema să-l asculte și să înceapă să meargă în ritmul pe care-l impunea comandantul. Nu se simțea deloc un soldățel, oare el nu înțelesese asta?

În fața acestei răzvrătiri fățișe, Forrester, furios, ridică din umeri.

– Cum vrei… mormăi printre dinți.

O privi provocator câteva clipe cu ochii lui metalici, apoi se dădu înapoi un pas.

– Mă duc să fac un rond, să văd dacă nu-i ceva suspect, îl anunță colonelul pe francez.

Fără să mai spună nimic, se îndepărtă cu pași mari. Abia atunci Bernadette remarcă arma pe care o purta în bandulieră, o pușcă mare cu țeavă neagră și amenințătoare. Imaginea asta o făcu să se cutremure de frică, în timp ce, aproape fascinată fără să vrea, urmărea cu privirea silueta puternică ce se înfunda în întuneric.

– Să știi că îl tulburi, o scoase din contemplare glasul prietenos al lui Dorléac. Și cred că și reciproca e adevărată.

Femeia clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Claude, crede-mă, nu sunt deloc sensibilă la farmecele colonelului, dar crizele lui de autoritate le găsesc insuportabile.

– Trebuie să-l înțelegi: n-a întâlnit niciodată o femeie ca tine.

– Atunci suntem chit, pentru că nici eu n-am întâlnit niciodată pe cineva ca el, replică Bernadette cu sarcasm.

– Vorbesc serios! Este unic în felul lui.

Tânăra femeie nu comentă această afirmație spusă pe un ton admirativ, ci preferă să schimbe subiectul:

– Ce loc sălbatic și minunat! exclamă tânăra, simțind profunda magie a întunericului care-i înconjura.

– Da, fu de acord Dorléac, cu entuziasm. Africa mi se pare fascinantă ca o femeie fatală. Totdeauna schimbătoare, imprevizibilă, lăsându-se dorită ca să scape cu bine mereu.

Bernadette pufni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Din vorbele astea înțeleg că știi totul despre femei, nu-i așa?

– Drept să spun, mă pricep destul de bine la capitolul ăsta. Am fost singurul băiat alături de cinci surori mai mari.

Discuția ajunsese la familiile lor. Spre marea lor surprindere, descoperiră că aveau ceva în comun: amândoi proveneau din familii catolice de practicanți și se îndepărtaseră de credință din copilărie.

– Am adus-o la disperare pe mama, declară Dorléac râzând. Ar fi vrut atât de mult să devin preot.

Bernadette, la rândul ei, îi spuse că la treisprezece ani, se gândise serios să se călugărească. Dar, după un an, descoperirea rujului de buze și a băieților făcuseră ca vocația ei religioasă să dispară brusc pentru totdeauna.

Cei doi tineri, povestind întâmplări din trecutul lor, râdeau în hohote, fără să vadă silueta înaltă, nemișcată în întuneric, care-și făcea simțită prezența doar prin capătul aprins al unei țigări, care-i privea de la o oarecare distanță.

Pentru a doua zi la rând, trezirea se făcu la o oră extrem de matinală. După un mic dejun format dintr-un pahar cu nes și câțiva biscuiți, Dorleac și Forrester se apucară imediat de treabă: una câte una, cutiile grele de lemn cu încrcătura colonelului fură transportate sub coroanele copacilor din pădure.

În timp ce colonelul camufla prețioasa lui încărcătură sub crengile groase, francezul urca în avion și începea să facă ultimele verificări înaintea decolării.

– Totul e în ordine? se interesă Bernadette venind lângă pilot.

– Da, răspunse acesta cu un zâmbet liniștitor care dezmințea expresia îngrijorată, aproape gravă, a feței lui.

Detaliu care nu-i scăpă femeii.

– Ești sigur? insistă ea.

– Urcă în cabină, aș vrea să-ți spun ceva.

Îl urmă, și se așeză pe locul copilotului.

– Ei bine… ce se-ntâmplă? întrebă ea cu o voce pe care neliniștea o făcea să tremure puțin. Probleme?

– Poate… În ceea ce te privește pe dumneata, adăugă el.

– Ți-e frică să mă lași singură cu colonelul? Despre asta e vorba?

Bărbatul încuviință clătinând din cap.

– Până la urmă de ce? Înțeleg că îl stimezi pe Forrester. Ai mare încredere în el, nu-i așa?

– Bineînțeles… bineînțeles, bâigui aviatorul stânjenit. Dar, la drept vorbind, Sam nu este chiar ceea ce se cheamă un sentimental și…

Se opri. Era o problemă să pună cărțile pe masă.

– Ca un soldat holtei, reluă el, Sam are supărătoarea tendință de a disprețui femeile pe care le consideră a fi inferioare.

– Într-adevăr, mi-a sărit și mie imediat în ochi.

– Dar, parcă și ție-ți place să-l provoci… mai pe ocolite. Bernadette, vroiam să te previn că joci un joc periculos cu el. Dacă nu te schimbi, Sam, ar putea să devină violent… Foarte violent.

Dorleac nu părea să fie foarte convins de ceea ce spunea. Cuvintele lui o alarmară pe interlocutoare. Înfiorându-se, și-l închipui pe colonelul Forrester furios la culme, părăsind-o în pădurea virgină după ce o snopise în bătaie.

– Ce perspectivă groaznică! oftă, înfricoșată.

Zâmbetul pe care i-l adresă francezul se vroia liniștitor.

– Pentru ca totul să se petreacă fără probleme între tine și Sam, evită să-l înfrunți. Fii discretă și reținută. Adu-ți aminte de vremea când te hotărâseși să te călugărești și fii de o blândețe angelică… Se poate, nu-i așa, soră Bernadette?

Ea încuviință clătinând din cap, încercând să se încurajeze singură.

– Ce n-aș facă ca să-mi salvez viața! spuse tânăra femeie cu toată convingerea.

– Foarte bine, spuse Dorléac. În orice caz, mă bazez pe rugăciunile tale din timpul decolării, sora mea.

– Aha! v-am găsit pe amândoi, îi întrerupse glasul colonelului Forrester care, apărând pe nepregătite, își vârâse capul pe ușa cabinei de pilotaj. Iarăși complotați!

Parcă prinși în flagrant delict, cei doi tineri se întoarseră, vizibil stânjeniți că fuseseră surprinși vorbind în șoaptă.

– Ne luam rămas-bun unul de la celălalt, declară aviatorul, parcă dezvinovățindu-se.

– Chiar a venit ora plecării, spuse sec colonelul.

Nu mult după aceea, Bernadette și fetele își spuneau la revedere sărutându-se, îmbrățișându-se și promițându-și să se reîntâlnească în două-trei zile la școala lor dragă din Bulawayo. Doamna Althoff o îmbrățișă cu sobrietate pe tânăra învățătoare; curios lucru, privirea ei exprima toată speranța în viitor.

– Colonelul cunoaște bine Africa. Cu el, ești pe mâini bune și totul o să fie bine, murmură bătrâna înainte de a se duce la avionul ale cărui motoare făceau zgomot din plin.

Forrester și Bernadette se îndepărtară la o distanță apreciabilă. Fără să scoată o vorbă, se uitară la aparatul care făcea manevre; după ce făcuse o întoarcere, acesta începu să ruleze încet pe terenul întrucâtva nivelat, apoi își mări viteza și, deodată, decolă și luă repede înălțime, atingând vârfurile copacilor de la capătul pistei improvizate. Încă o dată, ca un pilot excepțional dotat, francezul făcuse tot ce putuse și rezultatul era pe măsura așteptărilor. După câteva minute, avionul nu mai era decât un punct alb pe cerul albastru, zburând spre sud, spre Zimbabwe și Salisbury, unde trebuia să ajungă în vreo trei ore.

Oftând ușurată, tânăra femeie, cu zâmbetul pe buze, se întoarse spre colonel. Ochii lui fulgerau de furie și avea dinții strânși; era clar că era într-o dispoziție cât se poate de proastă, și era furios în primul rând pe ea. Oare din ce cauză? Pentru că, de aseară, nu mai avuseseră nici o altercație, vorbind numai strictul necesar… În sfârșit, oricum ar fi fost, mica lor excursie, numai ei doi în mijlocul Africii, se anunța a porni sub cele mai bune auspicii!!

– Ăsta-i pentru tine! mormăi bărbatul aruncând spre ea un rucsac, din acelea folosite de infanteriști în campanii.

Înainte de a o lovi în plin, Bernadette reuși să prindă obiectul din zbor. Fără să protesteze, pentru că își aducea clar aminte de ultimele avertizări ale lui Dorléac, îl puse pe umeri.

– Chiar e nevoie de toate bagajele astea? nu se putu totuși stăpâni să nu întrebe.

Colonelul parcă era gata să explodeze.

– Nu fi proastă! S-o crezi tu că reușești să supraviețuiești mult timp în regiunea asta sălbatică, fără proviziile și medicamentele care sunt înăuntru… Și fără ăsta, adăugă colonelul făcând semn spre un revolver pe care-l avea la centură.

Mai punând la socoteală și pușca pe care o purta deja în bandulieră, Forrester, înarmat până-n dinți, era gata să pornească la război. Bernadette fu cât pe ce să-l întrebe dacă avea nevoie de tot arsenalul acela grotesc, dar colonelul nu-i dădu răgaz.

– Ia-l și pe ăsta! ordonă Forrester întinzându-i un alt pistol.

Speriată, tânăra făcu un pas înapoi.

– Nu! refuză clătinând din cap.

Cu pas hotărât, bărbatul se duse spre ea.

– Ba da!

– Pentru nimic în lume n-aș purta o armă!

– Mai vedem noi! S-o crezi tu!

Din nou, tânăra clătină din cap, încăpățânată.

– N-o să fac nimic, și nu poți să…

Forrester n-o lăsă să termine ce avea de spus; ținând-o strâns de mână, îi vârî tocul pistolului sub centură, la șold.

– Lecția numărul unu, bombăni colonelul în timp ce-i strângea fără menajamente catarama. În Africa trebuie să ai întotdeauna o armă la îndemână, o să vezi!

– Degeaba, colonele, murmură ca pentru sine însăși, n-o să mă poți obliga niciodată să trag asupra unei ființe vii.

După ce o examinase cu ochi de expert și fu mulțumit de coechipiera lui, Forrester își luă și el rucsacul în spate. Apoi arătă cu degetul spre pădurea ecuatorială deasă, din fața lor.

– Înainte! comandă pe un ton marțial. Și fără lâncezeală; avem de făcut un drum lung până la căderea întunericului.

Dar unde mergeau de fapt? Militarul arogant nu-și dăduse osteneala să-i spună. De bună seamă, era individul cel mai odios, cel mai antipatic și mai exasperant pe care-l întâlnise vreodată, își spuse Bernadette care o luase pe urmele lui și sufla deja greu din cauza ritmului viu pe care îl impusese deplasării.

Când ajunseră sub coroanele înalte ale copacilor din pădure, ritmul nu încetini deloc. Dând dovadă de multă voință, tânăra femeie, obișnuită totuși cu asemenea exerciții, reuși să-l urmeze, fără să obosească și fără să protesteze, pe drumul pe care colonelul îl croia cu lovituri de macetă.

Pe la prânz, acesta decretă în sfârșit o pauză. Se deschiseră câteva conserve, câteva pungi cu fructe uscate, biscuiți. Apa din ploscă, deși caldă, era bună de băut și potolea setea. Așezat sub coroana unui copac din care atârnau liane lungi, colonelul Forrester, cu privirea aspră și mândră, păstră tot timpul mesei o tăcere disprețuitoare. Dar, pentru Dumnezeu, cine se credea? Tarzan, regele junglei, conducând un popor de cimpanzei, poate?

– În sfârșit, colonele, se hotărî să treacă la atac pe un ton înevеrșunat Bernadette, vrei sau nu să ai amabilitatea să-mi spui către ce obiectiv mergem?

Întinzându-și încet trupul puternic, Sam Forrester se ridică în picioare și se apropie câțiva pași de ea. Cu mâinile în șolduri, o privi cu o expresie severă.

– Lecția numărul doi: fac eforturi să ieșim din situația asta și să te duc teafără la civilizație. Tu trebuie doar să mă asculți și să faci ce-ți spun. Nu-mi discuta ordinele și nu căuta să știi nimic în plus. M-am făcut bine înțeles?

– Perfect, bombăni Bernadette, stupefiată de brutalitatea cuvintelor lui.

Asta fusese picătura care umpluse paharul. Nu putea să suporte o asemenea aroganță și superioritate fără să reacționeze.

– Pot să știu de ce te crezi obligat să te porți atât de urât cu mine? întrebă femeia, ridicându-se la rândul ei și clipind cu o falsă candoare.

Interlocutorul nu putu să-și mai stăpânească furia.

– De ce!? Pentru că, încă de la început, mă consideri un prost.

Ce recunoaștere ciudată! Bernadette, perplexă, își înălță sprâncenele.

– De fapt, de ce mă acuzi?

– Pentru că m-ai mințit cu nerușinare. Pentru că mi te-ai prezentat sub o identitate falsă.

– Nici vorbă, se apără tânăra femeie. Ți-am spus că sunt învățătoare la o școală privată. Ceea ce este absolut adevărat.

Un fulger de mânie sclipi în ochii cenușii ai colonelului.

– Învățătoare! repetă el cu dezgust, ca și cum cuvântul acesta l-ar fi dezgustat la culme. Poate. Dar asta nu este prima ta vocație… Nu-i așa… soră Bernadette?

Surpriza o făcu să tresară. Ce-l apucase să-i spună așa? După câteva clipe, înțelese.

– Deci ai tras cu urechea la discuția dintre mine și Claude, dimineață, când ne spuneam bun-rămas în cabina de pilotaj.

– Da! încuviință colonelul, clătinând cu putere din cap.

Doamne! El luase de bună gluma lui Dorleac. N-avea decât să restabilească imediat adevărul și totul ar reintra în normal, motivele proastei dispoziții a colonelului ar fi reduse la neant. Apoi se mai gândi o dată: dacă o considera călugăriță, Forrester ar fi constrâns s-o respecte, să renunțe la tentativele lui de seducție. Nici nu s-ar mai pune problema de violență. Pe scurt, dacă-l lăsa să creadă că era călugăriță, ar fi fost o excelentă garanție pentru siguranța ei.

– Ai ceva cu călugărițele, colonele? îl întrebă zâmbindu-i candid și în același timp malițios.

– Bineînțeles că nu!… Dar puteai să-mi spui de la început. Ar fi fost mai cinstit așa.

Tânăra pufni în râs.

– Ei bine, acum știi. Deci ai încercat de două ori să săruți o logodnică a lui Iisus. Acum, sunt sigură că n-o să mai faci asta.

Da, avea să se dea în continuare drept călugăriță. Dar cum să se poarte, cum să vorbească în noul ei rol ? Nu-și mai aducea aminte de nimic din perioada când fusese în pension la Dominicani… N-avea nici o importanță! Colonelul n-o să-și dea seama prea curând de șiretlic. „Și cum, în două-trei zile, aveau să ajungă din nou la civilizație și aveau să plece fiecare cu treaba lui…

Capitolul 4

Marșul prin pădurea virgină continua. De două zile de când înaintau în mijlocul acestui infern vegetal, Forrester și Bernadette nu întâlniseră nici măcar un animal. Teritoriul prin care înaintau părea populat numai cu șerpi, insecte și alte gângănii supărătoare. Fără încetare, miriade de țânțari înfometați tăbărau pe tânăra femeie, înțepând-o și bându-i sângele; era clar că erau încântați de carnea ei albă.

Bernadette începea să simtă oboseala kilometrilor parcurși pe teren accidentat și în condiții neprielnice. Era gata să cedeze în fața epuizării. Cu atât mai mult cu cât noaptea trecută abia reușise să închidă ochii. În echipamentul pe care-l luaseră, colonelul nu inclusese și câte un cort, și pământul umed al junglei nu era nici pe departe un pat confortabil care să îndemne la somn.

Nenumărate ore, lungită în sacul de dormit, femeia încercase în zadar să adoarmă. Pe lângă poziția incomodă în care era nevoită să stea, zgomotele misterioase care răsunau prin pădure o țineau permanent în alertă. Foșnetul nu era oare un șarpe veninos care se apropia de ea târându-se? Clănțănitul de dinți, nu era oare o panteră feroce gata să sară pe ea și s-o devoreze ca mic dejun?

Reușise într-un târziu să adoarmă când, după un timp care i se păruse a fi doar câteva minute, glasul sonor și autoritar al colonelului Forrester o trezise brutal. Se lumina de ziuă, era timpul să se scoale și să pornească din nou la drum. În ciuda repulsiei pe care o avea pentru armele de foc, parcă era tentată să scoată revolverul și să-l împuște pe individul care îndrăznea s-o trezească din somnul care abia o cuprinsese!…

Cu ochii umflați, trebuise totuși să se ridice și să-și strângă sacul de dormit. Încă o zi de marș, încă mai istovitoare ca cea din ajun, tocmai începuse…

Buimacă, Bernadette înainta mecanic, ca într-un coșmar groaznic. Până la urmă, asemenea unui boxer aflat în corzi și gata să fie făcut K.O. care e salvat de gong, îl auzi pe colonel anunțând oprirea de prânz.

Extenuată, se prăbuși la picioarele unui copac, sub privirea impasibilă a lui Forrester. Ca de obicei, în meniu figura o cutie cu carne. În cele din urmă, fără să-i dea de gust, carnea de vacă pregătită astfel nu i se mai păru atât de rea. În orice caz, făcea bine. Își recăpăta puterile. Înviorată, se ridică sprinten în picioare!

– Mă îndepărtez o clipă, îi spuse colonelului care-și aprinsese o țigară din care trăgea voluptuos.

– Ai la dispuziție un minut și jumătate, și sunt cu ochii pe ceas!

Încântător ca de obicei, își spuse femeia îndepărtându-se în pădure. Trecând pe sub un pom, o liană o atinse pe umăr, chiar se prinse de ea. Vru s-o îndepărteze cu dosul mâinii și simți ceva rece, solzos. Scoase un țipăt îngrozit; un piton enorm, mai gros decât bicepsul lui Forrester, aluneca pe ea, o înlănțuia.

– Ajutoor! Colonele, ajutor! urlă din toate puterile, în timp ce reptila se pregătea s-o sufoce.

Forrester apăru în fugă. Își dădu imediat seama cum stăteau lucrurile. Cu țigara între dinți, scoase revolverul din toc, și ținti cu atenție capul șarpelui. Urmă un fulger însoțit de o bubuitură. În aceeași clipă, teribila menghină se desfăcu; corpul pitonului, încă zbuciumându-se, căzu la picioarele Bernadettei, care era albă ca varul.

– Respiră adânc! îi ordonă colonelul calm, punându-și arma la loc.

Apropiindu-se, ridică fără repulsie cadavrul animalului pe care se duse să-l arunce în tufișuri, câțiva pași mai încolo.

– Ei bine, s-a-ntâmplat ceva? întrebă când se întoarse.

Tonul de reproș din glasul lui, sprâncenele încruntate, mâinile puse în șolduri, totul în atitudinea lui părea s-o condamne pe imprudentă.

– Ce s-a întâmplat!? repetă Bernadette, indignată. Deci n-ai înțeles?… Animalul ăsta respingător a sărit pe mine de pe o creangă și a fost cât pe ce să mă omoare. Pur și simplu!

Sam Forrester oftă, exasperat.

– Șerpii nu sunt în stare, psihologic vorbind, să facă asemenea salturi, declară savant. Nu știai asta, soră? Cu siguranță, ai țipat când l-ai văzut și l-ai speriat. De asta te-a atacat.

Tânăra se uită la el, stupefiată.

– Cum așa!? se înfurie ea, a fost cât pe ce să mor sufocată de un piton lung de șase metri și nu găsești altceva mai bun de făcut decât să mă înveți cum să mă port!

Ridicând din umeri, colonelul îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Data viitoare când o să fii în fața unei reptile, nu mai începe să urli, dacă ții la viață.

Era de le sine înțeles! Cum de nu se gândise mai devreme!

– Trebuie să-ți spun ceva, colonele; niciodată nu mi-au plăcut șerpii. Fratele meu mai mare ținea câțiva într-un acvariu și într-o noapte am descoperit câteva specimene care ajunseseră sub cuvertura de la mine din pat. Ca să-ți spun totul, amintirea asta îmi face pielea ca de găină.

– Aha! Deci, uite obârșia infantilă a fobiei tale față de aceste animale, comentă Forrester considerându-se, fără îndoială, profesorul Freud.– Greșești, n-am nici o fobie, se apără Bernadette, furioasă. Simt o repulsie firească față de șerpi. Și pe bună dreptate: sunt urâți, lipicioși și…

– Nici vorbă! Au pielea moale, plăcută la pipăit.

– Te cred pe cuvânt, dar nimic nu mă poate face să-mi placă animalele astea oribile pe care le urăsc din toată inima.

O sclipire de amuzament și ironie lumină ochii cenușii ai soldatului.

– Mă uimești, sora mea, spuse ironic. Credeam că cineva ca tine ar trebui să iubească toate creaturile zămislite de Dumnezeu pe Pământ. Toate, fără excepție. Urâte sau nu, respingătoare sau nu.

– Într-adevăr, dar șerpii sunt tocmai excepția care întărește regula. Pentru că, tocmai unul dintre ei au atras-o pe mama noastră Eva în paradisul terestru care a făcut să se nască păcatul originar care, de atunci, a apăsat mereu toată omenirea.

O controversă teologică n-ar fi fost deloc pe placul colonelului, care bătu în retragere. Oricum, pierduseră destul timp și trebuia să pornească din nou la drum fără să mai întârzie.

În cursul după-amiezii, mersul tinerei femei fu cât se poate de straniu. Văzând-o, s-ar fi putut spune că înainta pe un covor de ouă. Nu era vorba despre originalitate din partea ei, ci doar simplă precauție; n-ar fi vrut nici în ruptul capului să mai sperie vreun piton micuț.

Oricum, nu era deloc comod să înaintezi prin pădurea ecuatorială care mereau se îndesea. Ba dimpotrivă, era extenuant. Și Bernadette parcă era o somnambulă care

punea un picior în fața altuia fără să știe unde merge. Era atât de atentă la drum încât, atunci când colonelul se oprise pentru bivuacul de noapte, nu-l văzu și cum continua să meargă pe orbește, se trezi lovindu-l în spate.

– Ai putea să fii mai atentă! i-o spuse verde în față.

– Pardon, iartă-mă. Dar de ce te-ai oprit ca un par în mijlocul drumului?

– Drumul pe ziua de azi s-a terminat, sora mea. Pentru noapte, o să ne instalăm în luminișul ăsta.

– Domnul fie lăudat! exclamă ea înainte de a se prăbuși.

Era atât de obosită, încât închise imediat ochii. După câteva secunde, dormnea adânc. Atât de adânc încât dacă ar fi trecut pe acolo, în galop, o turmă de elefanți, cu greu ar fi trezit-o din somn…

Când se trezi totuși, se înnoptase. Un foc de lemne ardea în mijlocul poienii. Pe o frigare improvizată, Forrester prăjea o bucată de carne al cărei miros gâdila plăcut nările.

– Vino, soră Bernadette. Masa e gata, spuse bărbatul zâmbindu-i binevoitor și amabil.

Ia te uită! Ce se-ntâmpla? Soldatul neînduplecat își scosese armura ca să dea dovadă de un pic de omenie?

Tânăra se apropie, atrasă de miros.

– Ți-e foame? o întrebă cordial.

– Mi-e o foame de lup!

După atâtea conserve cu carne de vacă, carnea animalului împușcat de colonel păru delicioasă. În plus, rădăcinile pe

care le pusese la copt în jăratic aveau un gust care semăna cu cartofii. Și toată cina luă înfățișarea unui adevărat festin.

– Bravo, colonele! Ai făcut o friptură foarte gustoasă, îl felicită tânăra. Dar n-ai făcut o imprudență aprinzând focul? îndrăzni să adauge. Am ajuns într-o zonă mai puțin periculoasă?

– Bună întrebare, comentă Forrester, la fel de politicos.

Se confirma schimbarea lui de atitudine. Era de-ajuns să te lovești de el ca să se bine dispună?

– Într-adevăr, ne-am îndepărtat de câmpul de luptă, continuă pe un ton amabil.

– Ce câmp de luptă?

– Acela unde trupele prințului Tzongari își înfruntă dușmanii de câteva zile.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Bernadette, înfricoșată.

Luată de elanul ei, își făcu semnul crucii, exagerând aproape caricatural rolul surorii pe care făcea eforturi să-l joace. Forrester pufni într-un hohot de râs amuzat, nicidecum sarcastic.

– Văd că ești pusă la curent cu actualele probleme ale prințului, mi se pare.

– Da, din păcate. Minele lui de aur, de cupru și diamante pe care le are i-au atras mulți dușmani. Bande de mercenari au trecut granițele prin Zambia și Zair și i-au invadat regatul ca să-l detroneze. Din păcate, nu este prima dată când dinastia Tzongari este amenințată. Deja, în 1885, Leopold II, regele Belgiei, a tras o linie peste granițe ca să încorporeze

micul regat în imperiul lui colonial. Mai târziu, în 1895, când Anglia devenise puterea dominantă în estul Africii, a vrut să-l încorporeze în Zambia. A trebuit să aștepte mișcarea de decolonizare din a doua jumătate a secolului XX pentru ca Prințul să reintre în posesia pământurilor strămoșești și să fondeze un stat suveran.

Acest expozeu îl făcu pe colonel s-o privească admirativ.

– Excelent! se entuziasmă acesta la sfârșit. Toate surorile cunosc la fel de bine ca tine istoria modernă?

Bernadette ridică din umeri, nepăsătoare.

– Fetele Prințului sunt pensionarele școlii unde am onoarea să predau, n-ai uitat asta, nu?

– Și tatăl lor este unul dintre cei care finanțează școala, presupun. Este atât de bogat cu toate minele lui.

– Asta-i permite și să cumpere arme cu care să-și doteze trupele?

– Evident.

– Și să facă apel la serviciile tale pentru a transporta asemenea marfă?

Forrester încuviință clătinând din cap.

– Deci, continuă tânăra, lăzile pe care ai fost nevoit să le abandonezi erau pentru el?

Bărbatul încuviință din nou.

– În condițiile astea, ipoteza mea referitoare la sabotajul avionului este posibilă.

– Într-adevăr. Un om al Prințului se poate să fi trădat, în schimbul unor bani, bineînțeles.

El n-ar fi fost în stare să facă așa ceva, își spuse Bernadette privindu-l pe colonelul care-și aprinsese o țigară. Omul ăsta era un adevărat paradox. Era dur, nemilos, chiar cinic, dar inspira totuși încredere. Și în seara asta, dădea dovadă de o amabilitate surprinzătoare. Nu rostise nici o vorbă cu obișnuitul lui sarcasm. Ba dimpotrivă, manifestase încredere față de ea și-i vorbise ca unei femei adulte care avea tot dreptul să fie informată în legătură cu situația în care se aflau. Lucrul ăsta îi trezise un sentiment de recunoștință. Fără să mai pună la socoteală că, în ziua aceea, îi salvase viața smulgând-o din încleștarea mortală a pitonului…

– Deodată ești foarte tăcută, o trezi vocea caldă și gravă a lui Forrester. Acum te rogi, sora mea?

Întrebarea nu era deloc răutăcioasă sau zeflemitoare, era doar o tachinare prietenească.

– Azi-dimineață, când șarpele mă sufoca, m-am rugat atât de tare Celui de Sus să vii la timp, încât cred că mi-am făcut rugăciunile pentru toată săptămâna.

Colonelul primi răspunsul cu un râs vesel, plăcut auzului, atât era de melodios și viril…

– Ai un râs frumos, declară cu blândețe Bernadette.

– Și tu. Acum două seri te-am ascultat când vorbeai cu Dorléac, și te-am auzit râzând…

Se opri o clipă înainte de a adăuga cu sinceritate, încântat:

– Era ca o muzică plăcută.

Dezorientată de această declarație poetică, atât de diferită față de brutalitatea obișnuită a declarațiilor personajului, tânăra rămase mută, nefiind în stare să răspundă. Sam Forrester o privea cu o tandrețe neașteptată. Ah! Cât i-ar fi plăcut să se cuibărească la pieptul lui, să se lase legănată de brațele lui puternice!… Dar ce se-ntâmpla cu el? De ce inima începuse să bată cu atâta putere?… Dezorientată, aproape înroșindu-se, se străduia să-și dezlipească privirea de cea a colonelului.

– Sora mea, spune-mi ce poate să determine o femeie ca tine să se călugărească? Poate o dragoste nefericită?

– Nici vorbă de așa ceva, veni răspunsul sec al femeii, supărată că trebuia să strice farmecul momentului precedent. Nu asta a fost motivația mea. Cu atât mai mult cu cât, înainte de a face legământul, nici nu mi-a fost hărăzit să trăiesc nici un moment de patimă sufletească.

Ceea ce era adevărul gol-goluț. Nu, pur și simplu nu întâlnise niciodată bărbatul care s-o incite să facă dragoste. Prietenii ei, băieții, râdeau de ea bănuind-o mai în glumă mai în serios că era frigidă. Convingerea ei era cu totul alta; era dificilă, exigentă, dar nicidecum anormală și împotrivindu-se chemării simțurilor.

– Sincer să fiu, mă gândesc dacă cineva poate să trăiască în neprihănire fără să înnebunească, spuse Forrester pe care subiectul se părea că-l interesa .

– Colonele, eu sunt dovada contrariului, replică Bernadette cu un zâmbet poznaș.

– Vom vedea, murmură el în timp ce privea cu lăcomie formele voluptuoase ale trupului interlocutoarei.

Dacă tot era bine dispus, era o ocazie bună să-l întrebe care avea să fie desfășurarea evenimentelor, își spuse Bernadette.

– La ce distanță ne aflăm față de capătul călătoriei noastre? îndrăzni să întrebe.

Contemplând vârful incandescent al țigării, colonelul păru să facă repede un calcul.

– Trei sute de kilometri, fu răspunsul.

– În câte zile o să parcurgem drumul ăsta?

– Cinci. Bineînțeles, cu condiția să nu întâlnim nici un obstacol care să ne întârzie.

– Ce fel de obstacole am putea întâlni pe drum? întrebă tânăra femeie, speriată.

– Nimic deosebit: mușcături de șarpe, o gorilă care să se creadă King-Kong, să te răpească și să te urce în vârful unui copac, râuri revărsate, canibali care să vrea să mănânce un sandviș cu carne albă. Cât despre trupele ridicate împotriva prințului Tzongari, liniștește-te, acum nu mai riscăm să cădem în mâinile lor.

– Domnul fie lăudat! psalmodie Bernadette.

– Amin! încheie Forrester.

Se făcuse târziu, și colonelul decretă că venise ora de culcare. Femeia nu așteptă să i se spună de două ori, și, curând, se strecură cu vădită satisfacție în sacul de dormit.

Încă cinci zile, își spuse cu tristețe. Cinci zile în care trebuia să vorbească, să se poarte, chiar să gândească asemenea unei călugărițe.

– Oh Doamne! dă-mi puterea, murmură înainte de a adormi într-un somn greu fără vise.

Capitolul 5

Primele raze de soare abia pătrundeau printre coroanele dese ale copacilor când, a doua zi dimineață, tânăra și colonelul porniră la drum. Din fericire, noaptea fusese odihnitoare și febra musculară atât de stânjenitoare a Bernadettei din ziua precedentă aproape dispăruse. Ceea ce-i permitea să-l urmeze ușor pe ghidul care deschidea drumul prin vegetația luxuriantă din acest infern verde. Colonelul părea la fel de bine dispus ca în seara dinainte.

– Cum te simți? o întrebă când se opriră pentru câteva clipe.

– În cea mai bună formă. Cred că sunt în stare să bat recordul olimpic la proba de maraton.

Gluma îl făcu pe Forrester să izbucnească într-un hohot de râs, și, în semn de mulțumire, își scoase o țigară să fumeze.

– N-ar trebui să fumezi atât, nu-ți face deloc bine, îi atrase atenția Bernadette pe un ton dojenitor.

– Te rog, sora mea, mulțumește-te să te preocupi de salvarea sufletului meu. Cât despre corp, am eu grijă.

Îi adresă un zâmbet poznaș, aproape provocator.

– N-arăți rău deloc, și cred că e păcat să-ți bați joc de trupul tău.

Forrester făcu ochii mari de surprindere.

– Ia te uită, exclamă indignat, tu, o cucernică, să spui așa ceva!

– De ce nu? Am ochi să apreciez frumusețea sub orice formă.

– Până la anatomia masculină?

Bernadette trebui să facă un mare efort ca să rămână serioasă și să nu pufnească în râsul care simțea că era pe cale să izbucnească.

– În prima carte a bibliei, în Geneza, e scris:“ Dumnezeu l-a făcut pe om după înfățișarea lui“.

Colonelul mormăi printre dinți ceva nedeslușit, privindu-și interlocutoarea cu o expresie uimită.

– Ce spui? N-am înțeles… spuse femeia cu o plăcere răutăcioasă.

– Spuneam că ești diavolul în carne și oase, soră Bernadette. Femeia cea mai surprinzătoare… și cea mai dezghețată din câte mi-a fost dat să cunosc până acum.

Curios lucru, această apreciere nu-i displăcu tinerei, care se simți chiar flatată în sinea ei. Dar trebuia să nu lase să se vadă nimic și să continue să fie cucernica din junglă.

– Haide, colonele, împărăția Cerurilor este a celor care…

Brusc, cuvintele i se opriră pe buze. Se înfioră din cap până în picioare, inima îi îngheță; apărând din desiș, șase negri mici îi înconjurară. Aveau sulițele îndreptate spre ei, amenințătoare.

– Oh Doamne! tresări Bernadette, speriată la culme, cuibărindu-se imediat la pieptul lui Forrester.

Acesta, cu un gest protector, o cuprinse pe după umeri.

– Păstrează-ți sângele rece, îi șopti la ureche înainte de a începe să stea de vorbă cu nou-veniții într-o limbă cu sonorități guturale pe care se părea că o cunoștea destul de bine.

La o privire mai atentă, indigenii, pigmei judecând după statură, nu mai erau atât de înfricoșători. Cu fețele acoperite cu cicatrice rituale, având trecute prin nări inele metalice mari și învelitorile de frunze din jurul mijlocului, îi dădeau Bernadettei impresia că ieșiseră direct din cărțile care, în copilărie, o făcuseră să viseze atât despre Africa și locuitorii ei misterioși. De altfel, aparenta lor ostilitate se diminua pe măsură ce trecea timpul. Sulițele lor se rezemaseră în pământ, în poziție verticală.

Discuția dintre colonelul Forrester și cel care părea șeful grupului de pigmei mai continuă câtva timp.

– Totul e bine, îi spuse Forrester în cele din urmă. Au cele mai prietenoase intenții.

Mâna lui strânse mai tare umărul tinerei. Ca s-o liniștească? Sau dimpotrivă, să-i atragă atenția să rămână pregătită pentru orice.

– Le-am spus că ești nevasta mea, continuă colonelul, că a trebuit să omor un negustor francez la Manono pentru ca să te am.

– Ce minciună înfiorătoare! replică Bernadette, indignată.

– Nu ridica tonul, asta ar putea să-i irite pe prietenii noștri. Poartă-te firesc și fă pe nevasta care mă iubește. Atâta timp cât vor crede că ești a mea, n-or să-ți facă nimic rău.

Femeia îi salută pe războinici făcându-le un semn cu mâna, iar aceștia părură foarte impresionați de atenția care li se acorda și începură să râdă în hohote scoțându-și la iveală dinții albi.

– Par bine dispuși, comentă încet Bernadette, mai liniștită acum.

– Nu avea prea multă încredere, o preveni colonelul strângând-o mai tare în brațe. Oricum, ne-au invitat să mergem în satul lor.

– Și nu putem să refuzăm, pentru că s-ar supăra…

– Într-adevăr, încuviință Forrester. Nu avem de ales.

Satul pigmeilor se afla la o oră de mers de locul unde se întâlniseră. Sosirea femeii și a bărbatului alb fu sărbătorită cu entuziasm. Tam-tamurile își începură ritmurile obsedante. Șeful tribului, un bătrân venerabil, totuși impunător în ciuda taliei sale, veni în întâmpinarea străinilor să le ureze solemn bun venit. Se așezară într-un cerc larg să asiste la dansurile în care omuleții își însoțeau gesturile cu cântece, cu melodii de o surprinzătoare

subtilitate, dovedindu-se și artiști virtuozi. Și, uitând încet-încet pericolul care o speriase la început, Bernadette se lăsă captivată de spectacol. Era prima dată când auzea bătând inima Africii adevărate.

Apoi, dansatorii își scoaseră măștile și se retraseră, făcând loc unei neliniști în fața imprevizibilului.

– Acum, obiceiul vrea că eu să rămân împreună cu bărbații, spuse colonelul aplecându-se spre tânăra lui însoțitoare. Tu o să rămâi împreună cu femeile. Îți vor ține discursuri interminabile din care n-o să înțelegi nimic, dar limitează-te să zâmbești. Din când în când, să încuviințezi clatinând din cap și o să le faci fericite.

Bernadette îl privi deznădăjduită, pentru că prezența lui o făcuse să se simtă în siguranță. Îi venea să-i sară în brațe și să-l roage să n-o părăsească, dar se abținu, bineînțeles.

– Despărțirea asta o să dureze mult? întrebă tânăra, puțin nervoasă.

– Câteva ore. Până la masa de seară.

– Foarte bine, oftă înainte de a se hotărî să se ridice și să se ducă la femeile care o așteptau nerăbdătoare și curioase.

Acestea o primiră în rândul lor cu gesturi prietenești. În mijlocul hohotelor de râs, al vorbelor rostite în gura mare, din care bineînțeles că nu înțelegea nimic, femeile îi prezentară copilașii, găinile și caprele de care păreau foarte mândre. Fu servită o infuzie de plante și rădăcini din pădure. Văzând femeile acestea, cu cănile de lemn în mână, flecărind, te-ai fi putut simți parcă într-un salon londonez la

ora ceaiului. Totuși, această reuniune se desfășura sub semnul înțelegerii depline dintre toate femeile care erau de față, doar că se desfășura într-un cadru mai pitoresc și exotic, care nu avea mai puțin farmec.

Deși orele trecură repede, Bernadette se simți totuși ușurată când, după instalarea crepusculului, colonelul veni s-o caute.

– Ai petrecut o după-amiază plăcută? o întrebă cu un zâmbet amabil.

– Excelentă. Și tu?

– Am participat la vânarea unui leu, răspunse bărbatul pe un ton indiferent.

– Adevărat? întrebă tânăra, neștiind dacă vorbea serios sau râdea de ea.

– Da. Pigmeii sunt ultimii locuitori de pe continentul african care încă vânează leul cu arcul. Și nu ne-am întors cu mâna goală. Am prins o femelă de toată lauda, care o să fie felul de mâncare de bază din meniul de astă-seară.

Într-adevăr, în locul gol din mijlocul satului, ardea un foc mare în care se frigeau bucăți mari de carne. După câtva timp, toți membri tribului se adunară pentru masa de seară. Forrester și Bernadette, ca invitați speciali, avură dreptul la locurile de onoare, alături de șeful tribului și grupul de vânători care erau priviți ca niște eroi care triumfaseră împotriva naturii pline de pericole.

Masa începu; femeile erau cele care serveau. Nu fără teamă, tânăra mușcă dintr-o bucată de carne de leoaică, pe

care, fără cuțit și furculiță, trebuia s-o țină în mâini cum făceau și ceilalți. La prima înghițitură, strâmbă din nas. Nu pentru că gustul ar fi fost rău, dar carnea avea un gust aparte care o surprinse.

Colonelul făcu ochii mari remarcându-i expresia de dezgust.

– Fii atentă, soră Bernadette. Dă impresia că îți place foarte mult ce mănânci, altfel prietenii noștri s-ar putea supăra… Și pe urmă, să nu-mi spui că e prima oară când mănânci carne de leu.

– Bineînțeles că nu. Când eram mică, mama obișnuia să ne dea așa ceva în fiecare joi la masa de prânz. Și duminica aveam aproape întotdeauna omletă din ouă de struț.

Forrester nu prea gustă gluma.

– Nu uita un lucru, îi spuse la ureche, pigmeii sun foarte susceptibili, și o asemenea ironie ar putea să nu le placă.

– Nici unul dintre cei care sunt aici nu înțelege englezește.

Totuși, se strădui să-și termine bucata de carne. Ar fi fost periculos să creeze un incident diplomatic care-i putea transforma pe pigmei în sălbatici cruzi și dezlănțuiți.

Odată masa terminată, vânătorii se ridicară ca să execute un dans în care mimau lupta dintre om și fiară. Aduceau prinos forței și abilității lor, dar și bravurii leoaicei omorâte. Apoi, venerabilul șef de trib rosti un elogiu la adresa eroilor, după care fiecare se retrase.

Forrester o conduse pe Bernadette la coliba care le fusese pregătită pentru noapte. Pe jos era pământ bătătorit

și sacii lor de dormit fuseseră puși la un loc, formând un singur culcuș.

– Ce înseamnă asta? se indignă tânăra femeie privindu-l acuzator pe colonel.

– Nu știu absolut nimic. Femeile sunt cele care au avut inițiativa asta.

Bernadette se enervă. Nici nu se punea problema să accepte o asemenea promiscuitate. Se aplecă să despartă sacii de dormit.

– Nu face asta, o opri Forrester. Ne privesc ochi pe care tu nu-i vezi. Și dacă gazdele noastre își dau seama că nu suntem o pereche dormind unul în brațele celuilalt, ar putea să intre la idei. O tânără englezoaică, blondă, cu ochii albaștri, nu apare prea des în locurile astea, și ar putea să profite de ocazie și să vadă ce gust are o asemenea făptură.

Bineînțeles că în dilema asta, era mai bine să fie ascultătoare.

– Ei bine, fie! oftă, resemnată.

Își scoase repede cartușiera și încălțările, apoi se strecură, neliniștită, în singurul sac de dormit. După câteva clipe, colonelul veni și el.

– Sora mea, dacă vrei să-ți spui rugăciunile, fă abstracție de mine, spuse el râzând încet.

Fir-ar să fie, era ușor de spus! Trupurile lor se atingeau bineînțeles în spațiul restrâns pe care-l aveau la dispoziție și era clar că bărbatul nu dormea îmbrăcat…

– Du-te puțin mai încolo. Dacă continui așa, o să mă sufoci, se plânse femeia, a cărei respirație se accelerase.

Simți brațele bărbatului cuprinzându-i mijlocul, trăgând-o spre el, buzele calde atingându-i gâtul. Dumnezeule, doar n-avea să abuzeze de ea! Închise ochii și își strânse mâinile la piept.

– Ce faci? întrebă, nedumerit.

– Mă rog, colonele.

Forrester se îndepărtă imediat de ea.

– Spune atunci un Tatăl nostru și pentru mine, murmură el gu glas răgușit.

Capitolul 6

A doua zi, foarte dimineață, după o noapte care trecuse până la urmă fără nici un incident, își luară rămas-bun de la pigmeii care, în definitiv, erau foarte simpatici. Și începu o nouă etapă. Mai aveau de mers trei zile până să ajungă, după previziunile colonelului, la Lubumbashi, un oraș de lângă frontiera zambiană.

Bernadette se simțea într-o formă fizică din ce în ce mai bună pe măsură ce expediția se prelungea. Nu mai avea nici o dificultate să țină pasul cu coechipierul ei. Rucsacul nu-i mai brăzda umerii și parcă devenise ușor ca un fulg. Totuși, pentru atâta lucru, nu însemna că mersul la nesfârșit prin pădure să se fi transformat într-o plimbare de plăcere. Abia aștepta ca această aventură să se termine și să se întâlnească din nou la Bulawayo cu doamna Althoff și cu fetele care la ora asta, de bună seamă că ajunseseră deja la școală.

Pe la prânz, Forrester anunță:

– Ajungem la un mic afluent al râului Congo. Bănuiesc c-o să fii încântată să faci o baie și să-ți speli hainele.

Într-adevăr, vegetația se rărise, și se vedea cursul unei ape care sclipea în lumina soarelui puternic. Bernadette era impresionată de cunoștințele colonelului referitoare la imensitatea sălbatică! Nu putu să se stăpânească să nu-i adreseze o privire de sinceră admirație.

– O să vezi că apa nu-i foarte curată, dar poți totuși să te speli cu ea, glumi colonelul.

– E foarte bună! izbucni tânăra pe care perspectiva unei băi o făcea să se bucure și să fie indulgentă. Păcat că nu avem săpun!

– Stai puțin. În bagajele mele, am și așa ceva.

Punându-și sacul jos, scoase dintr-un buzunar al acestuia o cutiuță metalică pe care i-o întinse Bernadettei.

– Poftim, sora mea! Și săpunește-te bine!… Fii totuși prudentă. Nu că râul ar fi periculos, dar nu se știe niciodată.

– Am înțeles, colonele. Dacă am vreo problemă, te strig să-mi sari în ajutor.

Se înroși imediat.

– Dar în cazul ăsta o să mă vezi în pielea goală!

Forrester ridică din umeri, iritat și amuzat în același timp.

– Gândește-te bine la ce vei face, sora mea. Eu voi sta sub pâlcul acela de copaci… gata să-ți sar în ajutor.

Și, cu pas hotărât, porni spre locul despre care vorbise, spunând pentru el însuși:

– E femeia cea mai surprinzătoare pe care o cunosc!

– Stai o clipă! îl strigă Bernadette.

– Ce se-ntâmplă? Ai deja probleme?

– N-am haine de schimb. Ce-o să fac până se usucă hainele pe care mi le spăl?

Colonelul adoptă o expresie gânditoare și după câteva clipe îi strigă:

– O să rămâi în ținuta Evei. Dacă vrei, pot să mă duc să-ți caut o frunză de viță.

Tânăra îl fulgeră cu privirea pe glumeț.

– Haide, nu te supăra, soră Bernadette. Am o cămașă curată pe care ți-o împrumut.

Cămașa de pânză albastră pe care i-o pusese la dispoziție parcă era o haină scurtă; dar asta era situația și era la adăpost de privirele indecente ale însoțitorului, se gândi Bernadette dezbrăcându-se. Țipând de plăcere, se aruncă în apa care era destul de rece, în contrast cu căldura toridă de afară. După ce se săpunise din cap în picioare, își spălă și părul blond, scurt. Apoi veni rândul cămășii, pantalonilor și lenjeriei. Pe cursul apei pluteau bule mari de săpun irizat. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva pe aici.

Deodată, ceva îi atinse pulpa. Speriată, tânăra sări într-o parte, gata să-l strige pe Forrester. Apoi, din fericire, nu se mai întâmplă nimic. Fusese vorba doar despre un peștișor care o atinsese întâmplător, hoinărind prin apă. Și, amintindu-și că faimoșii piranha, cunoscuți pentru voracitatea lor, nu trăiau în apele africane, dac-ar fi dat

alarma s-ar fi umplut de ridicol în ochii virilului ei apărător. Izbucnind într-un hohot de râs nervos, dar ușurată, își clăti rufele în apă ceva mai adâncă.

– S-a întâmplat ceva? strigă colonelul din locul în care se retrăsese.

– Nimic, nimic, se grăbi să răspundă femeia. Termin imediat. Dar să stai acolo până spun eu.

Bernadette ieși încet din râu, se scutură puțin de apă, apoi puse pe ea cămașa lui Forrester care nu arăta deloc elegant pe ea.

– Gata! strigă ea, poți să vii.

Colonelul se apropie, cu o sclipire de amuzament în ochi. Era foarte greu de imaginat spectacolul ridicol care i se oferea: o tânără înotând într-o cămașă prea mare pentru ea, fără nici o formă, cu părul blond lipit de frunte, destul de palidă, cu ochii încercănați de efortul depus în ultimul timp. Dar ce importanță mai avea! O găsea seducătoare, și ăsta era cel mai important lucru, nu-i așa?

– E rândul tău, colonele, spuse tânăra întinzându-i bucata de săpun.

– Parc-ai fi un copil abandonat, spuse bărbatul cu un zâmbet ironic.

– Comparația dumitale n-are deloc acoperire. Nu uita că am douăzeci și trei de ani, replică înainte de a se îndepărta repede spre locul unde așteptase bărbatul.

Forrester avusese grijă să pregătească focul și să adune destule lemne. Tânăra aprinse un chibrit și brațul de lemne

se aprinse. După un timp, apăru și jarul în care puse la încălzit o conservă cu carne de pui și o cutie cu mazăre. Când colonelul va termina să se spele și va veni la foc, mâncarea o să fie pregătită. Tulburată, și-l închipui înotând în pielea goală în râu. După cum îl văzuse când se apucase împreună cu Dorléac să repare avionul, avea un corp magnific, musculos, și lăsa impresia de virilitate. Oh, Doamne! ce era cu ea de se gândea la asemenea lucruri?

Nu mult după aceea, Forrester veni la ea. Era îmbrăcat doar cu pantalonii de salopetă. Câteva picături de apă îi sclipeau printre firele de păr negre de pe piept ul puternic. Fascinată, privirea Bernadettei cercetă bustul puternic și de o frumusețe asemenea atleților Greciei antice, ale cărei statui o impresionaseră când vizitase British Museum din Londra, în adolescență. Dar acum trebuia să joace rolul unei călugărițe indiferente la atracția carnală, altfel…

Masa fu frugală, dar și unuia și celuilalt le plăcu să mănânce ceva cald. Rezerva de apă scăzuse considerabil. N-ar fi fost bine să umple ploștile direct din râu? propuse Bernadette.

– N-ar fi deloc prudent, ar trebui neapărat s-o fierbem, ceea ce ar avea ca efect să capete un gust amărui, răspunse Forrester, competent. Dar nu-ți face griji, pentru că de mâine o să avem posibilitatea să facem plinul cu apă proaspătă.

– Ne apropiem de vreun oraș?

– Bineînțeles… De altfel, în cursul ultimelor trei zile, n-am fost niciodată foarte departe de zone locuite.

– Cum așa?! Și nu mi-ai spus nimic? izbucni femeia aruncându-i o privire aprigă.

Colonelul ridică din umeri cu un gest nonșalant, scoase o țigară pe care și-o aprinse zâmbind voluptuos.

– La ce-ar fi folosit? Și pe urmă, cucernică sau nu, ești în primul rând femeie. Toată ziua bună ziua m-ai fi bătut la cap:“ Colonele, fii drăguț, du-mă în oraș; aș vrea atât de mult să mănânc un hamburger într-un restaurant cu aer condiționat.“ Și cine știe ce ți-ar mai fi trecut prin cap!

Ce tiradă infamă! Sam Forrester se arăta incorigibil. Aroganța lui bătea toate recordurile. Făcând un efort uriaș, femeia se abținu să dea replică. La urma urmei era mai bine să nu toarne gaz pe foc. Tremurând încă de furie, se ridică pentru a face o diversiune. Lenjeria ei trebuia să se fi uscat deja. După ce-și luase rufele de pe creanga unde le lăsase să se usuce, se duse în spatele unui tufiș să se schimbe, liniștită.

Stofa pantalonilor și elasticul sutienului încă erau umede. Dar ce importanță avea! câtă vreme căldura toridă și umezeala domneau peste tot în mijlocul pădurii ecuatoriale și te făceau să transpiri tot timpul. Mulțumită, își îmbrăcă pantalonii care, la drept vorbind, se mulau pe ea. În sfârșit, devenea din nou femeie.

Bernadette tocmai își închidea nasturii de la cămașă când, deodată, atenția îi fu atrasă de un fel de mieunat jalnic. Se întoarse și văzu că zgomotul părea să vină de la un ghemotoc de blană galbenă care se legăna la vreo zece metri de ea. Dumnezeule! Era un pui de leu, mic și drăguț.

– Bună ziua, amice! Ce cauți singur pe aici? murmură Bernadette, impresionată, aplecându-se să-l mângâie.

Speriat, micul leu aruncă o labă înainte, o labă înarmată cu gheare ascuțite. Însă la ea acasă, împreună cu frații ei, câți câini și pisici crescuseră când fuseseră copii! Reacția agresivă a micului animal n-o intimidă deloc.

– Hai, nu fi răutăcios! îi murmură, lingușitoare. Uite, nu vreau să-ți fac nici un rău. Ba dimpotrivă.

De data asta, puiul de leu o lăsă să se apropie și chiar să-l ia în brațe.

– Oh! puiule, rătăcit în pădurea uriașă. Dar o să vezi că o să mă ocup de tine.

Bucuroasă la culme, Bernadette porni în direcția locului unde Forrester rămăsese liniștit să-și savureze țigara.

– Colonele! Colonele! Uite ce-am găsit! Un copil abandonat. Fără îndoială, e puiul leoaicei pe care ai omorât-o ieri, când ai fost împreună cu pigmeii.

Imediat, chipul militarului, care se ridică brusc, se întunecă.

– Lasă-l jos imediat!

Ordinul fusese dat pe un ton tranșant și imperios care nu admitea nici o replică.

– Dar de ce? obiectă totuși tânăra. E inofensiv. Și e atât de drăguț.

Chipul lui Forrester se înăspri și mai mult.

– Nu-ți mai repet o dată; lasă-l jos!

Fără tragere de inimă, Bernadette făcu ce i se ceruse. Aplecându-se, lăsă jos puiul de leu.

– Nu înțeleg. De ce să nu-l luăm cu noi pe micuț? Mi se pare că ești cam…

Colonelul nu-i dădu răgaz să termine.

– Acum, îndepărtează-te de el, i-o tăie bărbatul. Cât poți de încet.

Își luase pușca și o ridicase în poziție de tragere.

– Te implor, doar n-o să omori un nevinovat, își pierdu capul tânăra, îngrozită. Fie-ți milă de un orfan!

– Un orfan? Nu cred. Leoaica omorâtă ieri era prea bătrână ca să mai aibă pui.

Atunci, femeia înțelese imediat: puiul, care continua să scoată mieunături jalnice, își chema, fără îndoială, mama, care trebuia să-l caute.

– Ce… Ce-o să facem acum? bâigui Bernadette, conștientă de gravitatea pericolului.

– Plecăm în vârful picioarelor înainte ca mama, căreia n-o să-i placă să i se ia progenitura, să ajungă aici. Continuă să te deplasezi încet, pune-ți rucsacul în spate. Și o să plecăm.

Sângele rece, luciditatea de care dădea dovadă Forrester inducea liniște în situația prezentă. Teama femeii se mai domoli puțin. Începu să facă întocmai ordinele pe care le primise.

Se apleca să-și adune bagajele când un răget o făcu să împietrească de frică. Printre tufișuri se vedea blana unei leoaice adulte. Stătea nemișcată, cu gura deschisă, mârâind.

– Nu te mișca. Fă-o să creadă că ești un pom, comandă foarte calm Forrester coechipierei, care tremura din cap în picioare și care, dac-ar fi fost după ea, ar fi rupt-o imediat la fugă.

– Acum, uită-te la leoaică. Câtă vreme nu se mișcă, vino spre mine…Încet, foarte încet.

Pușca lui Forrester era îndreptată spre animalul feroce; cu degetul pe trăgaci, era gata să tragă în orice moment.

– Și dacă se mișcă? murmură Bernadette neliniștită.

– Am eu grijă de ea.

Leoaica își alese chiar clipa aceea să pornească la atac. Cu un răcnet sălbatic, țâșni brusc înainte, drept spre tânăra femeie. Înnebunită de frică, dar, în același timp fascinată ca la un spectacol de circ, Bernadette, cu ochii larg deschiși, urmări cursa animalului care venea spre ea cu o viteză halucinantă. Un fulger de foc țâșni atunci din țeava puștii, glonțul tras de Forrester se opri exact între ochii animalului, curmându-i elanul. Trăsnită, leoaica se prăbuși la câțiva pași în fața Bernadettei. Mai avu două-trei tresăriri spasmodice, apoi înțepeni, moartă.

O pată de sânge se lărgea pe suprafața splendidei blăni galbene. Puiul se duse bineînțeles la mama lui și se freca de leșul ei. În fața acestui tablou de vânătoare și doliu, o imensă, o nestăvilită milă o copleși pe tânăra femeie, căreia i se umeziră ochii și izbucni în hohote de plâns.

Era atât de nefericită, încât nu auzi cuvintele pe care i le spusese Forrester. Apropiindu-se de ea, o luase în brațe. Legănând-o ușor, încerca s-o consoleze.

– E din cauza mea… e din cauza mea, hohotea Bernadette cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Îmi pare rău… Sincer, îmi pare rău.

– Fii serioasă, o dojeni colonelul, leoaica asta a fost cât pe ce să te sfâșie cu ghearele ei. N-ai nici un motiv să-ți pară rău, te asigur.

Peste umerii puternici ai salvatorului ei, aruncă o privire leoaicei răpuse. Începu să plângă și mai tare.

Săraca de ea… Era atât de frumoasă… Și nu vroia decât să-și apere puiul… Ah! De n-aș fi făcut prostia să vreau să am grijă de el cu orice preț!

– Da, m-am purtat ca o proastă… Sunt de neiertat… de neiertat…

Militarul o privi neîncrezător.

– Ești femeia cea mai surprinzătoare din câte cunosc, spuse el încet înainte de a-i cuprinde fața în palme.

Dând dovadă de o delicatețe de care nu s-ar fi crezut în stare, începu să-i șteargă lacrimile de pe obraz. Dincolo de nefericirea ei, femeia îi fu recunoscătoare pentru gestul afectuos. Totuși, o inimă bătea în pieptul bărbatului de obicei atât de dur și nemilos.

Dar nu trecu mult și Forrester se schimbă.

– Ești întreagă și sănătoasă, asta contează în primul rând, spuse îndepărtându-se de ea.

Imediat își luă rucsacul, ținând în continuare pușca în mână.

– La drum! adăugă el. Avem tot interesul să plecăm cât mai repede de aici.

– De ce? obiectă Bernadette aruncând o privire afectuoasă puiului de leu.

– De ce? Pentru că un leu mascul poate să dea târcoale pe aici și ar fi mai bine să nu dăm ochii cu el.

Cu un pas energic și marțial, militarul porni la drum. Când, după o sută de metri, se întoarse să vadă dacă îl urma, avu surpriza s-o vadă mergând cu puiul în brațe.

– Ce te-a apucat? O dată nu ți-a ajuns?

Tânăra îl privi clipind din ochi cu o expresie inocentă.

– Nu puteam să-l abandonez în voia soartei pe micuțul ăsta.Sigur ar fi însemnat să moară. N-ar reprezenta decât o gustare pentru vulturii care vor veni la cadavrul leoaicei.

Colonelul făcu un gest cu mâna spre pădurea care-i înconjura.

– Uită-te de jur-împrejur, sora mea. Suntem în Africa. Animale sălbatice și oameni mor aici în fiecare clipă. Asta se cheamă legea junglei; numai cei tari reușesc să supraviețuiască și mănâncă pentru a nu fi mâncați de alții.

– Mă simt deja răspunzătoare pentru moartea mamei lui și, pentru nimic în lume n-aș lăsa puiul ăsta să suporte legea crudă despre care vorbești, replică femeia, încăpățânată

Forrester ridică din umeri și oftă, copleșit.

– Fie!

– Mersi, de o mie de ori mersi! izbucni Bernadette, fericită.

Apoi, adresându-se puiului de leu și mângâindu-l, îi spuse:

– Ești salvat, micul meu Léon. Marele șef alb acceptă să vii cu noi.

– Să nu contezi pe mine să-l duc atunci când o să vezi ce greu este un asmenea animal când trebuie să-l duci mult, spuse colonelul care pornise înainte.

– Nu-ți face griji. Răspund eu de transportul drăguțului de Léon și n-o să deranjeze absolut deloc, îți promit… Păcat că nu ne-am gândit să luăm un cărucior! adăugă femeia izbucnind în râs.

Dar Forrester era deja prea departe ca să audă și să aprecieze gluma la adevărata ei valoare.

Când se opriră pentru halta de seară, lui Léon îi era foame. În timp ce colonelul făcea o inspecție ca să vadă dacă locul era sigur, tânăra deschise o conservă cu carne de vacă care fu întru totul pe gustul lui Léon, pe care natura îl dotase cu un apetit feroce.

– Și pe deasupra, domnul ne mănâncă proviziile! comentă sobru Forrester când se întoarse.

– Împart rația mea cu el, replică Bernadette.

– Am văzut deja că mănânci cât o păsărică! Ce-o să înțelegi din jumătate de porție, sora mea?

Tânăra femeie îl privi sfidătoare.

– Colonele, dacă ai o inimă de piatră, să știi că nu toată lumea are la fel.

Remarca păru să-l atingă în punctul slab.

– Îți mulțumesc foarte mult, sora mea. Întotdeauna e plăcut să constați că eforturile de bunăvoință îți sunt recunoscute și apreciate.

Un val de remușcări o copleși pe tânăra care se înroși ca racul. Nu era nedreaptă față de bărbatul ăsta care, de la începutul expediției, se dovedise de multe ori a nu fi egoist și o salvase de două ori de la o moarte cumplită?

– Mea culpa, mea culpa, rosti femeia bătându-se cu palma în piept și zâmbind cu subînțeles. Recunosc că am fost aspră și părtinitoare când te-am judecat. Sunt vinovată că am cedat caritătii creștine față de propriul meu viitor.

– Din adâncul inimii mele de piatră,te iert. Mergi în pace, sora mea.

Amândoi izbucniră în râs.

– Nu știu ție cum ți-e, dar mie începe să mi se facă foame, reluă Forrester când se mai liniștiră un pic. Să vedem dacă prietenul nostru Léon ne-a mai lăsat ceva.

Focul fu repede aprins din nou, câteva cutii de conserve puse la încălzit. Odată masa terminată, fiecare mai rămase puțin în fața jăraticului încins. Sub privirea impresionată a tinerei femei, puiul de leu sătul și epuizat de o zi atât de plină în evenimente, adormise încolăcit. Colonelul își făcea de lucru demontând și curățând meticulos pușca.

– Mâine dimineață o să ajungem într-un orășel minier, spuse el în cele din urmă.

Bernadette, după ce se gândi câteva clipe, propuse:

– Dacă suntem atât de aproape, de ce să nu mergem de astă-seară?

– N-ai pus niciodată piciorul într-un oraș minier african, nu-i așa ? întrebă Forrester cu o expresie severă și în același timp amuzată.

– Nu.

– Deci nu știi că după lăsarea întunericului, într-un asemenea loc poți să fii cu ușurință atacat. Mineri beți rătăcesc năuci pe străzi. Vederea unei femei îi face să se dezlănțuie. Dacă este vorba despre o femeie cuvioasă, imediat o consideră o păpușă sexuală cu care abia așteaptă să-și satisfacă poftele.

Scenariul acesta lugubru o convinse imediat.

– Un loc minunat unde să petreci o vacanță liniștită! spuse cu ironie înainte de a schimba subiectul. Până la urmă, ce-o să facem cu Léon?

– Asta-i o problemă la care ar fi trebuit să te gândești mai devreme, rânji colonelul.

Privirea rugătoare a Bernadettei nu se mai desprinse de el.

– Întrevăd totuși o soluție, adăugă bărbatul după câteva clipe. Am un prieten care locuiește aici. Unul pe care-l cheamă George Harrisson. Întâmplător, el mai trimite animale sălbatice unui parc de agrement din Florida. Lui am putea să-l încredințăm pe protejatul tău.

Bernadette bătu fericită din palme.

– Minunat, colonele! exclamă, entuziastă.

Apoi, adresându-se puiului de leu care deschisese un ochi ca și cum și-ar fi dat seama că era vorba despre el:

– Auzi, Leon? O să te duci să trăiești în Florida. Portocali, nisip, oceanul Atlantic… Ce norocos ești!

În timp ce în pădure răsuna râsul fericit al femeii, Forrester se ridicase și se îndepărtase câțiva pași. Pe față avea întipărită o expresie nostalgică, aproape tristă; parcă abia se despărțise pentru totdeauna de ceva– sau poate cineva– de care fusese până atunci foarte apropiat.

Capitolul 7

Trebuia să fie vreo opt dimineața când, a doua zi, cei doi împreună cu puiul de leu ajunseră în orășelul minier. Locul parcă avea ceva ireal. Te-ai fi crezut într-un decor de western abandonat într-un studio vechi de la Hollywood; o stradă pricipală dreaptă, mărginită de case deteriorate. Strada era desfundată, presărată ici și colo cu hârtoape pe care ploile sezonului le transformase în veritabile mlaștini, destul de largi și de adânci încât să poată fi folosite drept piscine de un hipopotam adult. Peste tot se așezase un strat de praf roșu provenit de la extracția cuprului.

Pe scurt, un peisaj „încântător"…

– O să-l găsim pe George în partea cealaltă a orașului, o anunță colonelul pe Bernadette, care nu se simțea în largul ei în acest peisaj urban sinistru. Dar înainte, ar fi bine să ne oprim la băcănia din colț să cumpărăm ceva provizii.

Se opri în fața unei case care părea să fie un magazin.

– Intră, vin și eu, ordonă colonelul, în timp ce el se uita într-o parte și alta, ca și cum ar fi presimțit un pericol.

Interiorul prăvăliei în care tânăra intrase, cu micul Léon în brațe, era o încăpere ticsită cu lucruri în mare dezordine: teancuri de conserve învecinându-se cu rulouri de sfoară, cutii de cuie, borcane cu murături, bidoane de benzină…

Din penumbră se auzi o voce răgușită care o făcu pe Bernadette să rămână pe loc:

– Ce faci aici? Animalele fe'oce n-au ce căuta în p'ăvălia mea. Ieși imediat sau chem poliția.

Bălmăjeala asta fusese rostită de o africană bătrână, grasă, așezată la tejghea. Și dacă tânăra înțelesese bine, fusese invitată să plece.

– Aggie, nu face pe jandarmul. Femeia și puiul de leu au venit cu mine, interveni atunci Forrester, care parcă ieșise din pământ.

Mișcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru corpolența ei, pitoreasca negustoreasă, cu brațele întinse, se grăbi să ajungă la nou-venitul pe care-l strânse călduros la pieptul ei generos.

– Gene'ale Fo''este'! Te-ai înto's! Ce su'p'iză plăcută!

– Ce mai faci, Aggie? Cum îți mai merg afacerile?

– Me'ge, me'ge, gene'ale.

Apoi, întorcându-se spre Bernadette, glasul răsunător al bătrânei făcu precizarea:

– Tu poți să 'ămâi, da' nu și animalul. Leul are o te'ibilă poftă de mânca'e și-mi mănâncă toată șunca.

Bernadette trebui să cedeze.

– Colonele, te aștept afară cu Léon, spuse retrăgându-se.

– Am înțeles. Sper să nu întârzii prea mult aici… Fii atentă și nu te îndepărta.

Spectacolul oferit de această blondă drăguță cu pielea albă ținând un leu în brațe bineînțeles că atrase atenția trecătorilor. Cei mai mulți dintre bărbați, cu ochii scânteietori, îi aruncau priviri pofticioase, răsuflând greu uneori, fără să îndrăznească totuși „să se dea“ la ea. Ce ușurată se simți când, după câteva minute, îl văzu pe Forrester ieșind din băcănie, cu brațele încărcate cu provizii!

Merindele cumpărate fură împărțite în cele două rucsacuri. Din pragul magazinului său, bătrâna comerciantă africană, făcând gesturi largi cu mâna, ură 'rum bun gene'alului Fo''este' și încântătoarei lui logodnice.

– Ce personaj! murmură Bernadette în timp ce se îndepărtau pe strada principală.

– Într-adevăr. Aggie e chiar formidabilă, cu toate că viața a fost crudă cu ea. Bărbatul i-a murit în mină acum câțiva ani. Compania a dat dovadă de puțină înțelegere și i-a concesionat băcănia locală. Toți minerii de aici o adoră, este mama lor.

După ce merseră câteva sute de metri pe strada principală, ajunseră în fața unei case de lemn care se părea că adăpostește un fel de cârciumă de mahala. În ușă era un alb în pantaloni scurți și o pălărie colonială pe cap; avea vreo cincizeci de ani, era mărunțel, bondoc, cu pielea roșie,

și ai cărui bicepși, vizibili de sub mânecile suflecate ale cămășii kaki, îi dădeau aspectul unui hercule de iarmaroc.

Văzându-i pe cei doi apropiindu-se, bărbatul mai întâi se scărpină în cap nevenindu-i să creadă, apoi izbucni într-n hohot de râs homeric și porni spre ei.

– Pușlamaua de Sam! Ce vânt te aduce pe aici?

În semn de bun venit, îi trase colonelului câteva lovituri zdravene pe spate.

– George! Mă bucur că te văd… S-ar zice că ești, ca de obicei, în plină formă, spuse colonelul ferindu-se de loviturile pe care celălalt continua să i le administreze.

– Îmbătrânesc, Sam.

Cei doi bărbați căzură în sfârșit unul în brațele celuilalt și se îmbrățișară.

– Bernadette Chapman, George Harrisson, făcu prezentările Forrester.

Fără rușine, numitul George o privi pe tânăra englezoaică din cap în picioare.

– N-arată rău deloc, mormăi acesta printre dinți înainte de a da mâna cu ea.

– Ți-am adus o surpriză, reluă colonelul arătând spre micul Léon. E un pui de leu pe care Bernadette a avut bunăvoința să-l ia din pădure. Ar vrea să ți-l încredințaze ca să ai grijă de el. Se poate, nu-i așa, George?

Acesta examină câteva secunde animalul cu un ochi de expert.

– E superb, spuse el. Cât vrei pe el, domnișoară?

– Nu se pune problema de bani, răspunse Bernadette. Tot ce vreau este să aveți grijă de el.

– Ne-am înțeles, spuse interlocutorul.

Micul Léon, care nu părea deloc liniștit după mieunăturile lui plângătoare, trecu din mâinile tinerei femei în cele ale lui George.

– O să-i dau pușlamalei să mănânce și să bea, după care o să-l instalez în cea mai confortabilă cușcă pe care o am. Până atunci, intrați și beți un pahar în sănătatea mea. Vin și eu imediat.

Spunând acestea, să-i zicem „gazda“, se duse cu puiul de leu sub braț în partea din spate a casei unde se aflau cuștile pentru animale.

– Adio, comoara mea, murmură Bernadette, înduioșată. Sper că noua viață îți va plăcea.

Fără s-o mai lase să prelungească această despărțire, colonelul o conduse în cârciumă. Era o încăpere mare, cam întunecată, bineînțeles înzestrată cu tradiționala tejghea de bar și rafturile de pe peretele din spate pline cu sticle de băutură, zece mese, un spațiu liber care putea să fie folosit ca ring de dans. Pe o etajeră montată pe perete, puțin mai sus, trona un aparat de radio vechi și voluminos care acum transmitea niște muzică reggae. Câțiva clienți erau așezați ici colo la mese, cu câte un pahar în mână. Alți câțiva se legănau pe ringul de dans cu mișcări încete în ritmul muzicii.

Bernadette și Forrester se așezară la o masă. Barmanița, o blondă decolorată, corpolentă, lăsă tejgheaua și veni la ei mișcând ostentativ din șolduri, ca să ia comanda.

– Săraca femeie, comentă încet tânăra în timp ce cealaltă se îndepărta. Singură printre atâția bărbați.

– Ei au mai multe motive să se plângă. Uită-te la ei cum trebuie să danseze singuri.

– Abia e nouă dimineața. La ora asta, n-ar trebui să fie la lucru în mină?

– Abia au ieșit, explică Forrester. Făcând parte din echipa de noapte, au fost la muncă de aseară de la unsprezece până la opt dimineața. Acum s-au îmbătat înainte de a se întoarce la barăcile unde vor dormi toată ziua. Când se trezesc, mănâncă ceva și pleacă din nou la muncă… Și tot așa.

Femeia oftă din toată inima.

– Ce viață îngrozitoare! Cum de și-au ales să trăiască într-un asemenea infern?

– Pentru bani; compania minieră plătește dublu orele de noapte… În orice caz, nu rămân prea mult timp aici. Cinci ani, cel mult șase. După care, în condițiile în care au făcut economii privându-se de orice plăcere, au reușit să adune un mic capital, se întorc în satele lor din pădurea virgină și își iau o nevastă…

Colonelul rânji înainte de a trage concluzia:

– După părerea mea, viața lor de-abia atunci devine un coșmar.

Dezaprobatoare, aproape șocată, Bernadette îl privi sever.

– Nu ești însurat, nu-i așa, colonele?

El ridică din umeri, indiferent. Venirea barmaniței, care le puse pe masă două halbe cu bere, îl obligă să întârzie răspunsul. După ce femeia plecă, el bău cu plăcere o jumătate de halbă înainte de a spune:

– Această instituție îi privează pe toți de bunul cel mai prețios, libertatea. Mai ales pe bărbați. În ceea ce privește femeile, lucrurile stau altfel. Să se mărite poate să fie o afacere bună. În timp ce bărbații lor își dau osteneala să câștige banii pentru casă, ele stau bine-mersi acasă și se fac frumoase ca să se ducă în vizită la prietene. Altfel spus, au o viață ușoară.

Stupefiată, tânăra femeie, cu coatele pe masă și capul sprijinit în palme, îl privea drept în ochi, clătinând din cap cu o expresie perplexă.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, colonele: în general te consider un om inteligent, dar părerea pe care ți-ai exprimat-o acum este cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

Critica asta, făcută pe un ton virulent, nu păru să-l afecteze pe Forrester. Ba dimpotrivă. Avea expresia unui pușți care tocmai făcuse o farsă.

– Spune-mi, adăugă Bernadette, ești hotărât să nu te însori… din cauza unei povești de dragoste nefericite?

Colonelul se pregătea să răspundă când fu întrerupt din nou. George, trăgându-și un scaun, se așeză la masa lor.

– Puiul de leu e nemaipomenit, declară cu un zâmbet bonom.

O umbră de tristețe întunecă atunci ochii albaștri ai femeii, care nu putu să-și stăpânească un oftat. Simțea deja lipsa micului Léon.

– Da, George, Bernadette are o inimă duioasă… cel puțin în ceea ce privește animalele, spuse Forrester pe un ton sarcastic.

Fără îndoială, vechiul prieten al colonelului trebuia să se întrebe ce putea să caute englezoaica împreună cu el în acest colț pierdut al Africii de est și ce fel de relație exista între ei. Dar, ca un bărbat discret, având ca principiu respectarea vieții private a celorlalți, se abținea cu tact să pună cea mai neînsemnată întrebare pe tema asta…

– Bineînțeles, o să mâncați la mine, îi invită George.

– Nu, refuză Forrester. Suntem grăbiți, mai avem de străbătut un drum lung.

– Sam, când o să încetezi să alergi pe cărările războiului și să faci pe eroul? Ai trecut de multe ori pe lângă moarte.

Apoi, adresându-se tinerei:

– De ani de zile îl sfătuiesc să se potolească, să-și găsească o femeie drăguță alături de care să-și petreacă liniștit cât mai are de trăit. Dar, ce să vezi! Nici nu vrea să audă de așa ceva! Tot ce-și dorește este să moară pe câmpul de luptă, ca un adevărat soldat.

Strivindu-și țigara, Forrester se ridică brusc.

– Destul, George! Dacă mai continui, o să mă faci să plâng, spuse ironic colonelul.

Pe urmă o luă pe Bernadette de mână.

– Vrei să dansăm?

O trase spre ringul de dans cu toată împotrivirea ei. N-o încânta deloc să se dea în spectacol în fața atâtor bărbați.

– Nu-ți fie frică, nu te consider Ginger Rogers, îi șopti la ureche când o prinse în brațe. Treceți brațele pe după gâtul meu și strânge cât poți de tare.

– Nici să nu te gândești la așa ceva, colonele, protestă ea înroșindu-se ca racul pentru că privirile tuturor minerilor se opriseră asupra lor.

Neluând în seamă împotrivirea partenerei, Forrester o trase lângă el și își lipi obrazul de al ei.

– Aici, la fel ca la pigmei, e mai bine să lași să se creadă că ești nevasta mea. Pentru siguranța ta, sora mea…

„Sora“ se strădui să zâmbească pentru cei de față, încercând zadarnic să stabilească o distanță convenabilă între ea și cavalerul său.

– Contez pe talentul tău de actriță, soră Bernadette. Încearcă să lași impresia că, în brațele mele, ești în al nouălea cer.

Îmbrățișarea lui sporea și o silea să se lipească de el.

– Ești mârșav, colonele Forrester, îi murmură cu glasul vibrând de indignare. Profiți fără rușine de situație ca să-ți bați joc de mine și să mă umilești.

După o asemenea acuzație, chipul soldatului se întunecă, strânse dinții, ochii lui cenușii o priviră ofensat. Evident, n-avea cum să știe că această reacție negativă era provocată de imboldul lăuntric pe care i-l trezise și împotriva căruia ea lupta cu toate puterile… sau poate, dimpotrivă, înțelesese foarte bine acest lucru.

Strâns lipiți, continuară să danseze slowul languros pe care-l transmitea postul de radio.

– Nu fi atât de crudă cu mine, spuse în sfârșit Forrester. Știi foarte bine motivele care mă fac să mă port așa.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea. Nu-mi spui și mie care sunt acestea, te rog?

Ochii lor se întâlniră și se priviră intens, în timp ce, cu vârfurile degetelor, el îi mângâia pielea mătăsoasă de pe gât, se juca cu buclele blonde.

– Să știi că te doresc, Bernadette. Vreau atât de mult să fac dragoste cu tine… Da, să fac dragoste.

Buzele lui senzuale le căutară pe cele ale partenerei de dans care, cu o mișcare bruscă, întoarse capul. Totuși, Dumnezeu știe, această declarație, destul de previzibilă, o tulbura nespus. Inima începu să-i bată în piept ca o tobă.

– N-am îndrăznit niciodată să spun așa ceva unei femei cucernice, reluă colonelul cu un zâmbet amuzat, ca și cum ar fi vrut să destindă atmosfera. De altfel, n-am întâlnit niciodată o călugăriță ca tine… Frumoasă… și excitantă cum ești, mă întreb ce te-a determinat să intri în viața monahală.

Putea să răspundă unei asemenea întrebări? Bineînțeles că nu! În rest, toată această ficțiune începea s-o apese cât se poate de serios. Însă era prea târziu să se dezmintă acum.

– Știu, e treaba mea, și trebuie să mă descurc, continuă Forrester.

Îi zâmbi cu cinism partenerei de dans.

– Nu te mai preface atât de șocată! Până la urmă ești femeie și mi se pare firesc să-mi exprim o asemenea dorință… E chiar banal.

Banal? Poate pentru el. Dar cu siguranță, nu și pentru ea. Mărturisirea colonelului o tulbura și o dezorienta în același timp. Nu mai știa, dacă se putea spune așa, pe ce picior să danseze. Măcar de-ar fi fost o cucernică adevărată! Cât s-ar mai fi simplificat situația!

Vroia să facă dragoste cu ea. Ceva banal, neînsemnat, după cum spusese. Cel de Sus știa că și ea și-ar fi dorit același lucru! Își dăduse seama de asta în noaptea pe care o petrecuseră la pigmei, când dormiseră amândoi în același sac de dormit. Totuși, perspectiva de a i se dărui o înfiora.

Teama de a-și pierde virginitatea? Nu, nicidecum. Nu ideea unui raport sexual o făcea să se teamă… ci el.

Nu semăna cu nici unul dintre bărbații pe care-i cunoscuse până atunci. Era atât de dur, atât de brutal și în primul rând, cumplit de „independent“. Niciodată, nici o femeie, oricine ar fi fost aceasta, n-ar fi reușit să-l îmblânzească. Prejudecata referitoare la căsătorie era cea

mai bună dovadă. După părerea ei, nu căuta decât o aventură, bineînțeles înflăcărată dar fără nici un viitor.

Și cu asta, Bernadette nu era deloc de acord. O asemenea legătură n-o interesa deloc. Dacă trebuia să cedeze unui bărbat, ar fi fost cineva care s-o iubească și să-l iubească și ea toată viața. Nu era cazul colonelului Forrester!

– Atenție, a venit cineva în vizită, îi spuse la ureche, întrerupându-i șirul gândurilor.

Un grup de bărbați tocmai intraseră în cârciumă, remarcă ea aruncând o privire fugară peste umărul partenerului. La sosirea lor, toate discuțiile celor din local se întrerupseseră brusc. Înfățișarea lor de condamnați, alurile de gorile, hainele militare și beretele negre pe care le purtau, totul îi făcea să pară niște soldați puși pe rele.

– Mercenari? Dușmani ai prințului Tzongari? întrebă încet femeia.

– Din păcate, da.

Trebui să facă un efort deosebit ca să nu se lase cuprinsă de panică. Instinctiv, îl strânse mai tare în brațe pe colonel.

– Și ce-o să facem?

– Ne întoarcem la masa noastră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe urmă, de îndată ce o să se poată, o să plecăm în vârful picioarelor.

– Am înțeles.

Slowul se termină. Forrester ținându-și de braț perechea, se duse la masa de la care se ridicaseră. George Harrisson nu mai era acolo, nici rucsacurile și nici arma colonelului.

Abia se așezaseră și barmanița se apropie cu mersul ei șleampăt și le puse în față alte două halbe.

Calm, Forrester bău câteva înghițituri, în timp ce tânăra femeie se uita la halba ei, puțin neliniștită. Rezemați cu coatele de pejgheaua barului, mercenarii păreau să se consulte între ei; din când în când, aruncau câte o privire bănuitoare către cei doi occidentali.

– Să plecăm cât mai repede, spuse Bernadette a cărei neliniște creștea cu fiecare clipă.

În clipa aceea, cel care părea a fi șeful bandei se apropie de ei. Ajunse imediat. Avea o privire răutăcioasă.

– Eu și oamenii mei te-am recunoscut, colonele Forrester, și am fi curioși să aflăm ce căutați pe aici, dumneata și fremecătoarea dumitale însoțitoare.

Neașteptat de nepăsător, colonelul își aprinse o țigară, și trase un fum înainte de a răspunde:

– Suntem în voiaj de nuntă.

Un zâmbet încântat îi lumină chipul.

– Și luna de miere o petrecem plimbându-ne prin pădurea virgină.

Mercenarul rânji, aparent încântat de ceea ce auzise.

– În cazul ăsta, vino să bei un pahar cu noi. Ne-ar plăcea să facem o urare frumoasei proaspăt căsătorite.

Invitația, deloc prietenească, fusese rostită pe un ton de ordin și amenințare.

– Foarte amabil din partea voastră, răspunse Forrester păstrându-și calmul, dar nu putem accepta. La drept vorbind, suntem destul de grăbiți.

Bărbatul se strâmbă.

– Insist, spuse el răgușit, pe un ton lugubru.

Atmosfera din cârciumă devenise foarte tensionată. O atmosferă apăsătoare, prevestind violență. Și colonelului părea să-i facă plăcere să mărească miza!

– Unora le lipsește tactul și delicatețea, îi spuse el Bernadettei. De ce caută să se amestece în fericirea noastră în loc să ne lase în pace?

În ciuda fricii care o încerca, tânăra femeie nu putu să nu admire îndrăzneala și tupeul de care dădea dovadă însoțitorul ei. Întorcând puțin capul, își ascunse un zâmbet. În clipa aceea, văzu silueta bondoacă a lui Harrisson; strecurându-se prin ușa din spate, intrase discret în sală. Femeia se aplecă spre Forrester ca să-i spună asta.

– Sam… începu ea spunându-i pentru prima oară pe nume.

– Da, știu, o întrerupse calm. În orice caz, nu-ți face griji, n-o să dureze prea mult.

Deodată, colonelul sări în picioare ridicând și masa pe care o aruncă imediat în capul mercenarului. Într-un zornăit de sticlă spartă, acesta se prăbuși de parcă ar fi fost beat mort. Imediat, ceilalți trei se repeziră la bătaie, urlând, cu ochii fulgerând de furie. Forrester se eschivă de atacul primului care, purtat de elanul lui, dezechilibrat, căzu pe ringul de dans.

În clipa aceea, radioul, pe care tămbălăul luptei nu reușea să-l acopere cu totul, difuza un cântec rock interpretat de Elvis Presley…

Trăgând croșee și directe cu stânga și dreapta, colonelul îi înfruntă și pe cei doi care mai rămăseseră. Se vedea că avea tehnică, dar nu putea să facă față în același timp la doi adversari. Curios lucru, Bernadettei nu-i mai era frică; se hotărî să intre în luptă. Făcând o mișcare de întoarcere, luă o halbă de pe o masă. Un cap ce purta o beretă neagră îi apăru în față. Ochind atent, trimise proiectilul care după un zbor scurt își atinse ținta și mercenarul se prăbuși. Cu un pumn în barbă, Forrester îl făcu KO pe ultimul.

– I-am terminat pe toți patru! sări în sus femeia ridicând brațul în semn de victorie.

– N-avem timp să ne bucurăm. Repede, vino cu mine, spuse colonelul care o prinse de mână.

O antrenă spre partea din spate a cârciumii unde George le făcea semne cu mâna și-i striga:

– Veniți pe aici!

Se înghesuiră să iasă pe ușa pe care se George se grăbi s-o zăvorască după el și se treziră în curtea din spate. Un jeep cu motorul pornit îi așteptа acolo. Rucsacurile lor fuseseră puse în mașină.

– Treci la volan, ordonă Forrester. Eu o să văd ce se întâmplă în urma noastră.

Bernadette sări pe locul șoferului și stătu o clipă să-și vină în fire, înainte de a băga în viteză. Cu un scrâșnet nu de prea bun augur, mașina intră în viteză.

– Sper că știi să conduci o asemenea mașină, nu? întrebă bărbatul în timp ce-și ocupa poziția în spate, cu arma în mână.

– Cred că sunt o adevărată campioană. Singura problemă este că mi-am uitat acasă permisul de conducere.

Colonelul trase o înjurătură.

– Termină cu prostiile! Ieși pe strada principală și o apuci pe acolo pe unde am venit dimineață. Și nu ezita să apeși la blană pedala de accelerație.

Femeia acționă pedalele de ambreiaj și accelerație și jeepul țâșni înainte.

– Vă doresc o lună de miere cât mai plăcută! strigă Harrisson făcându-le cu mâna.

– Mulțumesc, George. Ne mai vedem!

Automobilul de teren se angajă pe artera principală a orășelului minier și, într-un zgomot de motor turat, porni cu viteză mare, sub privirile speriate ale trecătorilor care se dădeau la o parte de pe mijlocul străzi ca să facă loc să treacă bolidului. Atrasă de vacarm și strigăte, bătrâna Aggie ieșise în pragul magazinului, gesticulând și țipând în gura mare:

– Gene'ale Fo"este'! Ce s-a-ntâmplat de pleci așa de 'epede?

Se vedea capătul străzii când în spatele lor se auziră focuri de armă.

Oh, Doamne! tresări Bernadette strângând bine volanul.

– Dacă vrei să începi să-ți spui rugăciunile, nu cred că ți-ai ales momentul cel mai potrivit, mârâi Forrester care începu să tragă și el cu pușca.

Porțiunea asfaltată se termină ca să lase locul unui drum îngust de pământ bătătorit, plin de hopuri, care ieșea din oraș. Tânăra se văzu nevoită să ridice piciorul de pe accelerator.

– Fir-ar să fie, nu încetini! urlă colonelul.

– De ce? nu vezi că trag în continuare în noi?

În clipa aceea, ca un răspuns la întrebarea ei, un glonț îi șuieră pe la ureche. Tresărind, femeia apăsă la maximum pedala de accelerație; jeepul derapă și, prin minune, Bernadette reuși să redreseze vehiculul care, clătinându-se îngrozitor, își continuă cursa nebunească.

– Formidabil! aplaudă colonelul. La anul, te angajez pentru cele „douăzeci și patru de ore“ de la Le Mans.

Departe se vedea că drumul făcea o curbă bruscă. Mai acceleră. Dacă reușea să treacă de virajul ăsta erau salvați, pentru că n-ar mai fi fost direct în bătaia gloanțelor celor care-i urmăreau.

– Ne urmăresc? întrebă neliniștită.

O secundă, întoarse capul înapoi. Dumnezeule! Forrester avea pe umăr o pată mare de sânge.

– Dar ești rănit, Sam! țipă, îngrozită.

Instinctiv, închise ochii ca și cum ar fi vrut să nege cumplita realitate.

– Atenție! Atenție! Uită-te pe unde mergi, îl auzi strigând.

Dar era prea târziu. Nimic nu mai putea să oprească jeepul să lovească baobabul care era pe marginea drumului, la intrarea în curbă.

Proiectată de șoc din mașină, Bernadette căzu în praf cât era de lungă. Ametită, puțin zgâriată, se ridică imediat.

– Îmi pare rău, Sam, bombăni femeia. Totuși, sunt o șoferiță excelentă, te asigur…

Se apropie de vehiculul accidentat. Forrester era înconștient

– Sam! urlă, pălind.

Dar nu folosea la nimic dacă striga; era clar că Forrester nu putea să-i răspundă.

Capitolul 8

Pe Bernadette o cuprinse panica… dacă Sam murise în accident din cauza ei… pentru că își pierduse ca o proastă sângele rece.

O străbătu un fior din cap în picioare; simțea cum i se înmuiau picioarele. Cu un efort de voință, reuși să-și vină în fire. Nu era momentul să se prăbușească. Dimpotrivă, trebuia să facă față situației și să găsească repede o soluție de ieșire din impas.

Mobilizându-se din toate puterile, escaladă jeepul și se aplecă peste Forrester.

– Sam… îi spuse încet pe nume, fără să primească nici un răspuns.

Își lipi urechea de pieptul puternic al însoțitorului ei, care continua să nu dea nici un semn de viață.

Slavă Domnului, inima îi bătea încă, și chiar într-un ritm regulat. Mai era o speranță.

În depărtare, la vreo doi kilometri distanță, se vedeau contururile orășelului minier din care plecaseră atât de grăbiți. Judecând după drumul care rămânea pustiu, soldații potrivnici prințului Tzongari nu porniseră în urmărirea lor… Poate din cauză că nu găsiseră încă o mașină. Oricum ar fi fost, nu era bine să rămână acolo, la vedere, lângă jeepul răsturnat. Pădurea, care nu era departe, le oferea un adăpost, precar fără îndoială, dar care-i apăra cel puțin de privirile altora. Trebuia să se ascundă acolo cât mai repede. Dar reușea oare Bernadette să-l care până acolo pe colonelul fără vlagă? Trupul lui masiv părea să-i depășească puterile. Totuși, nu mai era timp să stea prea mult pe gânduri. Trebuia să facă tot ce se putea! Viața lor depindea de acest lucru.

Cu multe precauții, tânăra femeie reuși să-l scoată pe Forrester din mașină. Prinzându-l de subsuori, începu să-l tragă spre pădure. Doamne, ce greu mai era! De douăzeci de ori fu gata să renunțe. Dar cu un plus de energie și avânt, transpirând și gâfâind, epuizată, ajunse până la urmă la liziera pădurii cu prețioasa povară umană, pe care o lungi sub un fel de pin des. Uf! Se găseau cât de cât în siguranță. Ascunși de perdeaua vegetală, nu mai puteau fi văzuți de pe drum.

Dumnezeule! Rucsacurile, cu apă și provizii, și indispensabila pușcă a colonelului rămăseseră în mașină.

Bernadette trase o fugă să aducă arma și rucsacurile de care aveau atâta nevoie. După ce-și îndeplini misiunea, își acordă câteva momente de recuperare; încet-încet, respirația îi reveni la normal. Acum, trebuia să se ocupe de tovarășul rănit.

O examinare sumară nu scoase la iveală nici o rană deschisă. De asemenea, nici cutia craniană nu părea atinsă, excepție făcând un cucui, căruia nu-i dădu prea multă importanță. Rămânea rana din umăr provocată de glonț. Sângele curgea încă, așa că trebuia să oprească imediat hemoragia și să panseze rana, ca să nu se infecteze.

Răscolind printre bagaje în căutarea trusei farmaceutice, femeia găsi, strecurată într-un buzunar, o sticlă. Era whisky! Probabil un cadou de la prietenul Harisson; dragul de el, se gândise la toate. Descoperirea asta venea la momentul potrivit, pentru că tocmai avea nevoie de un antiseptic.

Asistenta de ocazie se duse lângă colonelul în continuare inconștient. Ca să-i îngrijească rana cum trebuia, trebuia să-i scoată cămașa. Înroșindu-se, șovăi câteva clipe. Putea să-l dezbrace pe bărbatul ăsta pentru că așa vroia ea?… Ce proastă era! Gravitatea situației cerea să treacă peste scrupulele ridicole și să fie mai îndrăzneață, nu?

Cu degetele tremurând, începu să descheie nasturii ținutei militare. În curând, apăru la vedere pieptul atletic al lui Forrester. Stăpânindu-și tulburarea, se uită la rana care nu părea atât de gravă. Glonțul mai mult zgâriase carnea, fără să pătrundă înăuntru.

Desfăcând sticla cu whisky, Bernadette udă din belșug rana. Fără îndoială, trebuia să doară și să usture serios! Totuși, nu destul ca să-l trezească pe colonel din inconștiență. Odată rana curățată, aplică un unguent, apoi bandajă cu grijă totul. După ce termină, contemplă cu mândrie ce realizase.

– Sam! Sam! Te rog, fii bun și trezește-te!

Cu o lamentabilă încăpățânsre, rănitul rămase surd la rugămintea îngrijitoarei sale. Dumnezeule! Cum avea să se descurce dacă apărea banda de mercenari înarmați până în dinți, dornici de răzbunare, care juraseră să-i prindă vii sau morți?

Gândindu-se la perspectiva asta, neliniștea tinerei femei crescuse la un nivel paroxistic. Orice s-ar fi întâmplat, îi era clar ce avea de făcut: trebuia să încerce să se apere, să încerce să salveze viața ei și a nefericitului însoțitor. Pentru asta, părea indispensabilă o armă. Privirea i se îndreptă asupra pușții colonelului… Nu, ar fi prea mare, greu de manevrat, niciodată nu s-ar fi putut folosi eficient de ea. Atunci, browningul pe care-l avea la centură? De bună seamă că nu, pentru că simțea o adevărată repulsie față de sinistrul pistol automat negru la culoare. Rămânea revolverul pe care Forrester, la începutul expediției lor, i-l impusese atât de brutal. În definitiv, de ce nu?

Vrând-nevrând, făcu efortul să scoată pistolul din toc și îl examină, întorcându-l pe toate părțile, profund uimită, asemenea unui pui de găină care găsea un cuțit. Pe urmă, în

silă, îl apucă de mâner ca pentru tragere, și puse degetul pe trăgaci. Întinse brațul înainte, căutându-și parcă o țintă imaginară. Dacă se gândea bine, deși nu era chiar pe gustul ei, atingerea pistolului parcă n-o mai îngrozea chiar atât. Măcar era încărcat? Văzu că în fiecare locaș al butoiașului, se găsea la locul lui câte un glonț. Gata să deschizi focul, Bernadette?… Bineînțeles, dacă situația o cere, colonele.

Deodată, tânăra femeie tresări violent; în desișul din apropiere, parcă auzise un zgomot, parcă un fâșâit de crengi.

– Sam! murmură, speriată. Sam! repetă mai tare, trezește-te, suntem în pericol!

Degeaba. Sam nu părea dispus să facă nici o mișcare. Zgomotul din desiș se auzi din nou; se aștepta să apară o fiară care avea să se repeadă cu ghearele și colții la ea. Cu genunchii tremurând, Bernadette se ridică, făcu câțiva pași înainte ținând cu amândouă mâinile revolverul îndreptat în direcția amenințării.

– Haide, pleacă o dată, jivină! țipă femeia, speriată. Mă auzi? Vezi-ți de treabă!

Bătând din picior, agită arma răsucind-o în aer. Dintre arbuștii pe care-i avea în față, nu apăru nici o fiară gata de atac. Se auzi doar un foșnet de crengi, ca și cum animalul amenințător își lua tălpășița.

Când, liniștită, femeia se întoarse, îl văzu pe colonel, ridicat în capul oaselor întinzându-se și căscând.

– Sam, în sfârșit! exclamă, bucuroasă, pornind spre el. Cum te simți? Ce-ți face brațul? Te doare?

– Brațul? repetă surprins, ca și cum ar fi căzut din nori. Care braț?

Se uită la umărul lui și descoperi bandajul în care era înfășurat, apoi se întoarse la Bernadette pe care o privi dezaprobator.

– Aha! Acum îmi aduc aminte. Ai intrat cu jeepul într-un copac. Și, bineînțeles, acum mașina nu mai poate fi folosită. Din vina ta!

Fir-ar a naibii! Pentru un om pe care-l crezuse gata să-și dea sufletul, dădea dovadă de o agresivitate surprinzătoare… În sfârșit! Revenit la viață, colonelul era același ca înainte… Adică, nu un model de curtoazie și amabilitate.

– Ai făcut o treabă bună. Toate felicitările, sora mea, rânji rănitul ca într-una din zilele lui rele.

– Am mai făcut și altele: te-am cărat până aici, ți-am curățat rana, te-am bandajat, replică tânăra. Și uite cum îmi mulțumești!

Forrester se uită din nou la umărul său.

– Ai avut grijă să dezinfectezi rana înainte să faci pansamentul? întrebă sceptic.

– Firește! Doar nu mă crezi atât de proastă!

Colonelul rânji:

– Pot să știu ce-ai folosit ca să faci asta?

Făcând un semn cu capul, ea îi arătă sticla care zăcea pe pământ.

– Whisky! Ce tâmpenie! Poșirca lui George a ajuns în sângele meu. Ar trebui să fiu fericit dacă n-o să mor otrăvit…

– Păi… am crezut… bombăni „asistenta“.

Firește, ca să nu fie ridicolă, era mai bine să nu-i spună că făcuse așa cum văzuse în westernurile de la cinematograf.

– Trusa medicală este prevăzută de la bun început cu un antiseptic. Și tu nici n-ai remarcat lucrul ăsta!… Încă o dată, bravo!

Avalanșa de acuzații și sarcasm care se declanșase până la urmă împotriva ei, devenea de nesuportat. În același timp, reacția brutală a lui Forrester o scârbea și o înfuria, fără să-și dea seama care sentiment prima în fața celuilalt.

– Să știi că m-aș simți foarte bine fără insultele tale! Am încercat să mă descurc cum am putut mai bine. Am reușit să te pun la adăpost. Am avut grijă de tine, cu arma în mână. Și mai ales, mi-a fost frică… Pentru tine! Mi-a fost frică să nu mori…

Copleșită de emoție, simțindu-și lacrimile apărând în ochi, femeia întoarse repede capul și făcu câțiva pași înapoi.

– Îmi pare rău, Bernadette, îi murmură la ureche colonelul, care venise imediat lângă ea. Chiar nu m-am gândit la ce ți-am spus.

Cu un gest delicat, îi puse mâna sănătoasă pe obraz, obligând-o să se întoarcă spre el.

– Eram furios și m-am aprins, adăugă bărbatul.

– De… de ce împotriva mea? bâigui ea în timp ce-și simțea lacrimile apărându-i în ochi și abia ținându-se să nu izbucnească în plâns.

– Nu-ți face probleme. Nu eram supărat pe tine… Ci pe mine!

O luă cu blândețe în brațe.

– Eram furios că n-am știut să stăpânesc situația, c-am fost slab și vulnerabil, și am depins de tine.

Bernadette fu impresionată de mărturisirea lui. Își dădea seama, fără greutate, cât îl costase umilința asta pe un om atât de orgolios ca el, atât de dominator și convins de superioritatea lui.

Printre lacrimi, îi adresă un zâmbet afectuos.

– Bernadette, te rog să mă ierți… Deși nu merit asta.

Privindu-l cu ochii ei albaștri, femeia încuviință cătinând din cap.

– Te iert, Sam, murmură cu blândețe.

Rămaseră îmbrățișați câteva minute, fără să-și spună un cuvânt, bucurându-se de tandrețea în care tânăra, emoționată și tulburată, uitase complet că trecea drept o cuvioasă. Atunci văzu buzele lui Forrester foarte aproape de ea. Închise ochii în așteptarea sărutului. Dar el se mărgini s-o sărute ușor pe frunte.

– Mă uimești tot timpul, declară bărbatul slăbind strânsoarea îmbrățișării.

Se desprinse de ea și își luă rucsacul.

– Ar fi bine să nu întârziem prea mult pe aici. Trebuie să plecăm.

Decepția pe care o simțise Bernadette fu înlocuită de neliniște.

– Dar, colonele, ai avut un accident, ești rănit. Ar fi mai bine să te odihnești!

Forrester își puse pușca grea în bandulieră.

– Umărul nu mă doare, și mai avem mult drum de făcut. O luă din loc.

– Înainte, marș! spuse energic.

Toată ziua, eroii noștri înaintară prin mijlocul pădurii virgine. Ca de obicei, colonelul nu șovăia pe drumul pe care-l aveau de făcut, și pasul lui nu-și pierduse deloc viguarea. Părea în cea mai bună formă. De fiecare dată când femeia, prevăzătoare, propusese o oprire ca să-și tragă sufletul, el refuzase; spunea întotdeauna că era în cea mai bună formă.

Totuși, atunci când, după-amiază târziu, decretă sfârșitul etapei, Bernadettei nu-i scăpă o grimasă de durere, pe care bărbatul o făcu atunci când lăsă rucsacul jos.

– Sunt puțin obosit, recunoscu el când se așeză sprijinit cu spatele de lucrurile lui. O dușcă de whisky mi-ar prinde bine. Te rog să-mi dai sticla!

Ea se conformă imediat, binevoitoare, înainte de a veni să stea jos lângă el. Epuizarea lui Sam se vedea de la o poștă. Pe obrazul neras de câteva zile, se vedea că era mai tras la față, și ochii parcă trădau febră. În felul ăsta, tinerei i se părea mai accesibil, mai omenos, dezbrăcat de armura lui de ființă superioară. Prin faptul că-și arătase limitele, se simțea mai aproape de el.

Colonelul luă sticla și bău câteva înghițituri.

– Vrei și tu? îi propuse, cu un zâmbet care, preț de o clipă, îl făcu să semene cu un băiețel pus pe șotii.

Bernadette refuză clătinând din cap.

– Haide, sora mea, insistă el, un pic de alcool nu poate să-ți facă rău. Te rog să nu mă refuzi!

În silă, femeia luă sticla, ezită o clipă, apoi o duse la gură și sorbi o înghițitură.

– Puah! se strâmbă, ca și cum băutura ar fi ars-o pe stomac.

Forrester zâmbi poznaș.

– Încă o picătură!

Acceptând provocarea, tânăra femeie mai bău o gură de whisky. Sticla trecu apoi de la unul la celălalt, cantitatea de lichid împuținându-se considerabil în câteva minute. Bernadette, puțin cam veselă, își rezemase capul de umărul colonelului.

– Mă uimești tot timpul, spuse acesta cu o expresie malițioasă întipărită pe față. Pentru o cucernică, ții foarte bine la băutură.

– Cred că există prea multe prejudecăți în privința călugărițelor.

– Se prea poate. Sincer să fiu, nu prea am avut ocazia să întâlnesc alte tovarășe de ale tale. Și toate cele pe care le-am văzut, erau mult mai puțin drăguțe și atrăgătoare ca tine.

Spunând acestea, o sclipire de dorință îi apăru în ochii cenușii. Brațul lui mângâie mijlocul tinerei femei, trăgând-o spre el.

– Colonele! reacționă ea revoltată, încercând să se elibereze.

– Nu-ți fie frică și liniștește-te, o sfătui, cu un glas calm și mângâietor în același timp. Nu am de gând să profit de tine.

Vreau doar să simt un pic de căldură omenească. Doar n-o să-mi refuzi milostenia asta, nu-i așa, sora mea?

Statutul ei de cucernică o obliga să se liniștească, dar atingerea trupului său viril îi aprindea simțurile. Dar cum ar fi putut să-i facă o asemenea mărturisire?

– Te rog, Bernadette, adăugă cu o blândețe convingătoare în timp ce o privea în adâncul ochilor.

Neîndrăznind să dea frâu liber emoțiilor pe care le încerca, Bernadette stătu smirnă, deși inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

– Aș vrea să-ți pun o întrebare, reluă Forrester după câteva clipe.

– Da?

– Ai stat un timp la Belfast, te-am auzit spunându-i lui Dorléac. Ce părere ai despre oraș? Ce culoare ți-a lăsat în amintire?

Ea șovăi. Deși ciudată, surprinzătoare, înțelegea întrebarea; i se întâmplase și ei ca, în subconștient, unele locuri prin care trecuse să rămână asociate cu o tentă dominantă.

– Când am ajuns acolo, Belfastul și locuitorii lui mi s-au părut la început cenușii. Vedeam cenușiu peste tot: case, străzi, copii în haine cenușii.

Obrazul aspru al colonelului, care o aproba clătinând din cap, îl atinse o clipă pe al ei. Femeia își înăbuși un fior și continuă:

– Pe urmă, percepția mea s-a schimbat, și a predominat roșul.

Gândindu-se din nou la toate trupurile ciopârțite de bombe și mașinile capcană, bălțile de sânge care desenau pe asfalt mozaicuri oribile, oftă din adâncul sufletului. Înțelegător, Sam o strânse de umăr.

– Și eu împărtășesc impresia asta, declară bărbatul. Și pentru mine, Belfastul este legat din păcate de culoarea roșie.

– Cum așa? Și tu ai stat în Irlanda de Nord?

– Da. Am fost căpitan de infanterie în armata engleză. Aveam misiunea să reprimăm revoltele mișcării de independență.

Revăzând imaginile de măcel care-i treceau prin minte, tânăra femeie închise ochii, terorizată.

– Nu vrei să vorbim despre altceva? murmură ea.

– Am înțeles… Ce fel de mâncare preferi? întrebă el trecând brusc de la una la alta.

Își mușcă buza, nehotărâtă, înainte de a răspunde:

– Îmi place să mănânc mere, spuse ea cu un zâmbet pofticios. De toate felurile: roșii, galbene, golden, renete. Îmi place să mușc din ele, să le simt zeama pe limbă.

– Ei bine, sora mea, văd că ai o înclinație vădită pentru fructul oprit!

Împreună, izbucniră într-un hohot vesel de râs.

– Dar ție ce-ți place cel mai mult? întrebă Bernadette la rândul ei.

– Fără îndoială, cel mai mult îmi place pateul de mistreț, așa cum e pregătit în sudul Statelor Unite, în New-Orleans, de exemplu.

– Ai fost și acolo?

– Bineînțeles… Am fost și în alte locuri despre care îmi place să-mi aduc aminte.

Într-adevăr, colonelul se dovedea a fi un personaj surprinzător, ieșit din comun. De bună seamă, avusese parte de o viață plină de tot felul de aventuri! Și, de vreme ce, astă-seară, se arăta mai deschis, dorința de a ști mai multe despre el o împinse să-i propună:

– Sam, vorbește-mi despre tine. Despre familie, despre părinții tăi.

O umbră de tristețe apăru pe chipul viril. Se întunecase și tăcea, cu o expresie gravă întipărită pe față. Oare ce dramă personală retrăia în sinea lui?

Binevoitoare, Bernadette îl privi cu ochii ei limpezi.

– Ah, iartă-mă, mormăi tânăra. N-ar fi trebuit să deschid discuția.

– Nu-i nimic, afirmă el, încercând să schițeze un zâmbet.

Mult timp nu spuse nimic. Nu avea destulă încredere în ea ca să-i facă mărturisiri? În sfârșit, după un oftat, se auzi glasul lui:

– M-am născut în Africa, unde tatăl meu ocupa o funcție diplomatică în serviciul Maiestății Sale. Din câte se pare, ambasadele îl foloseau ca acoperire pentru activități periculoase și mai puțin legale. Am toate motivele să cred că era membru al serviciilor secrete britanice. Ceea ce, în definitiv, se numește spion.

Se întrerupse câteva secunde, copleșit de gânduri și de amintiri.

– Aveam cincisprezece ani când s-a pensionat. S-a hotărât, împreună cu mama, să se stabilească în Kenya, pentru că iubeau foarte mult continentul negru.

Șovăi o clipă, ca și cum i s-ar fi pus un nod în gât.

– Nu după mult timp, țara care părea un paradis pe Pământ, a fost cuprinsă de formidabila revoltă a Ngadu-iștilor… Într-o zi, întorcându-mă de la școală, am găsit casa incendiată și părinții mei morți…

Cu ochii măriți, Forrester parcă retrăia tragedia despre care vorbea.

– Îmi pare rău, Sam, foarte rău. Dacă aș fi știut… se scuză Bernadette, tulburată.

Ce martiriu îndurase adolescentul care era pe timpul ăla!

– Ce s-a întâmplat cu tine după aceea? nu se putu stăpâni să-l întrebe.

– M-a luat la ea o mătușă din partea mamei, care locuia în sudul Angliei, răspunse colonelul care, printr-un efort de voință, parcă-și recăpătase controlul asupra lui însuși. Imediat după ce am terminat școala, am făcut armata. După ce am terminat-o, m-am întors în Africa.

– De ce, până la urmă?

Chipul soldatului se lumină deodată.

– Pentru că iubesc continentul ăsta, de care mă simt profund legat. Îi simt ritmul vieții pulsând în venele mele. Este singurul loc din lume unde mă simt liber. Singur în fața naturii… și în fața lui Dumnezeu, bineînțeles.

– Cum așa? Crezi în Dumnezeu, colonele? pufni în râs Bernadette.

După povestea sumbră pe care tocmai o auzise, se bucura că avea ocazia să destindă atmosfera. Dar lucrurile erau acum cât se poate de clare; n-o să mai poată niciodată să-l considere pe omul acesta un dur, un nepăsător. Știind cât suferise, cinismul lui, o mască, fără îndoială, devenea mult mai de înțeles pentru ea. Personajul acesta, care la început i se păruse odios, i se părea acum demn de admirație.

– Întrebarea nu este dacă eu cred în el ci dacă el crede în mine, replică Forrester cu o butadă.

Și râsul lor vesel răsună printre copacii mari ai pădurii virgine.

Capitolul 9

– Ei bine, ce părere ai, soră, despre asta? Dumnezeu crede în mine, după părerea ta?

Tânăra femeie îi zâmbi companionului, amuzată, cuibărindu-se în brațele lui.

– Sunt convinsă de asta. Ah, bineînțeles că din când îi pui răbdarea la încercare. Dar, în ansamblu, este destul de mulțumit de tine. Este posibil chiar să fie mândru că a reușit să plămădească un om ca tine.

Colonelul se uită la Bernadette cu o privire în care se amestecau mulțumirea și uimirea.

– Ești sinceră?

– Da, răspunse imediat.

Era oare din cauza încrederii pe care o avusese Sam în ea să-i spună amănunte despre viața lui? În orice caz, niciodată, de când se cunoșteau, nu simțise față de el un asemenea sentiment de intimitate.

Afectuos îmbrățișați, se bucurau complice de liniștea serii din imensa pădure. Când buzele lui Forrester o mângâiară delicat pe tâmplă, nu tresări și nici nu protestă. Pe urmă sărutul lui deveni mai insistent, gura lui caldă, senzuală aluneca deja spre a ei.

– Te rog, Sam, spuse ea întorcând capul. Nu trebuie, și știi asta foarte bine.

– Fir-ar să fie! oftă bărbatul. Dar înțelege-mă, Bernadette, sunt câteva zile… și nopți de când suntem singuri amândoi, față în față. Te privesc, te găsesc atât de frumoasă, atât de atrăgătoare, și uit de convingerile tale religioase. Ce vrei? Sunt făcut din carne și sânge, mi-e greu să nu văd în tine o femeie de dorit.

Glasul lui senzual o tulbura într-atât, încât trebuia să facă eforturi mari să nu cedeze!

– Mai bine nu te gândi la asemenea lucruri, îl sfătui cu blândețe.

Colonelul schiță un zâmbet neconvingător.

– Crezi că se poate așa ceva, atunci când, fără încetare, privirii mele i se oferă spectacolul provocator al farmecului tău? Dac-ai ști de câte ori m-am abținut să nu sar pe tine, să te dezbrac și să te violez!

Tânăra femeie tresări, speriată. Viziunea colonelului purtându-se violent cu ea o umplea de spaimă. În același timp, în ea se trezea o suspiciune; profitând de situație, n-ar fi putut și ea să dea curs dorinței pe care o avea în subconștient pentru trupul atletic al bărbatului? Nu, nu, imposibil! Nu-i stătea în fire să facă așa ceva.

– Ai făcut foarte bine abținându-te și resemnându-te, declară femeia încercând să adopte un ton ferm.

– Numai Dumnezeu știe ce greu mi-e să lupt împotriva instinctului.

– Atunci, roagă-te!

Colonelul izbucni într-un hohot de râs.

– Și… dacă aș începe să-mi spun rugăciunea, ghicește ce i-aș cere Celui de Sus? întrebă poznaș, privind-o atent pe Bernadette cu ochii cenușii sclipind lacom.

– Prefer… să nu mă gândesc la asta, bombăni femeia simțind slăbindu-i dorința de a rezista.

– Mă surprinzi, sora mea. Datoria de bună creștină te obligă să-mi asculți confesiunea, nu?… Pentru salvarea sufletului meu.

La drept vorbind, în situația asta, pe Bernadette o preocupa înainte de orice salvarea lui trupească. Cu atât mai mult cu cât colonelul îi cuprinsese fața în palme și, încet, o trăgea spre el.

– Ah, Bernadette, cât te doresc! murmură bărbatul înainte de a-i atinge buzele.

Ea închise ochii, fremătând. Instantaneu, sărutul lui Sam o entuziasmă, făcând-o să simtă mii de furnicături plăcute pe piele. Cum și el se simțea încingându-se, i se părea că nu avea să întârzie prea mult să se împlinească momentul important pe care-l aștepta de o săptămână. Începu să descheie nasturii cămășii Bernadettei. Curând, ieșiră la iveală sânii tari.

Forrester ridică ochii spre femeia care parcă abia aștepta. Acceptarea ei pasivă nu-l mulțumi decât pe jumătate.

– Mângâie-mă și tu, murmură el.

Prinzând mâna femeii, i-o strecură pe sub cămășa groasă de cânepă, pe pântecul său musculos.

– Nu, Sam, bâigui femeia retrăgându-și mâna. Te asigur că nu pot să fac asta.

– Ba da, poți, îi șopti la ureche cu un glas ferm și seducător în același timp. De altfel, îmi dau seama că și tu mă dorești la fel de mult. O citesc în ochii tăi, aud în suspinele tale.

– Da, te doresc, Sam… Te doresc din toată inima.

Nu-i păsa dacă vorbele ei îl șocau. Hotărârea fusese luată; avea să cunoască momentul de fericire și extaz suprem… împreună cu el, colonelul Forrester. La naiba cu toată comedia pe care se simțise obligată s-o joace! Încă de la început, de la prima lor întâlnire în barul din Mombasa, avusese o intuiție: trebuia să facă dragoste cu bărbatul acela!

Era altfel față de toți ceilalți. Da, zarurile fuseseră aruncate: avea să i se dăruiască lui Sam Forrester și pentru acest eveniment, jungla africană, sălbatică, misterioasă, plină de primejdii, nu era oare decorul ideal?

Colonelul o privi în adâncul ochilor.

– Chiar așa, Bernadette?… Vrei asta? Ești sigură?

– Da, da, gemu femeia dând capul pe spate.

Bărbatul o mângâie pe pântec și-i desfăcu fermoarul pantalonilor.

– Nu mai avem decât puțin timp de petrecut împreună, dar îți promit, o să profităm din plin de el, declară Forrester cu un zâmbet voluptuos, continuând ce începuse.

Cuvintele acestea avură asupra Bernadettei efectul unui duș rece. La fel de repede cum o cuprinsese, înflăcărarea i se domoli. Trupul îi deveni rigid în brațele partenerului, fără ca acesta să remarce această schimbare bruscă de atitudine. Sau poate interpretase gestul ei ca pe o dovadă de nerăbdare, ca pe o nevoie imperioasă de a-și satisface dorința.

Aha! Deci așa stăteau lucrurile: nu le mai rămâneau decât puține zile de stat împreună! Cel mult două sau trei nopți. Pe urmă, drumurile li se despărțeau, pleca fiecare pe calea lui, ca să nu se mai revadă niciodată.

Și cu toate astea, cu toate că nu se îndoia că era o femeie cucernică, Forrester nu șovăia: se pregătea să petreacă împreună cu ea câteva clipe plăcute ca să-și satisfacă poftele trupești. Cât despre urmări, nici nu se gândea la ele. Cât egoism! Ce individ sinistru! Dar, până la urmă, drept cine o lua?… O femeie ușoară, gata să satisfacă poftele soldaților?

O cuprinse un val de furie; palma colonelului se strecurase pe sub dantela chiloților, și, prin părul creț, se apropia de locul ei cel mai intim. Cum îndrăznea?

– Încetează! țipă femeia împingându-l.

– Nu-ți face griji, draga mea, îți promit că n-o să-ți fac nimic rău.

Tânăra încercă din nou să-l respingă.

– Lasă-mă-n pace, îi spuse cu o voce glacială. Înțelegi?

Încruntat, colonelul o privi surprins.

– Îți mai spun o dată, n-ai nici un motiv să te temi. Crede-mă, eu…

– Nu mi-e frică, i-o tăie scurt. Tot ce-ți cer e să nu mai pui mâna pe mine. E clar?

Bărbatul își încleștă fălcile, privirea i se înăspri.

– Ia te uită! Ia te uită! Te-ai răzgândit? Cum așa? A intervenit Cel de Sus?

– Într-adevăr. Cel de Sus m-a îndrumat să fac asta, răspunse femeia cu amărăciune în glas.

Un rictus de furie se întipări pe chipul lui Forrester.

– Ți-ai bătut joc de mine! izbucni el. Te-ai purtat ca o fâșneață, și…

Aha! Cât îl mai ura acum!

– Colonele, dacă așa crezi, n-am să încerc să te conving că altfel stau lucrurile, îi spuse, furioasă, bătându-l cu pumnii în piept.

Prinzând-o brutal de încheieturi, o trânti la pământ.

– Fir-ai să fii de pacoste! mârâi furios, înainte de a se așeza pe ea cu toată greutatea.

– Nu! Sam, nu!

– Poate tu te-ai răzgândit, soră, dar eu nu. Încă te vreau. Și o să te am!

Colonelul puse stăpânire cu sălbăticie pe buzele ei, ca pentru a-i pedepsi insolența.

Îngrozită, Bernadette avu impresia că se sufocă. Se părea că nimic nu putea să se opună forței brutale care se pornise împotriva ei. Nici o femeie, auzise de multe ori, n-ar fi devenit victima unui viol dacă, inconștient, n-ar fi fost mai mult sau mai puțin de acord. Acum, punctul ăsta de vedere parcă nu mai avea nici o importanță. Pentru că nu putea să se opună unui bărbat atât de puternic!

Îi reveniră în mintele spusele lui Dorléac referitoare la colonel. Parcă și-l închipuia pe Forrester, după ce o violase, strângând-o de gât și abandonându-i cadavrul în mijlocul junglei. Nu, nu, era îngrozitor! Trebuia neapărat să găsească un mijloc să scape de o asemenea soartă funestă. Gura bărbatului continua să se înverșuneze pe buzele ei. Deodată, Bernadettei îi trecu prin minte care era soluția: încetă să se zbată, prinse cu dinții buza inferioară a agresorului și mușcă din toate puterile.

Urlând de durere, colonelul își dădu imediat capul pe spate. Era ocazia să profite de surprinderea lui: cu o smucitură, reuși să-și elibereze mâinile de care o ținea. Cu toată convingerea, îl apucă de păr și trase cu toată puterea. Imediat îl și zgârie cu unghiile pe față. Pe urmă, îi puse mâinile în piept și-l împinse brutal, însoțindu-și gestul de o lovitură de genunchi în stomac.

Deodată, se ridică, respirând gâfâit și bătu în retragere făcând câțiva pași înapoi, nescăpându-l din ochi pe Forrester. Acesta, cu gura însângerată, se ridicase la rândul lui în picioare.

– Doar nu crezi că poți scăpa așa ușor, mârâi cu glas amenințător, apropiindu-se de ea cu o sclipire de furie nebună în ochi.

Bernadette se simți pierdută. Deodată, aproape instinctiv, puse mâna pe pistolul pe care-l avea agățat la șold. Într-o fracțiune de secundă, scoase arma din toc și îndreptă țeava spre pieptul lui Forrester.

– Să nu mai faci un pas, colonele, că te omor!

Surprins, Forrester rămase nemișcat. Situația era pe cale să devină tragică.

– Lasă pistolul jos, sora mea, îi ordonă cu un glas care se vroia liniștitor.

Bernadette clătină din cap cu încăpățânare.

– Nici nu mă gândesc! răspunse, ținând în continuare revolverul în față. N-am să te las să profiți de mine ca un animal. Dacă trebuie, n-am să șovăi să te împușc… M-ai înțeles, Sam Forrester?

Deși amenințarea nu-l prea impresiona, colonelul fiind obișnuit cu așa ceva, avea respect pentru armele de foc. Un lucru îi era cât se poate de clar: trebuia cât mai repede s-o dezarmeze pe tânăra femeie fără s-o rănească sau să-i facă vreun rău. Explicațiile și scuzele or să se rezolve mai târziu.

Cu pași înceți, începu să se apropie de ea.

– Amândoi știm că nu vei trage în mine. Nu ești în stare să omori un apropiat.

Tânăra clătină puțin pistolul pe care-l avea în mână.

– Bineînțeles, ai dreptate, bâigui Bernadette. Mă cunoști bine.

Deodată întoarse pistolul spre ea și-i rezemă țeava de tâmplă.

– Da, dar este foarte posibil să-mi trag un glonț în cap, declară, hotărâtă.

Puse degetul pe trăgaci.

– Nu! Bernadette, nu!

Acum, chiar se temea.

– Nu te mai purta ca o smintită și lasă pistolul jos!

Tânăra păru că ezită. Ridică o clipă pistolul și se uită la el ca și cum ar fi vrut să-și dea mai bine seama de realitate. Era momentul oportun: Forrester țâșni înainte și o prinse pe Bernadette de mâna pe care i-o răsuci. Revolverul căzu jos.

– Ce te-a apucat? izbucni colonelul care, după ce oftase ușurat, putea să dea frâu liber furiei. Îți dai seama? A fost cât pe ce să-ți zbori creierii!

– Aș fi preferat să se întâmple așa decât să mă supun soartei la care te pregăteai să mă supui acum câteva minute.

Colonelul dădu din mână, iritat.

– În viața mea n-am silit nici o femeie să mi se dăruiască. Vroiam doar să te sperii un pic. Să-ți dau o lecție.

Bernadette îl privi clătinând din cap speriată.

– Să mă sperii un pic? Să-mi dai o lecție? Ce grozăvie!

Începu să tremure ca varga; lacrimi mari i se scurgeau din ochii albaștri, măriți de spaimă. Izbucni în hohote de plâns.

– Bernadette, murmură Forrester făcându-se c-o ia în brațe ca s-o liniștească.

Ea se îndepărtă brusc.

– Nu… nu mă atinge. Să nu mă mai atingi! Niciodată! Înțelegi ce-ți spun?

– Îți dau cuvântul că n-o să mai pun mâna pe tine… Te rog să mă ierți pentru ce s-a întâmplat adineauri. Am fost prost, m-am lăsat copleșit de temperamentul meu… puțin cam… înflăcărat.

Însă regretele colonelului se dovediră insuficiente ca s-o liniștească pe tânăra femeie care plângea și mai cu foc. Era clar că era într-o criză de nervi; trebuia găsit un mijloc eficient s-o facă să-i treacă. Uitându-se la sticla de whisky în care mai rămăsese puțin, colonelul o luă de jos și-i o întinse.

– Ia și bea! O să te ajute, cu siguranță.

Fără să mai aștepte să-i urmeze sfatul, îi duse sticla la gură și o sili să dea capul pe spate ca să bea alcoolul din care o bună parte se scurse pe alături, amestecându-se cu lacrimile de pe obraji și bărbie.

– E mai bine așa? o întrebă binevoitor.

Parcă hohotele i se mai domoliseră. Cu ochii plini de lacrimi, se uită la Forrester.

– Dumnezeule! exclamă neliniștită, dar fără tremur în glas. Umărul încă îți sângerează, rana trebuie să se fi deschis din nou… Și ce-ai la buză?

– E opera ta, m-ai mușcat vrând să te aperi… Pentru asta e nevoie să-mi ceri și tu scuze, nu crezi?

Femeia șovăi o clipă.

– Ei bine, fie! Te rog să mă ierți, colonele. Dar trebuie să recunoști că ți-ai făcut-o cu mâna ta.

– Știu, oftă bărbatul. Dar asta n-o să se mai întâmple niciodată. Îți promit, sora mea.

Sora mea? Dar… ce fel de soră? tresări în sinea ei tânăra femeie înainte de a-și aminti de rolul pe care fusese nevoită să-l joace. În condițiile astea, de bună seamă, Sam trebuia să se simtă și mai vinovat. Totuși, dacă vroia să fie sinceră, partea ei de vină n-ar fi fost mai mică.

– Ascultă, colonele, îți propun să facem pace. Să uităm ce s-a întâmplat și să devenim prieteni buni.

Pe buzele lui Forrester apăru un zâmbet pe jumătate satisfăcut, pe jumătate ironic.

– Ne-am înțeles! declară întinzându-i mâna, pe care ea fu obligată s-o strângă, silindu-se totuși să nu prelungească atingerea.

– O să-ți refac bandajul.

– Și tu ar trebui să-ți schimbi cămașa… Așteaptă o clipă, am ce-ți trebuie.

Colonelul se apropie de rucsacul său, și scoase o cămașă nouă, împăturită cu grijă.

– Am cumpărat-o de la Aggie. Sper să fie măsura ta.

– Mulțumesc, murmură Bernadette, recunoscătoare.

Ce gest frumos din partea lui! își spuse când se schimba. Și atât de neașteptat. Colonelul o lua mereu prin surprindere. Era un personaj atât de complex. Asemenea unui puzzle cu mii de componente, care i se părea imposibil de pus cap la cap ca

să facă o imagine coerentă. Dar vroia oare să facă asta? Misterul lui Sam nu constituia o parte esențială din farmecul lui?

Capitolul 10

În noaptea aceea, Bernadette dormi un somn de plumb. Se luminase de mult timp când, o rază de soare o atinse pe față și se trezi în sfârșit… Ia te uită! Ce se-ntâmpla? Era deja târziu și colonelul dormea încă. În celelalte zile, el se trezise întotdeauna cum se crăpase de ziuă.

Tânăra se ridică imediat în picioare. Pe pământ, văzu multe mucuri de țigară; probabil, Forrester stătuse trez mult timp. Poate-i fusese teamă să nu dea peste ei, în plină noapte, adversarii prințului Tzongari!

Totuși, neliniștită, femeia se apropie de el. Se odihnea liniștit în sacul lui de dormit; respirația lui regulată o liniști. Se aplecă peste el și-l privi. Avea trăsăturile destinse, îmblânzite de odihnă. Chipul lui calm inspira încredere, nu se citea pe el nici o urmă de răutate, ci mai degrabă un fel de inocență, fără îndoială aceea a băiatului care fusese

cândva. Buzele pline, bine conturate, parcă zâmbeau tandru. Oare ce visa? Sau pe cine?… Poate o visa pe ea…

Fascinată, întinse degetele către această gură. O atinse o clipă, simțindu-i răsuflarea caldă. Apoi, temându-se să nu fie prinsă, se retrase. Inima începuse să-i bată cu putere în piept. Deodată, înțelese. Dumnezeule, deci se putea? Totuși, nu putea să nege: era îndrăgostită de el!…

Recunoscând adevărul acesta surprinzător, o cuprinse furia pe ea însăși. Fir-ar să fie! Ce naiba era în capul ei? Cum așa! ea, să fie îndrăgostită de colonelul Forrester?! Era ultimul om pentru care ar fi trebuit să simtă un sentiment tandru. Nu încetase nici o clipă să se poarte cu ea ca un tiran odios, să râdă de ea, s-o umilească. El, care fusese cât pe ce s-o violeze. El, care nu-și ascundea repulsia pe care o simțea pentru toate femeile și groaza pe care i-o inspira ideea de căsătorie.

Da, oricât ar fi părut de puțin posibil, tocmai de el se îndrăgostise. Și acum, nu mai putea să facă nimic.

Cât de supărată era pe ea însăși că se amestecase într-o situație atât de lamentabilă! Ca să încerce să se mai calmeze puțin, să nu se mai gândească la asta, Bernadette se hotărî să pregătească micul dejun. Aprinse focul, puse cafeaua la fiert.

Aroma savuroasă a cafelei îl trezi până la urmă pe Forrester din somn. Se ridică în capul oaselor, se întinse, pe urmă acceptă cu plăcere cana cu cafea pe care i-o întindea tânăra.

– Ce-ți mai face brațul? îl întrebă, cu o voce care se vroia neutră, ca să mascheze violența emoțiilor care o chinuiau.

Colonelul se uită la brațul lui și roti articulația umărului.

– Totul pare să fie în ordine, spuse liniștit. Dar tu, cum te simți?

– Foarte, foarte bine, minți ea zâmbindu-i crispat.

Forrester își înălță sprâncenele, neîncrezător.

– Ești sigură? Ieri ai avut parte de un șoc destul de violent. Și dacă astăzi nu te-ai simți în apele tale, n-ar fi deloc surprinzător.

– Îți mai spun o dată că totul este bine, afirmă tânăra femeie pe un ton sec.

Ah! Dac-ar fi cunoscut natura ultimului șoc de care avusese parte! Dar, bineînțeles, nici nu se punea problema să scoată o vorbă pe tema asta.

Colonelul oftă.

– Văd că încă ești supărată pe mine. Nu m-ai iertat pentru brutalitatea de care am dat dovadă, nu-i așa?

– Nicidecum, fii liniștit. În orice caz, dacă ar trebui să fiu supărată pe cineva, cu siguranță că nu ar fi vorba despre tine.

– Atunci, despre cine?… Poate pe tine însăți?

Nu răspunse la întrebare. Urmă o tăcere prelungită. Forrester, cu o expresie gravă, păru că gândește; până la urmă luă cuvântul cu blândețe, cu un accent de netăgăduită sinceritate.

– Tot ce s-a întâmplat a fost numai din cauza mea, doar a mea. Eu sunt singurul care trebuie blamat.

Dumnezeule, nu putea să tacă? Fiecare cuvânt al lui sporea tulburarea Bernadettei.

– Hai să respectăm înțelegerea pe care am făcut-o. Am convenit împreună să uităm tot ce-a fost, nu-i așa? Atunci, să ne abținem să mai vorbim despre povestea asta! spuse pe un ton sever femeia.

– Îți aduc aminte că am spus că o să rămânem buni prieteni. Și judecând după felul cum îmi vorbești și te uiți la mine în dimineața asta, se pare că nu vrei să respecți clauza înțelegerii noastre.

Bernadette ridică din umeri. Vai! Din partea ei, vremea prieteniei trecuse, lăsând locul unui sentiment mult mai periculos.

– Să nu ne mai pierdem timpul cu vorbe în vânt. E destul de târziu și ar fi bine să plecăm la drum, ce zici?

Spunând acestea, femeia își luă rucsacul în spate.

– Uiți ceva, o opri Forrester care se apropie de ea, având în mână centura și pistolul pe care fusese cât pe ce să-l folosească în ajun.

Bărbatul făcu gestul de a-i prinde centura de mijloc.

– Nu, mulțumesc, n-am nevoie de el, refuză ea făcând repede un pas înapoi.

– Haide, nu te mai copilări, sora mea. Știi bine că locurile nu sunt deloc sigure. Trebuie să fii în stare în orice clipă să te aperi…

O privi îngăduitor cu ochii lui cenușii, și adăugă cu o stranie blândețe:

– Nu contează împotriva cărui pericol… Se subînțelege că și de mine.

– Pistolul mă îngrozește. N-o să mai pun niciodată mâna pe el, orice s-ar întâmpla.

– E absurd! TotuşI, ai început să-ți dai seama ce înseamnă legea junglei.

O expresie vinovată se întipări pe chipul tinerei femei: ea, să deschidă focul asupra unei ființe vii? Niciodată! Pentru nimic în lume!

– Cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună cu tine în pădurea virgină nu m-au schimbat chiar într-atât. Înțelegi, colonele?

Fără tragere de inimă, Forrester cedă. Scoase arma și tocul de pe centură și le puse în rucsac. Porniră la drum.

Fiecare pas pe care-l făceau îi purta, pe colonel și pe ea, spre capătul expediției. Către momentul în care, inevitabil, trebuia să se despartă. Ar fi putut să vadă această pespectivă ca pe o posibilă eliberare. Dar din păcate, nu era așa. O măcinau gândurile cele mai sumbre. Ideea să nu-l mai revadă pe Sam parcă o făcea să intre în agonie.

Când ajunseră la pauza de prânz, tânăra simți nevoia imperioasă de a fi singură, de a-și ascunde stânjeneala de ochii colonelului. Fără să scoată o vorbă, se îndepărtă prin vegetația stufoasă a pădurii ecuatoriale. Ajunsă la marginea unui luminiș, se opri. Lacrimile, pe care cu greu reușise să și le stăpânească până atunci, ieșiră la iveală. Izbucni într-un hohot amar de plâns. Cu fața acoperită cu palmele, se prăbuși în genunchi pe pământ. Doamne! Cum putea să aibă parte de un asemenea calvar!

Când Sam se apropie pe ascuns în spatele ei, crezu mai întâi că însoțitoarea lui se ruga. Pe urmă, văzând mișcările sacadate pe care le făceau umerii tinerei, sesizând sughițurile ei de durere, își dădu seama de drama care era în curs de desfășurare. Nu mai era nici o îndoială: amărăciunea Bernadettei se datora fără îndoială celor petrecute cu o zi înainte. Așa stând lucrurile, inima îi fu cuprinsă de remușcări. Își strânse nervos pumnii. Da, totul era doar din vina lui.

Ar fi trebuit să se ducă la ea, s-o ia în brațe și s-o liniștească, însă nu făcu asta. Intervenția lui ar fi fost poate nepotrivită. Era mai bine s-o lase să-și descarce sufletul. Și, fără să facă vreun zgomot, se retrase.

Când Bernadette, palidă, cu ochii roșii, lacrimile de-abia șterse, reveni lângă el, după mai bine de un sfert de oră, nici unul dintre ei nu făcu nici un comentariu despre ceea ce se întâmplase. Câteva conserve cumpărate de la Aggie constituiră un dejun frugal. Mâncară fără să scoată o vorbă. Pe urmă, plecară din nou.

Plânsul din toată inima de care avusese parte parcă o mai ușurase; acum se simțea mai liniștită. Nu la fel stăteau lucrurile cu colonelul. În vreme ce înaintau prin vegetația luxuriantă, în mintea lui se stârnise o adevărată furtună. Imaginea însoțitoarei plângând în hohote îl afectase profund. Sentimentul de vinovăție îl chinuia fără încetare. Da, se purtase cu ea ca ultimul om!

Ce gândea oare despre el, la ora asta? Îl ura ?.. Fără îndoială că nu. Generozitatea, dragostea pentru apropiați o făceau incapabilă de un asemenea sentiment. Așa ar fi fost

totuși mai simplu; dacă ar fi manifestat ostilitate, repulsie față de el, vinovăția ar fi fost mult mai ușor de suportat…

Mergeau deja de câtva timp și aproape se înserа când, fără nici un avertisment prealabil, colonelul se opri brusc. Puse degetul arătător pe buzele femeii ca s-o facă să tacă. O trase în grabă în spatele unei perdele de ferigi uriașe.

– Un grup de oameni vine spre noi, îi șopti la ureche.

Luă imediat din buzunarul rucsacului micul ei revolver, pe care i-l întinse.

– Ia-l! Și nu ezita să-l folosești, în caz de nevoie.

Apoi, aplecându-se spre ea, o mângâie pe tâmplă cu un sărut afectuos.

– Rămâi aici fără să faci vreo mișcare! să nu-ți fie frică.

Înainte ca femeia să aibă timp să-i pună vreo întrebare, se îndepărtă, ca o felină printre tufișuri. „ Să dea Dumnezeu să nu se întâmple nimic, începu să se roage tânăra femeie. Nu merită să-l pedepsești. Firește, deseori se poartă brutal și e arogant. Dar în sinea lui este un om bun, știi bine. Te implor să ai grijă de el. Dacă-l faci să iasă nevătămat din încercarea asta, îți promit…“

Deodată, îi îngheță inima în piept; un bubuit violent se auzi la mică distanță. Degetele i se crispară pe revolver. Neliniștită, se aștepta să audă o nouă împușcătură. În loc de asta, auzi glasul răsunător, bine dispus al lui Forrester.

– Totul e bine, sunt niște prieteni, poți să vii aici.

Abandonând adăpostul vegetal, Bernadette se duse la el.

– Tocmai am luat legătura cu oamenii prințului Tzongari, spuse colonelul în timp ce însoțitoarea lui se uita

neliniștită la cei vreo zece soldați în ținută de campanie, cu armele în mână care-i înconjurau. Maiestatea Sa poartă o mare contraofensivă împotriva gherilelor rebele.

Făcu o scurtă pauză pe care o însoți cu un zâmbet satisfăcut.

– Nu se bucură de tot confortul… dar tabăra lor nu-i prea departe, adăugă colonelul. Suntem invitați acolo la ei. Ce părere ai?

– Mi-ar face plăcere, se grăbi să răspundă Bernadette, mulțumită de chilipirul ivit.

Cei doi porniră împreună cu patrula. În mai puțin de o oră, ajunseră unde-și propuseseră. La tabăra provizorie, prințul îi primi cu căldură. Și, surpriză! Alături de el, zâmbitor, îmbrăcat în pantaloni și cămașă albă, stătea Claude Dorléac. El izbucni imediat, manifestându-și bucuria de a-i revedea sănătoși.

În timp ce Maiestatea Sa și colonelul Forrester se retrăseseră să stea de vorbă între patru ochi, tânăra femeie își oferi plăcerea să facă o baie cu spumă, într-un bazin metalic. După ce îmbrăcă haine curate, se duse să-l întâlnească pe aviatorul care, așezat confortabil la umbra unui cort, bea o cană cu cafea.

– Ei bine, soră Bernadette, ești surprinsă să mă găsești aici?…

Începu să râdă în hohote, dezinvolt și misterios în același timp.

– Știi cum e, afacerile… Lupta pentru o cauză dreaptă.

Apoi își privi atent interlocutoarea.

– Spune-mi te rog, săptămâna asta în junglă împreună cu prietenul Sam, n-a fost o încercare prea grea pentru tine?

Bernadette lăsă puțin ochii în jos, rușinată.

– Da, a fost o încercare grea. E cuvântul cel mai potrivit.

Dorléac pufni iarăși în râs.

– De fapt, colonelul pare mult mai marcat decât tine. Parcă s-ar fi luptat cu o grămadă de lei… Sau poate a fost vorba despre o pisică, sălbatică asemenea ție.

– Dacă te referi la zgârieturile de pe față, să știi că le-a meritat.

Aviatorul își înălță sprâncenele într-o expresie comică.

– Par foarte recente… să înțeleg că deghizarea în cucernică nu te-a ajutat până la capăt?

– De mai multe ori, am uitat rolul pe care trebuia să-l joc… De altfel, dacă stau să mă gândesc bine, mă întreb dacă stratagema ta a fost o idee bună, spuse răstit tânăra femeie privindu-și cu reproș interlocutorul .

– Sunt convins de contrariu, susținu acesta din urmă. Fără acoperirea asta, știi ce s-ar fi întâmplat până la urmă? La cinci minute după ce avionul ar fi plecat, singur cu tine, Sam n-ar mai fi rezistat; s-ar fi aruncat pe tine, te-ar fi dezbrăcat și, fără să te întrebe dacă da sau nu, te-ar fi făcut praf în doi timpi și trei mișcări.

Femeia se înroși ca racul.

– Claude, te rog să vorbești mai încet și, mai ales, să nu fii atât de crud, îi ceru, indignată.

– Vrei sau nu, lucrurile s-ar fi întâmplat așa cum am spus eu. Sam ar fi trecut imediat la acțiune, te dorea prea mult ca să mai aștepte. Și doamna Althoff și-a dat seama de asta.

Neluând în seamă expresia șocată a tinerei femei, continuă:

– Văd că și astăzi e la fel de înnebunit după tine. Nu trebuie decât să te uiți cum te devorează cu privirea. În același timp, atitudinea lui față de tine s-a schimbat mult de tot. Parcă e mai tandru și pare să te admire mai mult. În concluzie, e îndrăgostit de tine.

Bernadette nu putu să nu tresară auzind aceste cuvinte.

– Claude, termină cu prostiile! Îl cunoști bine pe colonel: disprețuiește femeile! Le consideră a fi doar niște obiecte cu care să-ți satisfaci nevoile sexuale și pe care să le arunci după ce obții plăcerea de câteva clipe.

– Ei bine, vezi tu…

– Dacă spusele tale se dovedesc adevărate, mă întorc la mănăstire și devin o călugăriță adevărată, spuse femeia regăsindu-și în ultima clipă buna dispoziție.

Amândoi începură să râdă în hohote.

– Lăsați impresia că vă distrați bine împreună. Putem să participăm și noi la buna voastră dispoziție?

Prințul Tzongari și colonelul tocmai apăruseră lângă ei, punând capăt discuției. Dacă un zâmbet radios era întipărit pe chipul Maiestății Sale, Forrester, nu părea prea încântat.

– Pot să știu și eu ce vă face să râdeți în hohote? întrebă colonelul, privindu-i furios pe cei doi.

– Oh! Sora Bernadette și cu mine tocmai dezbăteam o problemă religioasă cât se poate de complicată. Mult prea spinoasă pentru un soldat cu inima împietrită ca tine, bătrâne Sam.

Cu o expresie sobră, Forrester stătu smirnă, în timp ce prințul, o gazdă încântătoare, ceru să le fie servite sucuri de

fructe și ceva alcool. Nu mai era personajul riguros și distant pe care îl văzuse în cursul vizitelor de la căminul de la Bulawayo. Aici, în mijlocul junglei, își lepădase fațada oficială și se dovedea un tip cât se poate de simpatic. Insistă pe lângă Bernadette să renunțe la apelativul „Maiestate", și să-i spună doar Tzongari, sau chiar James, care era traducerea literală a prenumelui său în limba lui Shakespeare.

– În orice caz, explică el cu un zâmbet larg care-i scoase la iveală albul sclipitor al danturii, în zona de est a Africii, să fii prinț este un lucru obișnuit. Nu este aproape nimeni care să nu aibă un rege printre strămoși.

Și, pufnind în râs ca și cum ar fi spus o glumă cât se poate de bună, Maiestatea Sa, prințul Tzongari, bău o înghițitură de coniac adus direct din Franța.

– Da, adăugă el, noi, negrii, suntem toți veri între noi.

– Ceea ce nu vă împiedică să faceți războaie și să vă omorâți între voi, interveni colonelul.

Tzongari se întunecă la față și spuse pe un ton puțin teatral:

– Din păcate, luptele fratricide care se poartă pe continentul ăsta sunt un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc.

Pentru a mai înveseli atmosfera, un supus al Maiestății Sale veni să instaleze acolo un magnetofon care să difuzeze muzică.

– Vino, vreau să dansez cu tine.

Colonelul o luă de mână și o duse pe „ringul de dans". Brațele lui puternice îi cuprinseră mijlocul de viespe. Din aparat se auzeau acordurile unei romanțe sentimentale.

– Pentru cine trebuie să dăm spectacolul ăsta? întrebă tânăra femeie, fără să încerce să se desprindă din îmbrățișarea impetuoasă a cavalerului ei.

– Doar pentru noi… Îți convine așa?

– Da, murmură partenera de dans a colonelului, care-și sprijini obrazul pe umărul lui.

În timp ce soarele adormea peste jungla africană, se mișcau încet, strâns lipiți unul de celălalt.

– Vreau să-ți fac o propunere, spuse în cele din urmă Forrester.

– Te ascult.

– Uite, cu toate cele întâmplate, aș fi fericit să rămânem prieteni.

Închise ochii și se abandonă în brațele lui.

– De ce nu? șopti femeia căreia i se accelerașeră bătăile inimii.

– Mi-ar plăcea să păstrez legătura cu tine. Și, dacă-mi dai voie, mă gândesc să ajung la Bulawayo într-o zi.

Doamne! Oare Sam vorbea serios? Dorléac avea dreptate când spunea că acum, Forrester simțea pentru ea mai mult decât o simplă atracție fizică?

Un zâmbet fericit îi înflori pe buze.

– Mi-ar face mare plăcere, afirmă încântată cea întrebată. E de-ajuns să-mi spui dinainte când se va întâmpla și o să-ți fac plăcerea să pregătesc pateu de mistreț.

Forrester se aplecă puțin și-i șopti la ureche:

– Mi-am notat… Dar spune-mi, acolo, stai îmbrăcată cu haine bisericești?

– Nu, nu te teme. Costumul bisericesc nu-l îmbrac decât la ceremonii și la sărbători.

Bărbatul oftă ușurat.

– Trebuie să recunosc că nu mi-ar fi plăcut să te văd așa îmbrăcată. Ești prea bine făcută ca să-ți ascunzi farmecele sub niște haine macabre.

– Colonele! se revoltă femeia.

– Sam, o corectă el, tandru.

– Sam, murmură tânăra, cuibărindu-se la pieptul bărbatului pe care-l iubea din toată inima, de care, acum, se simțea incredibil de apropiată.

În cele din urmă, slowul se termină. Mână în mână, cei doi se întoarseră la masa unde prințul Tzongari și Dorléac îi întâmpinară cu zâmbete complice. În timpul dansului, aviatorul crezuse că ar fi fost bine să schimbe locul. Scaunul de lângă Bernadette era liber, și Forrester se așeză acolo.

– Uite pentru tine, spuse bărbatul întinzându-i tinerei un pahar pe care-l umpluse din belșug cu coniac. Bea, îl meriți din plin.

Dorléac se încruntă, adoptând o expresie comică de dezaprobare.

– Fii atent, Sam. Ai putea fi învinuit că vrei s-o amețești.

– Nici vorbă de așa ceva. Am văzut-o dând peste cap fără ezitare o jumătate de sticlă de whisky.

Cu o satisfacție evidentă, colonelul acceptă havana enormă pe care i-o oferi prințul. Trase un fum cu voluptate, înainte de a adăuga:

– Te asigur că ține bine la alcool. Îl bea ca pe lapte.

Și ca să nu-l facă să mintă, Bernadette își înmuie buzele în paharul cu coniac. Cât se simțea de bine în seara asta alături de Forrester cu care, tot timpul, își zâmbeau afectuos! Parcă se și vedea, ei doi, o pereche căsătorită, uniți și fideli unul celuilalt, luând un aperitiv împreună cu niște prieteni, pe terasa apartamentului lor. După plecarea lor, rămâneau singuri, în intimitate, ducându-se în dormitor, strecurându-se sub cearșafurile patului conjugal ca să se culce împreună.

Oftând, încercă să alunge gândurile acestui tablou idilic. Se uită la pahar, era gol. Doamne, terminase coniacul fără să-și dea seama!

– Obosită? o întrebă Forrester, binevoitor.

– Un pic.

– Nici nu-i de mirare, interveni Dorléac, zâmbind cu subînțeles. Cu săptămâna plină de neprevăzut pe care ai trăit-o.

Forrester se ridică.

– Dacă prințul ne dă voie, noi o să ne retragem. Trebuie să ne odihnim, și unul și celălalt.

După ce le spuseră noapte bună prințului Tzongari și aviatorului francez, cei doi se îndepărtară.

– O să ne culcăm în același cort, spuse nu peste mult timp Forrester. Ai ceva împotrivă?

– Nu, nu, bâlbâi femeia cu un nod în gât din cauza tulburării și emoției pe care le încerca.

În definitiv, nu dormiseră cinci nopți consecutive unul lângă celălalt? Încă o dată, nu putea să aibă nici o urmare. De ce să-și facă atâtea probleme?

– Uite că am ajuns, spuse el arătând unul din corturi.

Cu inima bătându-i cu putere, Bernadette îl urmă înăuntru. Pe pipăite, își căută sacul de dormit. Nu fu deloc surprinsă să constate că fusese lipit de al colonelului, ca să existe doar un singur loc de dormit.

– Iarăși! protestă ea fără să-și dea seama dacă nu-i plăcea ce se pregătise.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Forrester calm, aproape indiferent.

– Sacii de dormit au fost puși la un loc. Ajută-mă să-i despart.

– De ce? Te deranjează?

– Bineînțeles! afirmă tânăra, ale cărei degete tremurătoare încercau în zadar să desfacă fermoarele sacilor de dormit. Du-te să cauți o lumină. N-o să mă descurc niciodată cu întunericul ăsta.

– Sunt prea obosit să mă duc să caut o torță. În plus, mi se pare că faci mult zgomot pentru nimic.

Vorbise rece, impasibil, chiar plictisit parcă, de parcă nu l-ar fi interesat deloc. Era aproape jignitor.

– Atunci? Ce hotărăști, colonele? întrebă, agasată.

– Eu îmi scot ghetele și mă culc, fu răspunsul lui.

Nervoasă, Bernadette își mușcă buzele. Fie! Treaba asta nu-l interesa, ei bine, atunci nici pe ea.

Își scoase încălțările, pantalonii, pe urmă se strecură în sacul de dormit în care Forrester se instalase deja.

– Noapte bună, spuse cu dezinvoltură.

– Noapte bună, mormăi și el.

Femeia se întoarse pe o parte, hotărâtă să adoarmă cât mai repede. Atunci, simți un fior în tot corpul când atinse coapsa caldă a lui Sam. În clipa următoare, răsucindu-se spre ea, o luă în brațe și o strânse. După toate aparențele, nu mai avea nimic pe el. Era în pielea goală.

– Nu, Sam. Lasă-mă-n pace. Nici nu trebuia să încerci asta; doar mi-ai promis.

– Și o să-mi respect promisiunea, n-o să încerc să fac dragoste cu tine. Tot ce-ți cer este să mă lași să te țin în brațe. Îți dau cuvântul de onoare: o să fiu cuminte.

Se întrerupse înainte de a o întreba cu glas răgușit:

– Ești de acord, Bernadette ?

Tânăra șovăi.

– Bernadette, este ultima noapte împreună și trebuie să fie cât mai frumoasă… Mâine, drumul nostru se termină, și o să ne despărțim.

Cuvintele acestea fură asemenea lamei unui cuțit care să se înfigă în inima femeii. „Nu, nu, îl rugă în sinea ei pe companion, nu mă părăsi, te iubesc, Sam, te iubesc. Nu înțelegi?“

Mâna colonelului se așezase pe chipul ei. Încet, cu multă delicatețe, îi pipăia contururile, urmărind traseele, mângâindu-i vârful nasului fragil, urcând spre ochi, sprâncenele mătăsoase, umerii obrajilor, fruntea netedă și călduță. Parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte pentru totdeauna toate amănuntele acestea.

– Pari atât de slabă, atât de fragilă. Și, când mă gândesc la toate pericolele, la toate încercările prin care ai fost nevoită să treci în aceste câteva zile, mă minunez de puterea și curajul de care ai putut să dai dovadă. Ai tot ce-și poate dori o femeie… Și chiar mai mult. Câți nu s-ar expune osândei veșnice pentru tine. Doar pentru un zâmbet al tău. Doar pentru o mângâiere… Dar, vai, tu te-ai dăruit Celui de Sus! Nici un bărbat n-o să aibă vreodată privilegiul să fie iubit de tine.

Fremătând sub mângâierile lui, Bernadette îl asculta fără să spună nimic, nevenindu-i să creadă ce auzea. Vorbea același colonel Forrester cinic și misogin? Dar ce vroia să spună? Și de ce pe tonul acesta îndurerat, aproape disperat?

– În viață, am cunoscut multe femei. Dar nici una nu m-a făcut să am o impresie atât de bună despre genul feminin. Una sau două mi-au dat pe moment iluzia asta. Dar tot ele, mai devreme sau mai târziu, m-au decepționat, pentru că mi-am dat seama că mințeau. Aceste experiențe dureroase m-au făcut să ajung la concluzia că toate femeile sunt, prin natura lor, necinstite și perverse, nedemne de cei care se interesează de ele pentru o companie de mai mult de câteva ceasuri de plăcere efemeră… Pe urmă te-am întâlnit pe tine și totul s-a dat peste cap.

Tinerei femei i se părea că visează. Destăinuirea lui Sam, aproape prea frumoasă ca să fie adevărată, o făcea fericită.

– În prima seară, la Mombasa, când te-am urmat până în camera hotelului, am crezut mai întâi că faci pe mironosița ca să mă faci să te doresc mai mult.

Glasul lui căpătă o inflexiune sincer amuzată când adăugă:

– N-a durat mult până să-mi dau seama că mă înșelasem. Și crede-mă, a fost una dintre cele mai plăcute surprize din viața mea. Erai altfel. Aș fi vrut să te am, dar nimic nu se întâmpla așa cum crezusem. Tot timpul mă aduceai într-o stare de zăpăceală și mă puneai pe gânduri.

Bărbatul oftă din tot sufletul.

– N-are rost să mai spun cât m-a șocat să aflu că erai membră a unei congregații religioase. Cu asta m-ai mințit. De altfel, doar prin omisiune.

Dumnezeule, din păcate lucrurile nu erau atât de simple! Și acum, cum să-i spună adevărul? Nu avusese nici o tangență cu viața monahală, iar el o credea aproape o sfântă!

– Am fost adânc mâhnit. Te-am urât. Dar asta nu e o scuză pentru felul în care m-am purtat cu tine. Îmi pare nespus de rău.

Se vedea că era copleșit de vinovăție. Avea lacrimi în ochi.

– Iartă-mă, dacă poți, sora mea.

– N-are de ce să-ți pară rău, fii liniștit, n-am ce să-ți reproșez… Oh, Sam, dacă ai ști…

Buzele colonelului le atinseră pe ale ei cu blândețe, obligând-o să-și întrerupă mărturisirea pe care era gata s-o facă.

– Nu spune nimic, știu. Am trezit în tine dorințe pe care nu le cunoscuseși înainte. Din vina mea, a fost cât pe ce să cedezi tentației. Mă acuz pe mine însumi și pentru asta.

– Îți repet că te înșeli. Nu-i un păcat dacă un bărbat și o femeie se plac, se simt atrași unul față de celălalt, nu-i așa?

Evident, să-i spună totul dintr-o dată ar fi fost o mare greșeală din partea ei și poate n-ar fi crezut-o. Trebuia să acționeze cu diplomație, să-i spună treptat adevărul, să aibă grijă să nu-l facă să se înfurie, nici să-i rănească orgoliul.

– Sam, tu nu te mulțumești să mă dorești doar fizic, simți și un pic de afecțiune pentru mine, nu-i așa?

Brațele puternice ale lui Forrester îi strânseră mai tare trupul zvelt.

– Da, mult de tot! murmură bărbatul lipindu-și obrazul proaspăt ras de al Bernadettei. Te iubesc din toată inima. Ca pe nici o altă femeie de pe lumea asta.

Sinceritatea și convingerea cu care vorbea nu mințeau: o iubea. Nu putea fi altfel.

– Dar vai, e o dragoste fără speranță câtă vreme ești călugăriță, Bernadette.

Cui îi aducea aminte lucrul ăsta? Lui? Sau ei?

– Și dacă aș înceta să mai fiu, dacă, de mâine, aș fi doar o simplă învățătoare? Oare…

– Fie-ți milă de mine, o întrerupse din nou, aproape cu brutalitate. N-o să renunți la chemarea ta din cauza mea! N-aș suporta așa ceva. Mi-ar apăsa prea greu conștiința.

– Ascultă-mă, Sam. Trebuie să-ți spun…

Încă o dată, n-o lăsă să continue. Își așeză palma pe buzele ei, reducând-o la tăcere.

– Te rog să nu spui nimic. Alungă-ți gândul ăsta din minte.

Cu multă blândețe, o sărută pe gât, printre șuvițele blonde. Ce emoție pentru ea să simtă trupul bărbatului vibrând de dorință! Înțelegea în același timp că Sam făcea

eforturi mari să nu-și piardă controlul asupra lui însuși, să nu-și permită să treacă mai departe.

– Nu, nu spune nimic. Să rămânem așa, unul în brațele celuilalt. Și lasă-mă să mă gândesc că, în noaptea asta ești a mea… Doar a mea.

– Am înțeles, Sam. Îți dau voie, șopti femeia, copleșită de fericire.

Bineînțeles, pentru noaptea asta. Și pentru multe altele care aveau să vină, își spuse cuibărindu-se ca o pisică la pieptul colonelului. Zâmbi și închise ochii. Noaptea asta, vor rămâne cuminți, doar îmbrățișați. Cât pentru cele care aveau să urmeze, bineînțeles, nici n-o să mai fie vorba despre castitate; vor petrece nopți înflăcărate în care se vor iubi din toate puterile, iar și iar…

Și, încet-încet, adormiră, lipiți unul de celălalt.

Când, a doua zi dimineață, sună goarna militară, Bernadette îl găsi pe colonel deja sculat, cu rucsacul pregătit, arma la îndemână. După un mic dejun copios luat împreună cu prințul Tzongari și Dorléac, veni momentul plecării. Binevoitoare, Maiestatea Sa le punea un Land Rover la dispoziția celor doi călători, care puteau ajunge la Lubumbashi până să se înnopteze.

– Colonele, ai grijă de însoțitoarea ta, spuse prințul în timp ce Sam și Bernadette urcau în mașina al cărei motor huruia deja.

– Contați pe mine, Maiestate, strigă Forrester cu un zâmbet radios.

Colonelul urcă pe locul șoferului, băgă în viteză și mașina o luă din loc. După ce merseră un timp prin junglă pe un drum amenajat de armată, ajunseră în sfârșit la loc mai spațios din pădurea virgină. Colonelul putu să apese pe accelerator, mașina țâșni înainte, speriind o turmă de gazele elegante.

Cu părul răscolit de vânt, tânăra se lăsă exaltată de viteză, de splendoarea peisajului african. Sam și cu ea schimbau mereu priviri tandre, se simțea fericită, ușoară. Exista doar o umbră în tabloul acesta; însoțitorul o știa în continuare călugăriță, pentru că nu avusese curajul să recunoască adevărul. Și asta o sâcâia un pic. Tot timpul, îi venea să spună:“ Sam, te-am mințit, n-am fost niciodată călugăriță. Sunt doar o femeie, o femeie simplă. Nimic nu mă împiedică să fiu a ta pe viață.“ Cu toate astea, nu putea să deschidă gura și să rostească aceste cuvinte.

Pe la prânz, se opriră să mănânce. Sam, care cunoștea regiunea ca pe propriul buzunar, avusese buna idee să aleagă pentru această pauză un decor cât se poate de plăcut: în mijlocul unui desiș verde, o cascadă forma un mic lac cu apă limpede.

Așezați la umbră, pe covorul de iarbă deasă și moale, eroii noștri savurară bunătățile pe care bucătarul prințului Tzongari fusese obligat să le pregătească pentru picnic. Totul era stropit cu un vin rozé, luat din beciurile princiare în care se aflau numai vinuri din cele mai renumite podgorii.

Sătui până în gât, puțin amețiți, Sam și Bernadette se întinseră pe spate unul lângă celălalt fără să scoată o vorbă, mărginindu-se să se bucure de liniște și starea de bine. Până la urmă, colonelul se ridică.

– E timpul să pornim la drum, anunță el.

– Apa asta pare atât de îmbietore, încât cred că am putea să facem o baie înainte de a pleca.

– O baie?… Împreună?

– Da, aprobă femeia care, zâmbitoare, se ridică la rândul ei. Doar tu și eu, în mijlocul superbei naturi. Am putea să ne considerăm Adam și Eva, în mijlocul paradisului pământesc.

– Tot timpul mă uimești, soră, mormăi Forrester printre dinți, privind-o cu o expresie în care se citea dorința și uimirea.

Șovăi câteva clipe.

– Fie! acceptă în cele din urmă. Dar s-o facem repede, mai avem de făcut un drum destul de lung până la Lubumbashi.

Imediat, Bernadette, fără să manifeste pudoarea de care dăduse dovadă până atunci, își scoase bucuroasă hainele ca să nu mai rămână pe ea decât cu sutienul și slipul de dantelă. Forrester se dezbrăcă și el, sub privirile admirative ale însoțitoarei. Pe urmă, mână în mână, alergară spre lac și săriră în apa rece.

Înotând unul lângă celălalt, încântați, parcurseră de câteva ori lungimea lacului.

– E nemaipomenit, nu-i așa? spuse Bernadette cu entuziasm.

– Într-adevăr, fu de acord Sam care veni s-o ia în brațe.

Apa părea să facă atingerea trupurilor și mai excitantă; coapsele lor se frecară ca într-un joc voluptuos. Bernadette își înnodă picioarele în jurul șoldurilor colonelului. Înfiorându-se, îl simți încordându-se. Închise ochii și îl auzi murmurându-i tandru prenumele, înainte ca buzele lor să se unească pentru un sărut minunat, interminabil.

Deodată, femeia se simți ridicată și dusă la mal de brațele puternice ale lui Sam. Întinzând-o pe iarbă, o dezbrăcă de tot.

– Oh! draga mea, cât te doresc! Și cât te iubesc!

– Dragul meu… dragul meu, gemu din tot sufletul Bernadette când îl primi în ea.

Încleștarea lor fu sălbatică, orbitoare. Gemând de plăcere, ajunseră la momentul sublim, când pământul parcă se cutremură sub ei.

După aceea, încet-încet, răsuflarea se liniști. Stăteau întinși, tandru îmbrățișați când, deodată, tânăra femeie simți oftatul însoțitorului ei. Brusc, se îndepărtă de ea.

– Dumnezeule, ce-am făcut? Ce-am făcut? repeta bărbatul trăgându-și pumni în cap.

Tot timpul drumului pe care-l făcură cu mașina, Sam se încăpățână să stea încordat. Se vedea că, fiind convins că făcuse o crimă abominabilă– făcând dragoste cu o călugăriță– îl măcinau remușcările. Era pornit împotriva lui însuși, cât și împotriva ei.

Cu ochii goi, Bernadette, disperată, nu mai vedea peisajul magnific care îi defila prin fața ochilor.

Printr-o crudă lovitură de teatru, situația se răsturnase. Acum, lucrurile erau consumate, nu mai era nimic de făcut. Ce rost avea acum să-i spună colonelului că nu era ceea ce pretindea să fie? Ca s-o urască toată viața?

Nu era nici ora șase seara când apăru periferia de la Lubumbashi. Sigur pe el, colonelul Forrester se îndreptă direct spre aeroport. Trebuia să plece imediat un avion pentru Salisbury, pe care Bernadette putea să-l prindă.

Odată biletul cumpărat, tânăra femeie, avându-l alături pe Sam, se grăbi să ajungă la zona de îmbarcare. Înainte de a trece prin poarta de acces, se întoarse.

– Ei bine, uite c-a venit momentul în care să ne spunem bun-rămas, rosti cu tristețe, în timp ce abia își putea stăpâni lacrimile care erau gata să-i apară în ochi.

Cu un gest convențional de politețe, întinse mâna bărbatului împreună cu care trăise o săptămână de aventuri în mijlocul junglei și pe care învățase să-l iubească din toate puterile. Vai! După ce fuseseră atât de aproape de fericire, trebuia să se despartă acum pentru totdeauna din cauza unei cumplite neînțelegeri.

– Ai grijă de tine, sora mea, mormăi Forrester prinzându-i mâna și strângând-o mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Împreună cu ceilalți pasageri ai zborului, femeia intră pe pista aeroportului ca să ajungă la avion. Cu inima zdrobită, se întoarse din nou după câțiva pași. Cu o țigară în gură, Sam stătea nemișcat acolo unde îl lăsase și o privea.

– Colonele, am uitat să-ți spun ceva; te-am mințit când ți-am spus că sunt călugăriță. Nu sunt, și nici n-am fost vreodată!

Văzu atunci chipul lui Forrester, o clipă interzis, luminându-se. Imediat izbucni într-un hohot de râs nebunesc, în timp ce-i făcea cu mâna în semn de călătorie plăcută. Când urcă treptele pasarelei care o ducea în avion, Bernadette crezu că înțelege că îi adresa un mesaj de speranță: „Pe curând, dragostea mea, pe curând".

*
* *

Se împlineau trei săptămâni de când se întorsese la Bulawayo. Viața de învățătoare reintrase pe făgașul firesc. Cât despre colonel, n-avea nici o veste de la el…

În ziua aceea, după-amiază, se găsea în bibliotecă aranjând cărțile, când zgomotul unei mașini care intrase în curte o făcu să se ducă la fereastră. Cu inima bătându-i bucuroasă în piept, văzu un Chrysler alb, a cărui siluetă o cunoștea bine: era al colonelului! Era Sam! În sfârșit, se întorsese la ea!

Foarte curând, ușa masivă a bibliotecii se deschise și Sam, îmbrăcat într-un costum elegant de vară, cu un zâmbet radios, apăru în cadrul ei. Încântată, Bernadette se grăbi să ajungă în brațele lui.

– Oh! Sam, Sam, ai venit în sfârșit. Nici nu mai îndrăzneam să sper.

Fără să scoată un cuvânt, el îi cuprinse fața în mâini și i-o acoperi cu sărutări. Apoi ajunse la buzele femeii pa care le sărută cu multă dragoste.

– Și când te gândești că m-ai făcut să cred că erai călugăriță! rosti pe un ton sever și amuzat în același timp, când buzele lor se dezlipiră după un lung sărut pasionat.

– Ce importanță mai are acum, când știi adevărul!

– Răutăcioaso, ți-ai bătut joc de mine! Dac-ai ști la ce supliciu m-ai supus!

Femeia se agață de gâtul lui și se frecă, asemenea unei pisici, de pieptul lui puternic.

– Liniște, colonele, și sărută-mă! porunci ea.

Gurile se apropiară din nou una de cealaltă și se contopiră însetate.

– Te iubesc, Bernadette, îi șopti după aceea la ureche.

Tânăra ridică spre el ochii albaștri, parcă radiind de fericire.

– Și eu te iubesc, Sam. Mai mult ca orice pe lumea asta. Ești bărbatul pe care-l aștept dintotdeauna… Oh! Ce frică mi-a fost că te-am pierdut pentru totdeauna! Din fericire, ai venit…

Se simți ridicată ca o pană de brațele lui puternice.

– Trebuie să sărbătorim fericirea noastră cât mai curând, draga mea. Unde-i camera ta?

Femeia se înroși ca racul.

– Nu, nu, protestă fără prea multă convingere. Ce-o să creadă doamna Althoff?

– Sunt sigur că o să se bucure. Dar, dacă vrei, putem să trecem pe la ea ca să ne dea binecuvântarea.

Purtându-și în brațe povara de care era atât de îndrăgostit, Sam traversă cu pași grăbiți holul de la intrare. Întredeschise ușa biroului directoarei, și doamna Althoff, bucuroasă, le făcu prietenește cu mâna. „Ah! tinerețe, tinerețe", își spuse în sinea ei, zâmbind nostalgic.

Ajunși la primul etaj, intrară în camera cochetă a Bernadettei. Pentru a doua oară, se dăruiră unul celuilalt. Parcă cu mai multă putere. Cu gemete senzuale și țipete de bucurie.

Foarte mult timp după aceea, calmul urmă dezlănțuirii lor. O bunăstare liniștită, melancolică, îi cuprinse pe Sam și pe Bernadette, care stăteau strâns uniți, unul în brațele celuilalt.

– A fost bine, nu-i așa? șopti până la urmă tânăra femeie. Ne înțelegem de minune amândoi.

– Sunt întru totul de acord.

Colonelul oftă totuși, ca și cum, împotriva a ceea ce abia se întâmplase între ei, îndoiala își făcuse loc în mintea lui.

– E cu atât mai surprinzător, adăugă el, cu cât nu avem nimic în comun.

– Nu pentru mult timp. Anomalia asta nu va mai exista după nașterea primului copil.

– Dumnezeule! tresări bărbatul, despre ce vorbești ?

Bernadette îl privi nevinovată.– Nu-ți plac copiii, Sam?… Sau poate nu vrei să-i faci cu mine?

Femeia aşteptă răspunsul aproape un minut, cu răsuflarea tăiată; era momentul crucial în care se juca tot viitorul lor.

– De ce să nu începem cu trei gemeni? declară în cele din urmă cel întrebat cu un glas plin de tandreţe.

– Sau patru, ar fi şi mai bine: doi băieţi şi două fete. Drăguţi şi curajoşi Forresteri în perspectivă.

Colonelul tuşi să-şi dreagă glasul.

– Dar, miss Chapman, mi se pare că e vorba despre o adevărată cerere în căsătorie, dacă nu mă înşel.

– Da, da, ai dreptate colonele Forrester, afirmă tânăra râzând. Atunci, îmi faci onoarea să-mi oferi mâna ta?

În loc de răspuns, Sam strânse în braţe trupul zvelt al celei care avea să devină cât de curând soţia lui şi o sărută din toată inima.

Veni rândul Bernadettei să intre la bănuieli. Privindu-l serios pe colonel, îl întrebă:

– Dragă Sam, chiar eşti hotărât să-ţi schimbi stilul de viaţă? Ai putea să renunţi la aventură şi exaltare?

El o privi tandru cu ochii cenuşii, radiind de fericire.

– Să devin soţul tău şi tatăl copiilor tăi mi se pare cea mai frumoasă şi mai palpitantă aventură, draga mea.

Sfârşit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel./fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detaliștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1
București
Tel: 021 224 16 98
021 665 45 65